

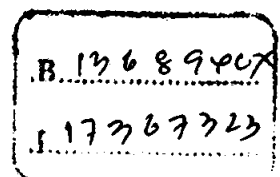
ได้รับอนุมัติแผนการ

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์
เรื่อง

การวิเคราะห์การจัดการการท่องเที่ยวมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตของ
เมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม
Cultural Living Heritage Tourism Management Analysis of
Hoi An, Vietnam

ดร. ดลฤทัย ไทวรรณกุล

โครงการนี้ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัย ศูนย์วิจัยการท่องเที่ยวเอเชียแปซิฟิก
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ประจำปีงบประมาณ 2551

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์และสำเร็จลุล่วงด้วยดี ส่งผลให้ผลการวิจัยเป็นประโยชน์ต่อแหล่งท่องเที่ยวมรดกโลกมีชีวิตขอยอัน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้รับการสนับสนุนโอกาสและการสนับสนุนทุนวิจัยจากศูนย์วิจัยท่องเที่ยวเอเชียแปซิฟิก คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น รวมถึงคำแนะนำและความช่วยเหลือเป็นอย่างดี และการต้อนรับที่อบอุ่นของชาวขอยอัน แหล่งข้อมูลที่มีประโยชน์ยิ่งโดยเฉพาะหนังสือ IMPACT ของ UNESCO รวมถึงผู้มีพระคุณในการให้ความรู้ขณะเรียนระดับปริญญาเอกจาก Prof. William S. Logan และ Dr. Colin Long จาก Deakin University อาจารย์ผู้ที่อุทิศตนเองให้กับการทำงานด้านมรดกวัฒนธรรมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่ทำให้ผู้วิจัยเกิดแรงบันดาลใจในการที่จะศึกษาข้อมูลเรื่อง "การวิเคราะห์การจัดการการท่องเที่ยวมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตของเมืองมรดกโลกขอยอัน ประเทศเวียดนาม"

ขอขอบคุณผู้ช่วยนักวิจัย คุณอนุสรณ์ บุญชัย ผู้ร่วมเดินทางเก็บข้อมูลงานวิจัยภาคสนาม พร้อมด้วยคุณรัชณี ใจเพียร นักศึกษาสาขาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใคร่ผู้เกี่ยวข้องของทุกฝ่ายที่ได้ให้ความร่วมมือและให้ความอนุเคราะห์ จนทำให้โครงการวิจัยนี้บรรลุผลสำเร็จด้วยดีทุกประการ

ผู้วิจัย

มิถุนายน 2553

ชื่อเรื่อง	การวิเคราะห์การจัดการการท่องเที่ยวมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตของเมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม
ผู้วิจัย	ดร.ชลฤทัย ไกววรรณกุล
ที่ทำงาน	กลุ่มวิชาการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

บทคัดย่อ

งานวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์การจัดการการท่องเที่ยวมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตของเมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม จัดทำขึ้นด้วยวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาข้อมูลด้านการท่องเที่ยวของเมืองมรดกโลกฮอยอัน 2) เพื่อวิเคราะห์ระบบการจัดการท่องเที่ยวของเมืองมรดกโลกมีชีวิตฮอยอัน 3) เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาเมืองมรดกโลกมีชีวิตสำหรับเมืองอื่น ๆ ในโลก ใช้วิธีการศึกษาภาคสนามเพื่อเก็บข้อมูลเชิงลึก เน้นการศึกษาเอกสารปฐมภูมิและทุติยภูมิโดยเน้นการวิจัยเชิงคุณภาพ จึงไม่มีประชากรและกลุ่มตัวอย่าง และนำข้อมูลเชิงปริมาณ ทุติยภูมิจากฐานข้อมูลต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ การสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured observation) เป็นการวิจัยที่ใช้การพรรณนา (Descriptive) การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant observation) โดยการเปิดเผย (Overt participant observation) การสัมภาษณ์ที่ไม่มีแบบมาตรฐาน (Unstructured Interview; UI) การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Schedule Interview; USI) จากวิธีดังกล่าวพบว่า ฮอยอันมีระบบการจัดการการท่องเที่ยวโดยเฉพาะระบบการจัดเก็บค่าเข้าชมที่เอื้อประโยชน์ส่งผลกระทบต่อคนในท้องถิ่นที่จะช่วยกันอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรม มีความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งในระดับนานาชาติ ประเทศ และท้องถิ่น และนโยบายของภาครัฐมีความสอดคล้องกับกระบวนการอนุรักษ์จึงทำให้ฮอยอันถือเป็นแบบอย่างการอนุรักษ์ที่ดีเลิศ

Research title Cultural Living Heritage Tourism Management Analysis of Hoi An, Vietnam

Researcher Donruetai Kovathanakul, Ph.D.

Office Tourism Department
Faculty of Management Sciences
Khon Kaen University

Abstract

The research "Cultural Living Heritage Tourism Management Analysis of Hoi An, Vietnam" aims to study 1) tourism information of Hoi An 2) analysis the tourism system of living heritage Hoi An 3) propose the development guideline for the other living heritage city. The research methodology is field study for in-depth data, emphasize on primary and secondary data for qualitative research that is why does not have the exempling, and bring the secondary data from many databanks to apply. The process is unstructured observation, descriptive participant observation by overt participant observation, and unstructured schedule interview. These methods make the researcher found that Hoi An has the tourism system, especially in ticket revenue system that pay back the profit to the community by government, non-governmental organizations, and local community participation. According to the government's policies, the conservation process formulate Hoi An to be the best conservation practice.

สารบัญภาพ

	หน้า	
ภาพที่ 1	รายชื่อเมืองมรดกโลกในทวีปเอเชีย	2
ภาพที่ 2	แผนที่เมืองโบราณฮอยอัน	3
ภาพที่ 3	กรอบแนวความคิดการวิจัย	5
ภาพที่ 4	Clare Gunn's model of "The Tourism System"	6
ภาพที่ 5	A simple whole tourism system & its environments	7
ภาพที่ 6	R. C. Mill & A. Morrison "The Tourism System"	8
ภาพที่ 7	Adaptation of Leiper's model of Whole Tourism System	9
ภาพที่ 8	Model of Tourist Attraction; and of a Highly Industrialised Tourism	10
ภาพที่ 9	Tourism Industry Sectors	11
ภาพที่ 10	The Tourism System	12
ภาพที่ 11	องค์ประกอบการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกตามข้อตกลงมรดกโลก	18
ภาพที่ 12	Tran Phu no.23-33	24
ภาพที่ 13	Tran Phu no.42-34	25
ภาพที่ 14	Tran Phu no.77-87	25
ภาพที่ 15	Front-House of Tran Phu No.77	26
ภาพที่ 16	Front-House Reception of Tran Phu No.77	26
ภาพที่ 17	Backyard of Tran Phu No.77	27
ภาพที่ 18	Second floor of house of Tran Phu No.80	27
ภาพที่ 19	Staircase of courtyard of Tran Phu No.80	28
ภาพที่ 20	Second floor of rear-house of Tran Phu No.80	28
ภาพที่ 21	Nguyen Thai Hoc No.108-98	29
ภาพที่ 22	Nguyen Thai Hoc no.22-12	29
ภาพที่ 23	Nguyen Thai Hoc no.80-82	30
ภาพที่ 24	Nguyen Thai Hoc no.83-79	30
ภาพที่ 25	Courtyard of Nguyen Thai Hoc No.22	31
ภาพที่ 26	Second courtyard of Nguyen Thai Hoc No.22	31
ภาพที่ 27	Backyard of Nguyen Thai Hoc No.22	32
ภาพที่ 28	Front-house of Nguyen Thai Hoc No.22	32
ภาพที่ 29	Front-House Frame of Nguyen Thai Hoc No.101	33
ภาพที่ 30	Front-house Reception of Nguyen Thai Hoc No.101	33
ภาพที่ 31	Courtyard of Nguyen Thai Hoc No.101	34
ภาพที่ 32	Nguyen Thi Minh Khai no.1-11	34
ภาพที่ 33	Nguyen Thi Minh Khai No.16-14	35
ภาพที่ 34	Nguyen Thi Minh Khai no.8-2	35
ภาพที่ 35	Backyard Facing the River of Nguyen Thai Minh Khai No.7	36

หน้า

ภาพที่ 36	Entrance of Nguyen Thai Minh Khai No.7	36
ภาพที่ 37	Courtyard of Nguyen Thai Minh Khai No.7	37
ภาพที่ 38	Trieu Chau Gathering House	38
ภาพที่ 39	Phuc Kien Assembly Hall	39
ภาพที่ 40	สะพานญี่ปุ่น	40
ภาพที่ 41	วัด Quan Cong	41
ภาพที่ 42	Museum of Sa Huynh Culture	42
ภาพที่ 43	Museum of Trade Ceramics	43
ภาพที่ 44	Hoi An Museum of Folk Culture	44
ภาพที่ 45	Traditional Folk Opera being performed at 9 Nguyen Thai Hoc Street	45
ภาพที่ 46	Whale worshipping ceremony	46
ภาพที่ 47	Revival of traditional performances staged in a restored house	47
ภาพที่ 48	One of the many professional carpenters of Kim Bong village	47
ภาพที่ 49	แผนภูมิจำนวนนักท่องเที่ยวประจำปี ค.ศ.1999 - 2007	49
ภาพที่ 50	แผนภูมิแสดงที่พักนักท่องเที่ยวในฮอยอัน ค.ศ. 1999-2007	51
ภาพที่ 51	รายชื่อบริษัทนำเที่ยวในฮอยอัน	53
ภาพที่ 52	ตัวเข้าชมเมืองโบราณฮอยอันแบ่งแหล่งท่องเที่ยวเป็น 5 ประเภท	55
ภาพที่ 53	ตัวเข้าชมเมืองโบราณฮอยอันสำหรับนักท่องเที่ยวชาวเวียดนาม เป็น	55
ภาพที่ 54	ตัวเข้าชมเมืองโบราณฮอยอัน	57
ภาพที่ 55	ปกเล่มโปสการ์ดเมืองมรดกโลกฮอยอัน	60
ภาพที่ 56	คู่มือ Hoi An Viet Nam	60
ภาพที่ 57	คู่มือ Welcome to Hoi An	61
ภาพที่ 58	คู่มือ Ciao VIETNAM Hoi An Photos	61
ภาพที่ 59	คู่มือ Di tích – Danh Thang Hoi An Some Typical relics and Scenic	62
ภาพที่ 60	คู่มือ Hoi An – WORLD HERITAGE HOIAN	62
ภาพที่ 61	คู่มือ Viet Nam Tourism Information	63
ภาพที่ 62	คู่มือ World Heritage Sites in Viet Nam	63
ภาพที่ 63	หนังสือ Traditional Vietnamese Architecture	64
ภาพที่ 64	คู่มือ Viet Nam On The Move	64
ภาพที่ 65	หนังสือ Hoi An The world heritage in Viet Nam	65
ภาพที่ 66	Traditional folk opera being performed at 9 Nguyen Thai Hoc	66
ภาพที่ 67	Whale worshipping ceremony	67
ภาพที่ 68	แผนผังองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของเมืองฮอยอัน	81
ภาพที่ 69	แผนผังองค์กรเยาวชน	84
ภาพที่ 70	บรรยากาศพื้นที่ริมน้ำ	88

	หน้า
ภาพที่ 71	บรรยากาศของตลาดในสมัยเก่า 88
ภาพที่ 72	การจำแนกย่านของฮอยอัน 89
ภาพที่ 73	ลักษณะกายภาพของย่านต่างๆ 90
ภาพที่ 74	องค์ประกอบส่วนต่างๆ ของ Old House of Quan Thang 91
ภาพที่ 75	องค์ประกอบส่วนต่างๆ ของเรือนร้านค้าชั้นเดียว 92
ภาพที่ 76	ลักษณะของอาคารแบบต่างๆ 92
ภาพที่ 77	ลักษณะการวางตัวอาคารที่พักอาศัย 93
ภาพที่ 78	ตำแหน่งของตึกแถวร้านค้า และบ้านพักอาศัยเก่า 93
ภาพที่ 79	การวางผังของศาลเจ้า GUANG TRIEU 94
ภาพที่ 80	ลักษณะการวางตัวของวัดศาลเจ้า วงกลมใหญ่คือพื้นที่ ที่เข้าร่วม 95
ภาพที่ 81	การจัดแสดงภายในของ Museum of Sa Huynh Culture 96
ภาพที่ 82	ด้านหน้าอาคารของ Museum of Trade ceramics 96
ภาพที่ 83	การจัดแสดงภายในของ Hoi An Museum of History Culture 97
ภาพที่ 84	การจัดแสดงภายในของ Museum of Folk Culture 97
ภาพที่ 85	ด้านหน้าของ Trieu Chau 98
ภาพที่ 86	ด้านหน้าของ Cantonese 98
ภาพที่ 87	ด้านหน้าของ Phuc Kien 98
ภาพที่ 88	ด้านหน้าของ Tran Family Chapel 99
ภาพที่ 89	ภายในของ Old house of Phung Hung 99
ภาพที่ 90	ภายในของ Old house of Quan Thang 100
ภาพที่ 91	ด้านหน้าของ Old house of Tan Ky 100
ภาพที่ 92	ด้านส่วนริมน้ำ บริเวณ Traditional Music Concert 101
ภาพที่ 93	ด้านหน้าของ Handicraft Workshop 101
ภาพที่ 94	ด้านหน้าของ Quan Cong Temple 102
ภาพที่ 95	ด้านหน้าของ Japanese Bridge 102
ภาพที่ 96	แผนภาพแสดงระบบการจัดการมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตฮอยอัน 109

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลายคนได้มีการพูดถึงประโยชน์จากการที่หลายพื้นที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกว่าเปรียบเสมือนเป็นการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวจากการที่ผู้คนได้เดินทางมาศึกษาความแตกต่างทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ โดยในงานวิจัยฉบับนี้ได้มุ่งเน้นถึงการศึกษา “การวิเคราะห์การจัดการการท่องเที่ยวมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตของเมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม” ซึ่งจะศึกษาเจาะลึกในเรื่องของระบบการจัดการการท่องเที่ยวมรดกโลก ประเภทวัฒนธรรมโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งที่ก่อให้เกิดแนวทางในการอนุรักษ์วัฒนธรรมของตนเองด้วย โดย Augusto Villalon (2548) นักวางแผนมรดกทางวัฒนธรรมจากประเทศฟิลิปปินส์ ได้กล่าวถึงทางเลือกในการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกว่า การที่จะเกิดได้ก็ต่อเมื่อต้องมีการเชื่อมการวางแผนมรดกวัฒนธรรมควบคู่ไปกับการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในความร่วมมือกันอีกด้วย ในบางพื้นที่ขาดการศึกษาการวางแผนนโยบาย ทำให้เกิดปัญหาในการจัดการมรดกวัฒนธรรมขึ้นจากการที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางไปมากขึ้น และไม่ได้มีการวางแผนรองรับการจัดการการท่องเที่ยวอย่างดี โดยหลายพื้นที่กลายเป็นพื้นที่ที่อยู่ในบัญชีความเสี่ยง (World Heritage at Risk) (2549) ก่อให้เกิดความเสียหายตามมาอย่างคาดไม่ถึง

แหล่งมรดกโลกประกอบไปด้วยอนุสรณ์สถาน กลุ่มอาคาร และแหล่ง ทั้งตามวัฒนธรรมและธรรมชาติ ซึ่งมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว และมีพัฒนาการจึงเกิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทมรดกโลกขึ้น ซึ่งองค์การศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ได้แบ่งมรดกโลกออกเป็น 2 ประเภท คือมรดกทางวัฒนธรรม (Cultural Heritage) และมรดกทางธรรมชาติ (Natural Heritage) และอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองมรดกโลกได้ให้คำนิยามไว้ว่า

มรดกทางวัฒนธรรม หมายถึง สถานที่ซึ่งเป็นโบราณสถานไม่ว่าจะเป็นงานด้านสถาปัตยกรรม ประติมากรรม จิตรกรรม หรือแหล่งโบราณคดีทางธรรมชาติ เช่น ถ้ำ หรือกลุ่มสถานที่ก่อสร้างยกหรือเชื่อมต่อกันอันมีความเป็นเอกลักษณ์ หรือแหล่งสถานที่สำคัญอันอาจเป็นผลงานฝีมือมนุษย์หรือเป็นผลงานร่วมกันระหว่างธรรมชาติกับมนุษย์ รวมทั้งพื้นที่ที่เป็นแหล่งโบราณคดี ซึ่งสถานที่เหล่านี้มีคุณค่าความล้ำเลิศทางประวัติศาสตร์ ศิลปะ มนุษย์วิทยา หรือวิทยาศาสตร์

China
◆ Capital Cities and Tombs of the Ancient Koguryo Kingdom (2004)
◆ Classical Gardens of Suzhou (1997, 2000)
◆ Mogao Caves (1987)
◆ Mount Taishan (1987)
◆ Old Town of Lijiang (1997)
Iran (Islamic Republic of)
◆ Bam and its Cultural Landscape (2004, 2007)
Japan
◆ Iwate Ginza Silver Mine and its Cultural Landscape (2007)
Laos People's Democratic Republic
◆ Town of Luang Prabang (1995)
Viet Nam
◆ Hoi An Ancient Town (1999)
Legend
Category of site
◆ Cultural site ● Natural site ⊕ Mixed site
Site inscribed on the List of World Heritage in Danger
◆ Cultural site ● Natural site ⊕ Mixed sites

ภาพที่ 1 รายชื่อเมืองมรดกโลกในทวีปเอเชีย (UNESCO, 2553)

โดยในเขตทวีปเอเชีย แปซิฟิกในลักษณะที่เป็นเมืองมรดกมีชีวิตและยังมีการใช้งานอยู่ของคนปัจจุบัน มีอยู่ 3 ประเทศที่มีเมืองมรดกโลกมีชีวิต คือ

1. เมืองเก่าลี่เจียง สาธารณรัฐประชาชนจีน ขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก ค.ศ.1997
2. เมืองหลวงพระบาง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก ค.ศ.1995
3. เมืองโบราณฮอยอัน ประเทศเวียดนาม ขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก ค.ศ.1999

ฮอยอันถือเป็นเมืองเดียวในเขตนี้ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนในทั้งเกณฑ์มรดกโลกข้อ 2 และข้อ 5

ฮอยอัน (Hoi An) ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก เมื่อ ปี ค.ศ.1999 ในประเภทมรดกทางวัฒนธรรม ฮอยอันเป็นเมืองเก่าที่ได้รับการอนุรักษ์ดูแลรักษาเป็นอย่างดี ถือเป็นตัวอย่างของเมืองทำการค้าในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในศตวรรษที่ 15-19 อาคารต่างๆและผังถนนสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลพื้นถิ่นและต่างประเทศ ซึ่งผสมผสานกันอย่างกลมกลืนจนเป็นผลิตผลของแหล่งมรดกวัฒนธรรม (คณะกรรมการมรดกโลก, 2542)

ฮอยอันได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ข้อ 2 ฮอยอันเป็นการแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดในเรื่องของวัตถุที่ผสมผสานวัฒนธรรมในช่วงเวลาที่เป็นเมืองทำการค้านานาชาติ

ข้อ 5 ฮอยอันถือเป็นตัวอย่างยอดเยี่ยมในการอนุรักษ์เมืองทำการค้าตามวิถีแบบเอเชีย

เมืองทั้ง 3 เมืองที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ถือได้ว่าเป็นเมืองที่มีการผสมผสานมรดกวัฒนธรรมแบบเป็นรูปธรรม และมรดกวัฒนธรรมไว้รูปไว้ตัวกันอย่างลงตัว ก่อให้เกิดเป็นเสน่ห์ดึงดูดแก่นักท่องเที่ยวทั่วโลกที่ต้องการเดินทางไปสัมผัสวัฒนธรรมที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของตนเอง เพราะแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งย่อมมีเอกลักษณ์ที่ไม่เหมือนกัน

การศึกษาระบบการจัดการการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวโดยทั่วไป ถือได้ว่ามีการศึกษาแล้วในหลายส่วนด้วยกัน หากแต่ในแง่ของการจัดการระบบการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่ขึ้นทะเบียนเป็นเมืองมรดกโลกนั้น สำหรับเอกสารหลักฐานที่มีการศึกษาในประเทศไทยอาจมีข้อจำกัดหลายประการ ซึ่งส่วนนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการที่จะศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะเป็นประสบการณ์ที่สำคัญต่อไปสำหรับหลายเมืองในประเทศไทยที่ต้องการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก หรือเมืองที่ต้องการรักษามรดกวัฒนธรรมมีชีวิตของตนเองไว้อย่างเข้มแข็ง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาข้อมูลด้านการท่องเที่ยวของเมืองมรดกโลกฮอยอัน
2. เพื่อวิเคราะห์ระบบการจัดการท่องเที่ยวของเมืองมรดกโลกมีชีวิตฮอยอัน
2. เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาเมืองมรดกโลกมีชีวิตสำหรับเมืองอื่นๆในโลก

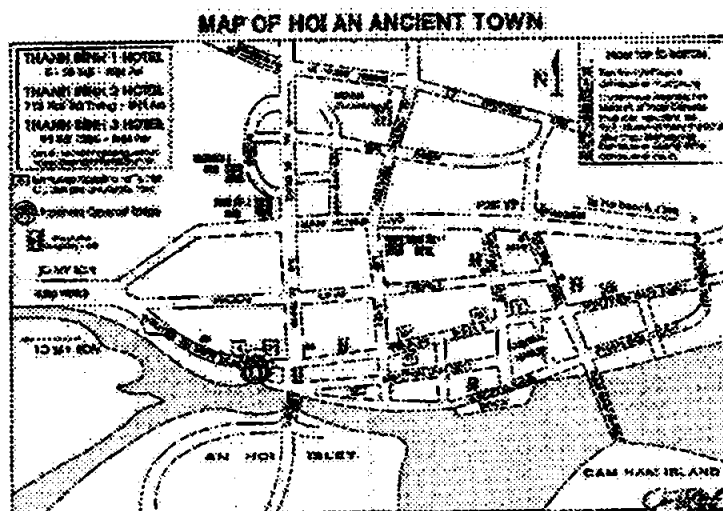
1.3 ปัญหาการวิจัย

เมืองโบราณที่เป็นแหล่งมรดกโลกแบบมีชีวิตฮอยอันมีระบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรมอย่างไร และจะสามารถเป็นแนวทางสำหรับเมืองมรดกโลกในลักษณะเดียวกันในด้านใดบ้าง

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ขอบเขตด้านพื้นที่

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตในการศึกษาเฉพาะในพื้นที่เมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม

ภาพที่ 2 แผนที่เมืองโบราณฮอยอัน (Thanh Binh Hotel, 2552)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

องค์ประกอบในการจัดการระบบการจัดการการท่องเที่ยว ในด้านการวางแผนสถาปัตยกรรม การจัดการการคมนาคมขนส่งเพื่อเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการรายได้จากการเข้าชมของนักท่องเที่ยว

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงข้อมูลด้านการจัดการปัจจุบันของเมืองโบราณฮอยอัน ประเทศเวียดนาม
2. ด้แนวทางพัฒนาเมืองมรดกโลกมีชีวิตที่ต้องการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวโดยศึกษาจากประสบการณ์ของเมืองโบราณฮอยอัน
3. สามารถนำแนวทางการพัฒนาเมืองมรดกโลกมีชีวิตของฮอยอันที่ได้จากการศึกษามาเป็นต้นแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเมืองมรดกโลกมีชีวิตอื่นได้

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **มรดกโลก (World Heritage)** หมายถึง พื้นที่ที่เข้าข่ายตามหลักเกณฑ์ทางวัฒนธรรม และธรรมชาติ ตามที่คณะกรรมการมรดกโลกได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้ ซึ่งหมายถึง สิ่งที่แสดงถึงผลงานชิ้นเยี่ยมของความเป็นอัจฉริยะของมนุษยชาติ หรือ เป็นการรวมไว้ซึ่งปรากฏการณ์ธรรมชาติอันหาญได้ยากยิ่ง หรือพื้นที่ความสวยงามตามธรรมชาติและแสดงถึงความมีสุนทรียภาพ หรือแสดงความเป็นอันหนึ่งอันเดียว หรือ ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมอันหาได้ยาก หรือความศิวิไลซ์ซึ่งไม่ปรากฏแล้วในปัจจุบัน (องค์การศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ, 2548)

2. **แหล่งท่องเที่ยวมรดกโลก (Tourism World Heritage Site)** หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่ได้มีคุณลักษณะแหล่งท่องเที่ยวเข้าเกณฑ์ตามองค์การศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติได้กำหนดไว้

3. **การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (Cultural Tourism)** หมายถึง การเดินทางของผู้คน หรือกลุ่มคนจากสถานที่ที่อยู่ประจำไปยังท้องถิ่นอื่น เพื่อชื่นชมกับเอกลักษณ์ ความงดงามทางวัฒนธรรมของกลุ่มชนอื่น ทั้งนี้จะต้องเคารพในวัฒนธรรมของกันและกัน เพื่อก่อให้เกิดมิตรภาพ ความรู้ ความเข้าใจ และความซาบซึ้งตรึงใจในวัฒนธรรมของชุมชนนั้นๆ อีกทั้งต้องคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อบุคคลวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมในชุมชนนั้นให้น้อยที่สุด ในขณะที่เดียวกับชุมชนท้องถิ่นผู้เป็นเจ้าของวัฒนธรรมก็ได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวในด้านการสร้างรายได้ และการจ้างงาน อันนำมาซึ่งการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548)

4. **มรดกวัฒนธรรม (Cultural Heritage)** หมายถึง สิ่งที่จับต้องได้ และจับต้องไม่ได้ของความรู้ด้านสุนทรียศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ชาติพันธุ์ และภูมิศาสตร์ และรวมถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับมรดกวัฒนธรรมด้วย ในที่นี้ได้รวมถึง แหล่งโบราณคดี หรือพื้นที่ทางภูมิศาสตร์และบริเวณโดยรอบ ภูมิทัศน์ กลุ่มอาคาร การรวบรวม

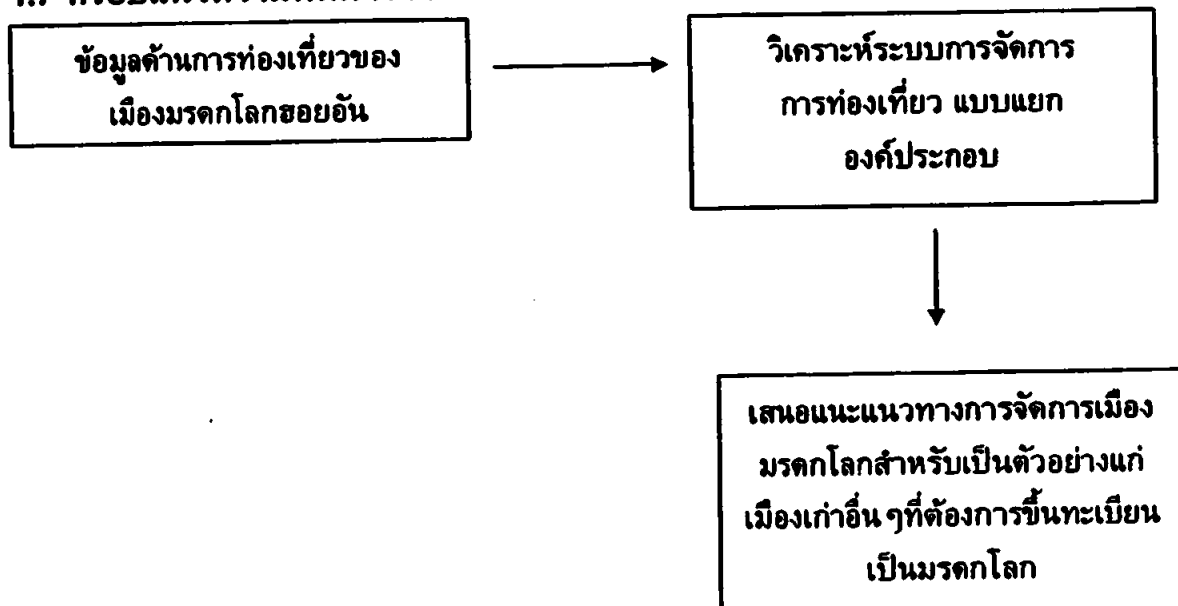
ผลงานวิทยาศาสตร์ งานศิลปะ จารึก หนังสือ สิ่งตีพิมพ์ จดหมายเหตุ วัสดุอุปกรณ์ทางโสต และการผลิตสิ่งตีพิมพ์ขึ้นใหม่ หรือการรวบรวมคุณค่าทางประวัติศาสตร์ก็ตาม รวมทั้งมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ตัวอย่างเช่น ศิลปะ ประเพณี ขนบธรรมเนียม และภูมิปัญญาพื้นบ้าน ที่ได้แสดงออกในการแสดงศิลปะประยุกต์ และงานฝีมือ (รัฐบาลมอลต้า, 2549)

คำจำกัดความของมรดกวัฒนธรรมนั้น อาจมีความหมายแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่เกิดมรดกวัฒนธรรมขึ้น ชาติที่มีมรดกวัฒนธรรมเท่านั้นที่สามารถให้คำจำกัดความนี้ได้ ซึ่งมรดกวัฒนธรรมนี้ต้องแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของจักรวาลหรือ จิตวิญญาณของความเป็นมนุษย์ในการสร้างสรรค์ผลงานต่างๆ (องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ, 2549)

5. มรดกวัฒนธรรมมีชีวิต (Living Heritage) คือการผสมผสานความหลากหลายทางวัฒนธรรมด้วยการรับรองว่าจะรักษาความต่อเนื่องของสร้างสรรค์นี้ โดยนากการฝึกหัด การเป็นตัวแทน การแสดงออก องค์ความรู้ และทักษะต่างๆ ผ่านทางอุปกรณ์ เครื่องมือ งานฝีมือ และพื้นที่ทางวัฒนธรรม ผสมกลมกลืนกับชุมชน กลุ่มคน หรือในบางกรณีอาจเป็นปัจเจกบุคคล ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของมรดกวัฒนธรรม (องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ, 2549)

6. ระบบการจัดการการท่องเที่ยว (Tourism System) คือการศึกษาองค์ประกอบหลัก (Bristol and Herbowicz, 2546) ในการจัดการระบบการท่องเที่ยว โดยรวมถึงประสบการณ์การเดินทางคือ การจัดการระบบการคมนาคมขนส่ง และประสบการณ์วันหยุด ที่เกี่ยวข้องกับที่พัก บริการ อาหาร และกิจกรรมการท่องเที่ยว (Tourism New South Wales, 2551)

1.7 กรอบแนวความคิดการวิจัย

ภาพที่ 3 กรอบแนวความคิดการวิจัย

บทที่ 2

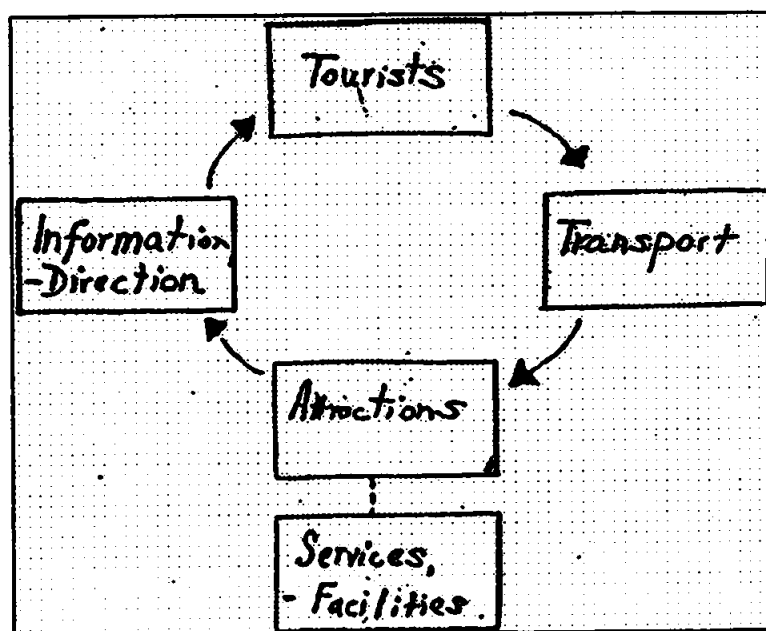
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยฉบับนี้ได้รวบรวมประเด็นสำคัญต่างๆ เพื่อที่จะนำบททวนถึงเนื้อหาสำคัญให้ตรงกับวัตถุประสงค์การดำเนินงานของ "การวิเคราะห์การจัดการการท่องเที่ยวมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตของเมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม" ดังหัวข้อต่อไปนี้

- 2.1 ระบบการจัดการการท่องเที่ยว
- 2.2 การท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรม
- 2.3 มรดกวัฒนธรรมมีชีวิต
- 2.4 แหล่งมรดกโลก

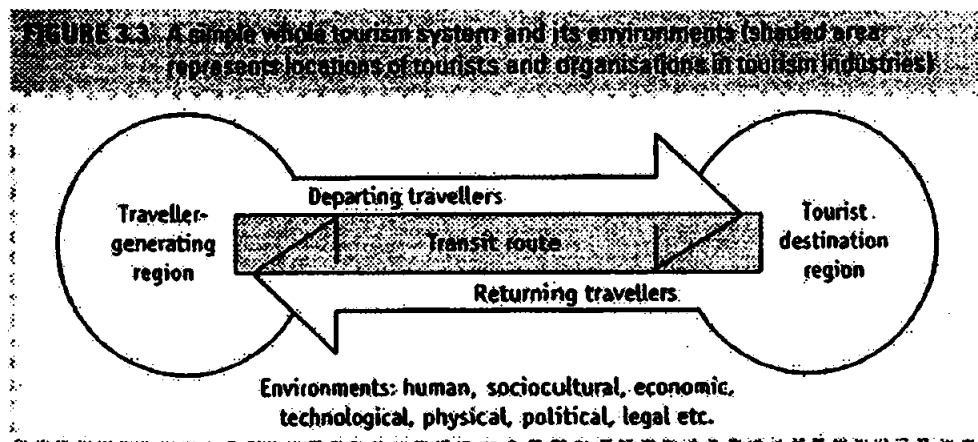
2.1 ระบบการจัดการการท่องเที่ยว

การศึกษากระบวนการจัดการการท่องเที่ยวถือเป็นเรื่องพื้นฐาน (Basic Whole Tourist System) โดยอ้างถึงใน Clare Gunn (2515) โดย Gunn ได้พูดถึงแผนภาพของเขอย่างง่าย ๆ ไว้โดย เริ่มจากการที่นักท่องเที่ยวจะเดินทางไปท่องเที่ยวที่ใดได้นั้น จะต้องประกอบไปด้วย การให้ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว การคมนาคมขนส่ง เพื่อที่จะก่อให้เกิดการไปถึงแหล่งท่องเที่ยว และเมื่อไปถึงแล้วก็ต้องมีการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวด้วย

ภาพที่ 4 Clare Gunn's model of "The Tourism System" (2515) 1972

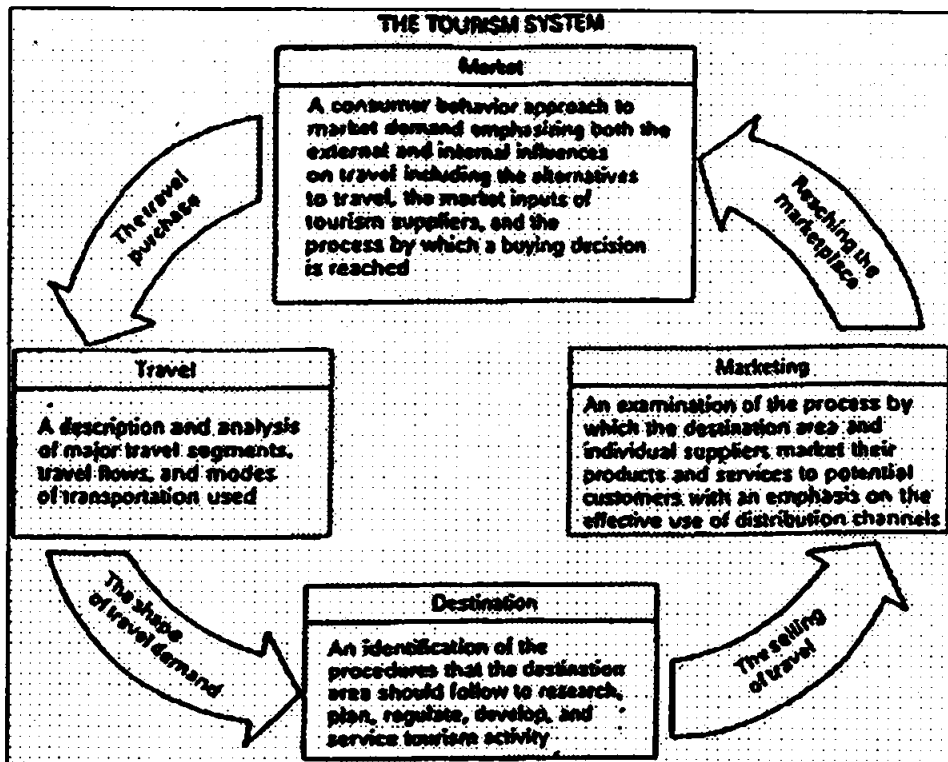
ต่อมา Leiper, 2538 เสนอว่าก่อนที่จะมีการศึกษาเพื่อเริ่มดำเนินการใดๆในกระบวนการท่องเที่ยว จะต้องดูถึงการกระจายรายได้จากนักท่องเที่ยว การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และการเชื่อมโยงการคมนาคมขนส่ง ซึ่งต้องมีกระบวนการหมุนเวียนของทั้งสามส่วนนี้ ตามภาพที่ 5 ต่างกันกับ Gunn ตรงที่ว่า Leiper ได้เสนอถึงการกระจายรายได้เพิ่มเติมขึ้นมา และแสดงกระบวนการไปกลับของนักท่องเที่ยว และยังได้เพิ่มถึงสิ่งแวดล้อมที่เข้ามามีปัจจัยทำให้ระบบการท่องเที่ยวต้องมีการคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ด้วย

ภาพที่ 5 A simple whole tourism system & its environments

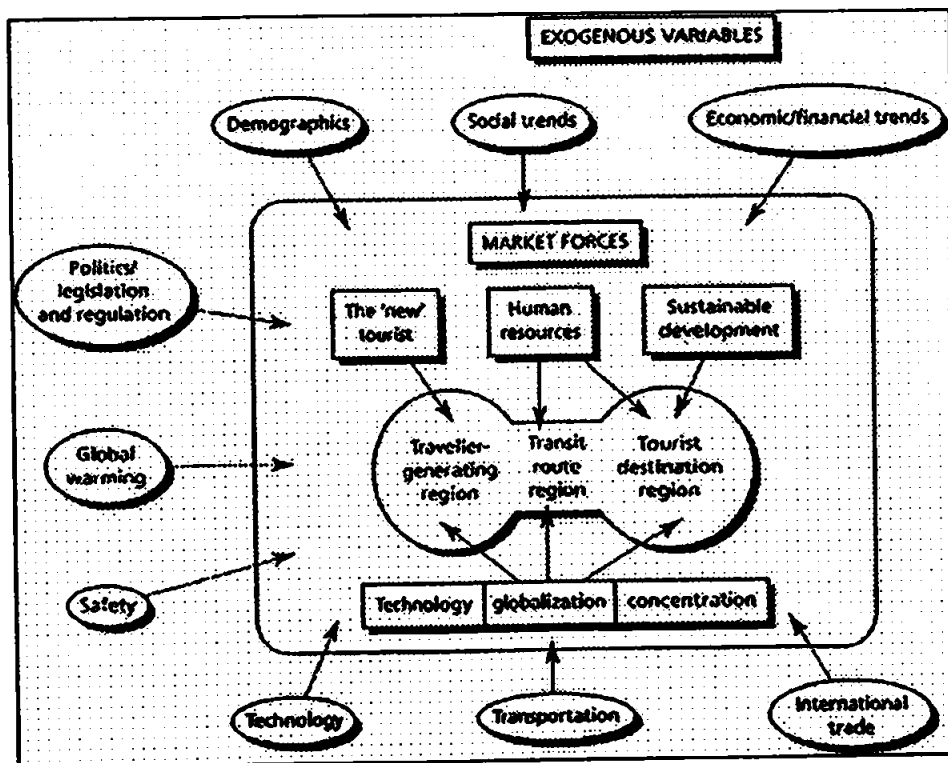
(Neil Leiper, 2522 and 2547) 1979, 2004

ต่อมา R. C. Mill & A. Morrison (2528) เขียนหนังสือ The Tourism System: an introductory text ถึงระบบการจัดการการท่องเที่ยว (ดูแผนภาพที่ 4) ที่เพิ่มเติมจาก Gunn และ Leiper ว่าต้องมีการศึกษาการตลาด ที่รวมถึงความต้องการหรือพฤติกรรมนักท่องเที่ยวและกระบวนการทางการตลาดของผู้ให้บริการการท่องเที่ยว

ภาพที่ 6 R. C. Mill & A. Morrison "The Tourism System" (2528) 1985

Cooper (2535) ได้ดัดแปลงแผนภาพที่ 3 ของ Leiper เป็นแผนภาพที่ 5 ด้านล่าง โดยเพิ่มกระบวนการในเรื่องของสมัยใหม่เข้าไปเช่น แนวโน้มสังคม เศรษฐกิจ การเงิน ข้อมูล ประชากรนักท่องเที่ยว กฎหมาย โลกร้อน ความปลอดภัย เทคโนโลยี การคมนาคมขนส่ง การค้าระหว่างประเทศ ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งแวดล้อมภายนอก (exogenous variables) ส่วนกระบวนการทางการตลาด บังคับให้เกิดปัจจัยอย่างที่ Leiper พูดถึง แต่ Cooper ยังได้เสนอว่าโลกปัจจุบันทำให้ต้องคำนึงถึงเทคโนโลยี โลกาภิวัตน์ การให้ความสนใจในกระแสเรื่องราวต่างๆ อีกด้วย โดยสอดคล้องกับ UNWTO และ Microsoft ในปี 2549 หน่วยงานดังกล่าวจะดำเนินการเพื่อให้เกิด YouTourist ในฐานะเครือข่ายทางสังคมสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว (e-Tourism) (youTourist.net) แพลตฟอร์มนี้จะอาศัยเทคโนโลยีระบุตัวบุคคลด้วยระบบดิจิทัลของ WISEKey และเทคโนโลยี Cardspace ของ Microsoft เพื่อช่วยให้นักท่องเที่ยวติดต่อและแลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศระหว่างกันได้ โดยจะอยู่ในกรอบจรรยาบรรณด้านการท่องเที่ยวระดับโลกของ UNWTO จรรยาบรรณนี้เป็นแนวทางในการคุ้มครองป้องกันทรัพยากรต่างๆ ที่จำเป็นต่อการท่องเที่ยว เพื่อให้แน่ใจว่าเกิดประโยชน์เท่าเทียมกันตามเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals) โดยกำหนดแนวทางการปฏิบัติสำหรับรัฐบาล จุดหมายปลายทาง ผู้ดำเนินกิจการท่องเที่ยว บริษัทท่องเที่ยว บุคลากรในธุรกิจท่องเที่ยว นักพัฒนา และตัวนักท่องเที่ยวเอง (Asianet, 2551)

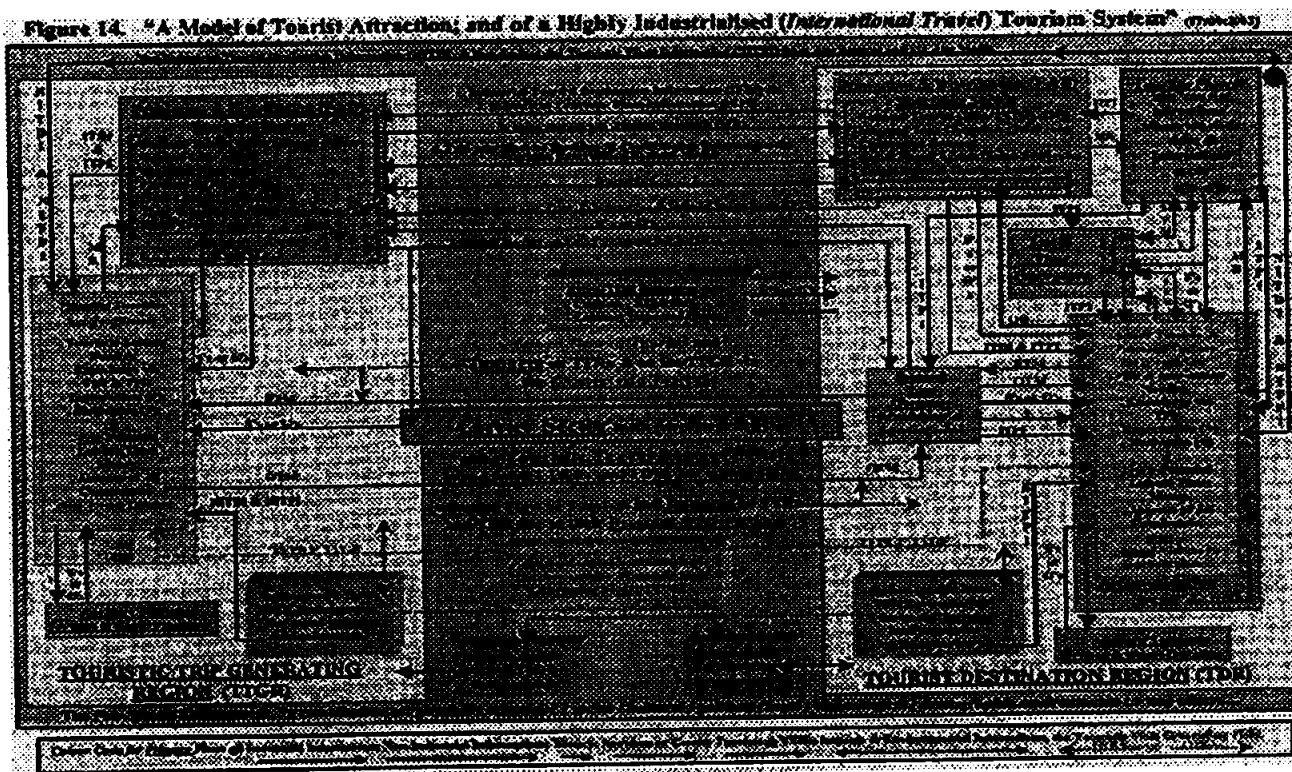

ภาพที่ 7 Adaptation of Leiper's model of Whole Tourism System

(Chris Cooper et al, 2535)

แรกเริ่มเดิมทีประวัตินุษย์เป็นนักเดินทางท่องเที่ยวที่สำคัญนับตั้งแต่อดีตจวบจนถึงปัจจุบัน มนุษย์เดินทางเพื่อการแสวงหาอาหาร แสหาหนังสัตว์เพื่อเป็นเครื่องนุ่งห่มหรือเพื่อการแสวงหาดินแดนใหม่ๆ มาเป็นอาณานิคม การเดินทางในอดีตต้องใช้เวลายาวนานและเผชิญกับภัยอันตรายมากมาย คำว่าการเดินทางหรือ "Travel" เป็นคำที่มาจากภาษาฝรั่งเศสคือ "Travail" มีความหมายว่าเป็นการทำงานหนัก เพราะในอดีตนั้นการเดินทางของมนุษย์นั้นต้องใช้ให้เป็นสำคัญ ต่อมามนุษย์เริ่มรู้จักใช้เวลาในการเดินทางแล้วค่อยๆ พัฒนาไปสู่การเดินทางทางน้ำ ทางทะเลตามลำดับเพื่อใช้ในการเดินทางเพื่อการค้าขายและธุรกิจต่างๆ การสำรวจวิวัฒนาการของการท่องเที่ยวในประวัติศาสตร์ยุคต่างๆ ได้แสดงให้เห็นว่าการท่องเที่ยวเกิดขึ้นบนพื้นฐานของปรากฏการณ์ต่างๆ ที่หลากหลายในประวัติศาสตร์ ในขณะที่การผลิตสินค้าและบริการต่างๆ เพิ่มขึ้นในสังคมที่ส่งผลให้เกิดเงินตราและเวลาว่างเพื่อการพักผ่อนของผู้คนมากขึ้นด้วย ในขณะเดียวกันประชาชนที่ได้รับการศึกษาก็จะนิยมเดินทางท่องเที่ยวมากขึ้น เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้และการศึกษา การปรับปรุงการคมนาคมขนส่งช่วยให้การเดินทางท่องเที่ยวรวดเร็วขึ้น ง่ายขึ้น ราคาถูกลงและมีความปลอดภัยมากขึ้น การปรับปรุงระบบการสื่อสารคมนาคมโดยผ่านระบบการพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ ช่วยทำให้ระบบการตลาดของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวง่ายขึ้นในยุคปัจจุบันเมื่อเปรียบเทียบกับในอดีตเมื่อมีการศึกษาระบบการท่องเที่ยวมากขึ้น จึงกลายเป็นอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (วิชาการคอตคอม, 2547)

ดังนั้น Stear (2538) จึงได้เสนอรูปแบบแผนภาพระบบการท่องเที่ยวโดยเห็นว่าเมื่อการท่องเที่ยวกลายเป็นอุตสาหกรรม ทำให้เกิดองค์ประกอบหลักๆ คือ การกระจายรายได้ การขนส่ง และแหล่งท่องเที่ยว โดยมีรายละเอียดปลีกย่อยให้เห็นถึงกระบวนการศึกษาอย่างละเอียดตามภาพที่ 8

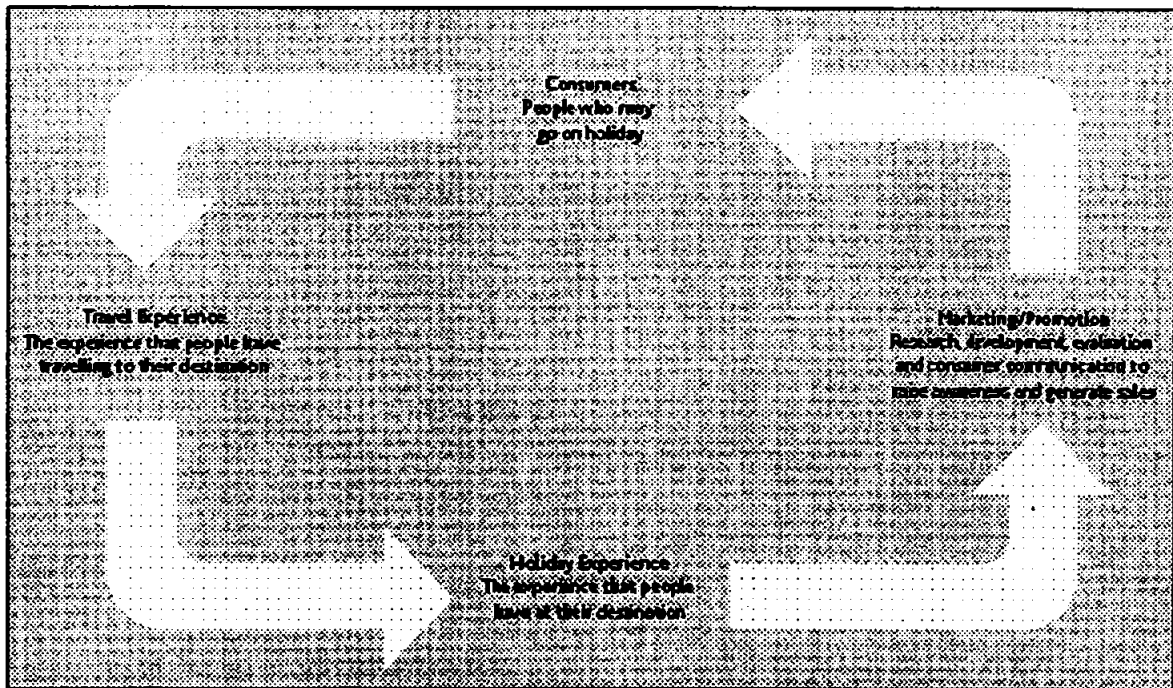
ภาพที่ 8 Model of Tourist Attraction; and of a Highly Industrialised Tourism System
(Stear's, 2538 และ 2547)

Tourism Industry Sectors (Bristor and Herbowicz, 2546)		
Core Components	Infrastructure Components	Tourist Services
- lodging	- transportation	- information services
- food and beverage	- business services	- vehicle dealer
- attractions	- public service	- clothing & equipment
- entertainment	- comm. construction and maintenance	- residential construction & maintenance
- transportation		- public services
- comm. recreation		
- land and water		

ภาพที่ 9 Tourism Industry Sectors

ส่วนประกอบของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มีการศึกษาต่อมาโดย Bristor และ Herbowicz (2546) โดยแยกเป็น 3 ส่วนหลัก คือ องค์ประกอบหลัก สาธารณูปโภคพื้นฐาน และบริการนักท่องเที่ยว ซึ่งตรงกับหลักการเดิมที่ Gunn และ Leiper ได้ศึกษาไว้ แต่มีการแยกให้เห็นแต่ละองค์ประกอบให้ชัดเจนมากขึ้น (ภาพที่ 9)

ขณะเดียวกัน ประเทศออสเตรเลีย รัฐนิวเซาท์เวลส์ ได้มีการนำแนวคิดของ R. C. Mill & A. Morrison และ Cooper มาปรับให้เข้ากับบริบทของประเทศตนเอง (ภาพที่ 10) ว่าถึงอย่างไรก็ตามแต่ประสบการณ์การเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยวเอง ก็ต้องมีองค์ประกอบของการตลาด และศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเพื่อที่จะทำให้ระบบการจัดการการท่องเที่ยวนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 10 The Tourism System (Tourism New South Wales, 2551)

2.2 การท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรม (Cultural Heritage Tourism)

กลางปี พ.ศ. 2533 การท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรมเริ่มเป็นที่กล่าวถึงในหมู่นักวิชาการ (The National Trust, 2552) วัฒนธรรม มรดก และศิลปะมีความเกี่ยวพันเชื่อมโยงกันกับแหล่งท่องเที่ยว อย่างไรก็ตามวัฒนธรรมกลายเป็นสิ่งที่ทำให้ต้องมีการมองย้อนกลับไปถึงกลไกทางการตลาดที่จะทำให้นักท่องเที่ยวกลุ่มที่มีความสนใจพิเศษในมรดก และศิลปะมาเที่ยวได้ (Weiler and Hall, 2537)

Hollinshead (2545) กล่าวว่า การท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรมถือเป็นกลุ่มที่เจริญเติบโตเร็วมากที่สุดเพราะถือเป็นความสนใจพิเศษในกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ค้นหา การผจญภัย วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ โบราณคดี และการปฏิสัมพันธ์กับคนในท้องถิ่น

การท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรมถือเป็นเหตุผลในทางบวกที่ก่อให้เกิดประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ก่อให้เกิดการคำนึงถึงความมีเอกลักษณ์ การอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรม และความสัมพันธ์อันดี ซึ่งช่วยให้มีการสนับสนุนวัฒนธรรมและก่อให้เกิดการท่องเที่ยวในรูปแบบใหม่ (Richards, 2539) และอาจก่อให้เกิดการพัฒนาแบบยั่งยืน นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่แท้จริง และกระตุ้นให้เกิดรายได้จากวัฒนธรรม ไม่เพียงแต่จะเป็นเครื่องมือในการแสดงอัตลักษณ์ของตนเอง การจัดการ หรือการอนุรักษ์เท่านั้น หากแต่การท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรมยังเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อชุมชน ท้องถิ่น ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคม กระจายรายได้ไปยังการอนุรักษ์ โดยใช้การตลาดและการโฆษณาประชาสัมพันธ์เข้ามาช่วย (J. M. Fladmark, 2537) โดย The National Trust (2552) ก็เห็นด้วยกับการให้คำจำกัดความถึงการท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรมว่าเป็นการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อ

ก่อให้เกิดประสบการณ์และกิจกรรมซึ่งแสดงให้เห็นเรื่องราวและผู้คนในช่วงเวลาอดีตและปัจจุบัน โดยรวมไปถึงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และธรรมชาติ

ในส่วนของนักวิชาการในประเทศไทย การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง การท่องเที่ยวเชิงเพื่อการศึกษาหรือสัมผัสศิลปวัฒนธรรมแขนงต่างๆ ได้แก่ สถาปัตยกรรม จิตรกรรม ประติมากรรม ภาษาและวรรณกรรม หัตถกรรม นาฏศิลป์และดนตรี รวมทั้งเทศกาล ประเพณี ตลอดจนการท่องเที่ยวชม มรดกทางประวัติศาสตร์ที่เป็นแหล่งประวัติศาสตร์ โบราณสถาน และศาสนสถาน

กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมจะเป็นกิจกรรมการได้สัมผัสและการเรียนรู้ วัฒนธรรม ดังนี้

1. การเที่ยวชมหรือสัมผัสศิลปวัฒนธรรมแขนงต่างๆในพิพิธภัณฑ์หรืออาคารบ้านเรือน เช่น การชมการทำศิลปหัตถกรรมไทย เช่น การทำเครื่องเงิน การทำเครื่องปั้นดินเผา เป็นต้น

2. การอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับศิลปกรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น

3. การชมการแสดงนาฏศิลป์และดนตรีไทย

4. การเที่ยวชมสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ ได้แก่ แหล่งประวัติศาสตร์ โบราณสถานและศาสนสถาน เช่น อุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย วัดต่างๆ เป็นต้น

5. การร่วมงานเทศกาลประเพณีต่างๆที่จัดขึ้นตลอดทั้งปีในภาคต่างๆของประเทศไทย (ราณี อธิชัยกุล, 2546)

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกำลังเป็นการสร้างกระบวนการเปลี่ยนแปลง (Transformation) ในกระบวนการของมันเอง (Alexandros Apostolakis, 2546) ประเด็นนี้เป็นที่ถกเถียงกันว่า การท่องเที่ยวเชิงมรดกเป็นปรากฏการณ์ซึ่งขึ้นอยู่กับแรงกระตุ้นของนักท่องเที่ยว และการรับรู้มากกว่าตัวพื้นที่เอง (Yaniv Poria, Richard Butler and David Airey, 2544) โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศที่เคยเป็นคอมมิวนิสต์มาก่อน ที่กำลังก้าวเข้าสู่ยุคหลังคอมมิวนิสต์ (Post Communist) ที่กำลังค้นหาอัตลักษณ์ของตนเองผ่านกลุ่มนักท่องเที่ยวเฉพาะ (Niche Tourism) โดยใช้การท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรมเป็นสัญลักษณ์ (David Harrison, 2544) และการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเองก็เป็นเหตุให้มีการเปลี่ยนแปลงต่อมรดกด้วย (Priscilla Boniface และ P. J. Fowler, 2536)

2.3 มรดกวัฒนธรรมมีชีวิต (Living Heritage)

ในการประชุมขององค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม แห่งสหประชาชาติ เมื่อปี พ.ศ. 2546 เรื่อง Convention for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage กล่าวถึง มรดกวัฒนธรรมประเภทนามธรรม หรือไร้รูป (Intangible Cultural Heritage) ว่าคือ ขนบธรรมเนียมประเพณี และการมีอยู่ในเวลาเดียวกัน โดยครอบคลุมด้านต่างๆต่อไปนี้

1. มุขปาฐะและสำนวน (Oral Traditions and Expressions)

2. การแสดง (Performing Arts)
3. วิถีสังคม พิธีกรรม งานเทศกาล (Social Practices, rituals, and festive events)
4. องค์ความรู้และแบบปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและจักรวาล (Knowledge and practices concerning nature and the universe)
5. งานฝีมือท้องถิ่น (Traditional Craftsmanship)

South African Heritage Resources Agency (2542) กล่าวถึง มรดกวัฒนธรรมแบบนามธรรม และมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตว่าคือ อย่างเดียวกัน (Consensio, 2551 และ UNESCO, 2546) หมายความว่าถึง ระบบความรู้ที่บรรจุความรู้ไว้แต่ไม่สามารถมีหลักฐานยืนยันได้ โดยอาจถูกถ่ายทอดผ่านการใช้งาน การสังเกต ผ่านปัจเจกบุคคล ครอบครัว ชุมชน หรือสังคม โดยปากเปล่า โดยอาจถูกรวบรวมในรูปแบบของขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ทักษะ องค์ความรู้ ผ่านคนรุ่นหนึ่งไปสู่ต่อคนอีกรุ่นหนึ่ง ผ่านทางความทรงจำ และเรื่องราว (Sean Field, 2545) โดยทำให้เกิดเป็นรูปแบบเอกลักษณ์เฉพาะตัว หรือเฉพาะพื้นที่

วิธีการปกป้องรักษามรดกวัฒนธรรมมีชีวิต (Safeguarding Intangible Heritage) (UNESCO, 2551) สามารถทำได้หลากหลายวิธี โดยวิธีที่นิยมมักใช้วิธีการจัดแสดงเป็นพิพิธภัณฑ์ เช่น McMinn County Living Heritage Museum (2552) โดยให้ผู้ที่สนใจ หรือนักเรียน นักศึกษา ได้พัฒนาองค์ความรู้ของตนเองผ่านทางโปรแกรมการสื่อความหมาย (Interpretation Program) ในรูปแบบต่างๆ หรือแม้แต่การให้รางวัลเพื่อเป็นกำลังใจ และสร้างคุณค่ามากขึ้นแก่มรดกวัฒนธรรมมีชีวิต เช่น โครงการ Asia Pacific Heritage Awards for Cultural Heritage Conservation เป็นโครงการที่ผสมผสานระหว่างมรดกทางสถาปัตยกรรมเข้ากับมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตที่ต้องผสมผสานสอดคล้องกันอย่างกลมกลืน (UNESCO, 2551) การให้รางวัลผลงานชิ้นเยี่ยม (Masterpieces of the Oral and Intangible Heritage) (อ้างแล้ว, 2546) ก็เป็นวิธีการที่สนับสนุนให้มิมนุษย์เข้าไปเกี่ยวข้องในกระบวนการถ่ายทอดองค์ความรู้ที่คนมีอยู่ไว้แก่คนรุ่นหลัง Bohol Davis (ไม่ระบุปี) ทำการวิจัยเรื่อง "Local Narratives as Intangible Heritage and their Role in Marketing Crafts: Some Thoughts on the Traditional Jewelry" โดยใช้วิธีการถ่ายทอดกระบวนการทำเครื่องประดับโดยกรรมวิธีท้องถิ่นดั้งเดิม ผสานกับการตลาด (Heritage Lottery Fund, 2536) เพื่อเป็นเครื่องมือในการปกป้องรักษามรดกวัฒนธรรมมีชีวิต กรรมวิธีในการผลิตเครื่องประดับท้องถิ่นได้ถูกบันทึกไว้ พร้อมกับบุคคลที่มีความรู้หรือผู้เชี่ยวชาญในท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับกระบวนการจัดทำฐานข้อมูลของ UNESCO หรือแม้แต่กระทั่งการทำวิจัย โดยสร้างระบบฐานข้อมูลผู้เชี่ยวชาญ การฝึกอบรมก็ถือเป็นส่วนหนึ่งในการปกป้องรักษามรดกวัฒนธรรมมีชีวิตไว้ด้วย (อ้างแล้ว, 2536) ในภูมิภาคเอเชีย แปซิฟิก มีหน่วยงานที่ประสานงานกับ UNESCO เกี่ยวกับเรื่องการจัดทำฐานข้อมูลมรดกวัฒนธรรมนามธรรม ด้วยวิธีการต่างๆ คือ Asia Pacific Database on Intangible Cultural Heritage (2550) และนอกจากนี้ หน่วยงานระดับนานาชาติ ที่สำคัญที่มีส่วนริเริ่มในการจัดทำ (Asia Cultural Co-operation Forum, 2550) คือ UNESCO โดยองค์กรนี้ได้มีการ

เสนอข้อตกลงการปกป้องมรดกวัฒนธรรมประเภทนามธรรม (Convention for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage) ที่กรุงปารีส เมื่อ ปี พ.ศ. 2546

2.4 แหล่งมรดกโลก

ข้อตกลงการปกป้องมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม (UNESCO, 2515) มรดกโลก หมายถึงมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติที่มีความโดดเด่นเป็นเลิศในระดับสากล ไม่ว่าจะ มีที่ตั้งอยู่ในขอบเขตดินแดนของประเทศใด ถือได้ว่าเป็นมรดกของมนุษยชาติทั้งปวงในโลก ซึ่ง อนุสัญญาคุ้มครองมรดกโลกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติได้ให้รายละเอียดและแนวทางการ ดำเนินงานเพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ไว้อย่างชัดเจน นอกเหนือไปจากการส่งเสริมให้นานา ประเทศมีหน้าที่ร่วมกันในการคุ้มครองสงวนรักษาแหล่งมรดกโลกเหล่านี้ไว้ (กองอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรม, 2549)

2.4.1 หลักเกณฑ์ในการพิจารณาให้เป็นแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรม

มาตรา 1 แห่งอนุสัญญาคุ้มครองมรดกโลก ได้นิยามความหมายของมรดกทาง วัฒนธรรมตามวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาฯ ไว้ ดังนี้

ก. อนุสรณ์สถาน (Monuments) หมายถึง ผลงานทางสถาปัตยกรรม ผลงาน ประติมากรรมหรือจิตรกรรมติดที่ ส่วนประกอบหรือโครงสร้างของหลักฐานทาง โบราณคดี จารึก กำแพงอิฐ และร่องรอยหลากหลายผสมรวมกัน ซึ่งมีคุณค่าและ ความสำคัญโดดเด่นทางประวัติ ศาสตร์ศิลปะหรือวิทยาศาสตร์

ข. กลุ่มอาคาร (Groups of Buildings) หมายถึง กลุ่มของอาคารที่ เชื่อมต่อกันหรือแยกจากกันเพราะลักษณะของสถาปัตยกรรม หรือลักษณะที่เหมือนกัน หรือ การจัดวาง ด้านภูมิทัศน์ซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นทางประวัติศาสตร์ ศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์

ค. แหล่ง (Sites) หมายถึง ผลงานการกระทำของมนุษย์หรือผลงานผสมผสาน ของธรรมชาติและมนุษย์ และบริเวณที่รวมถึงแหล่งโบราณคดี ซึ่งมีคุณค่าโดดเด่นทางประวัติศาสตร์ สุนทรียศาสตร์ ชาติพันธุ์วิทยาหรือมานุษยวิทยา (UNESCO, 2515)

มรดกทางวัฒนธรรมที่มีคุณสมบัติตามนิยามในมาตรา 1 จะได้รับการพิจารณา ให้อยู่ในบัญชีรายชื่อแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมได้ในกรณีที่มีลักษณะโดดเด่นตาม หลักเกณฑ์ข้อใด ข้อหนึ่ง หรือหลายข้อ ดังต่อไปนี้

1. เป็นตัวแทนที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นเอกลักษณ์ด้านศิลปกรรมหรือ ตัวแทนของความงดงาม และเป็นผลงานชิ้นเอกที่จัดทำขึ้นด้วยการสร้างสรรค์อันชาญฉลาดยิ่ง หรือ

2. เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลยิ่งในการผลักดันให้เกิดการพัฒนาสืบต่อมาในด้าน การออกแบบทางสถาปัตยกรรม อนุสรณ์สถาน ประติมากรรม สวน และภูมิทัศน์

ตลอดจน การพัฒนา ศิลปกรรมที่เกี่ยวข้อง หรือการพัฒนาการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ ซึ่งการพัฒนาเหล่านั้นเกิดขึ้นในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง หรือบนพื้นที่หนึ่งพื้นที่ใดของโลก หรือ

3. เป็นเอกลักษณ์ หายากยิ่ง หรือเป็นของแท้ดั้งเดิม หรือ

4. เป็นตัวอย่างของลักษณะโดยทั่วไปของสิ่งก่อสร้างอันเป็นตัวแทนของการพัฒนาทางด้านวัฒนธรรม สังคม ศิลปกรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี หรืออุตสาหกรรม หรือ

5. เป็นตัวอย่างของลักษณะอันเด่นชัด หรือของขนบธรรมเนียมประเพณีแห่งสถาปัตยกรรม วิธีการก่อสร้าง หรือการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ ที่มีความเปราะบางด้วยตัวมันเองหรือเสื่อมสลายได้ง่าย เพราะผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่ไม่สามารถกลับคืนดั้งเดิมได้ หรือการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ หรือ

6. มีความคิดหรือความเชื่อที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเหตุการณ์หรือบุคคลที่มีความสำคัญหรือความโดดเด่นยิ่งในประวัติศาสตร์

(กองอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรม, 2549)

โดยการที่จะขึ้นทะเบียนเป็นแหล่งมรดกโลกได้นั้นจะต้องผ่านคณะกรรมการมรดกโลก (UNESCO, 2515) มูลนิธิญี่ปุ่น ประเทศไทย (2546) ได้อ้างอิงข้อมูลจาก UNESCO ว่า มรดกโลกที่ได้รับการคัดเลือกให้อยู่ใน "สนธิสัญญาามรดกโลก" จากการประชุมสามัญของยูเนสโกที่กรุงปารีส ในปี 1972 โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะทำนุบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรมอันเป็นสิ่งมีคุณค่าอย่างยิ่งที่ไม่สามารถหาสิ่งอื่นมาทดแทนได้ และเพื่อสืบทอดไปยังรุ่นต่อไป ปัจจุบันปี 2002 มี 172 ประเทศที่เข้าร่วมเซ็นสนธิสัญญานี้ โดย มรดกโลกแบ่งออกเป็น มรดกทางวัฒนธรรม มรดกทางธรรมชาติ และมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ

	มรดกทางวัฒนธรรม	ซากโบราณสถานสิ่งก่อสร้างที่มีคุณค่าอันเป็นที่นับประสาอะไร
มรดกโลก	มรดกทางธรรมชาติ	เขตที่ภูมิประเทศ ภูมิชีวิต ทัศนียภาพที่มีคุณค่าอย่างถึง
	มรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ	สิ่งที่มีทั้งคุณค่าทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ

ตารางที่ 1 ประเภทของมรดกโลก

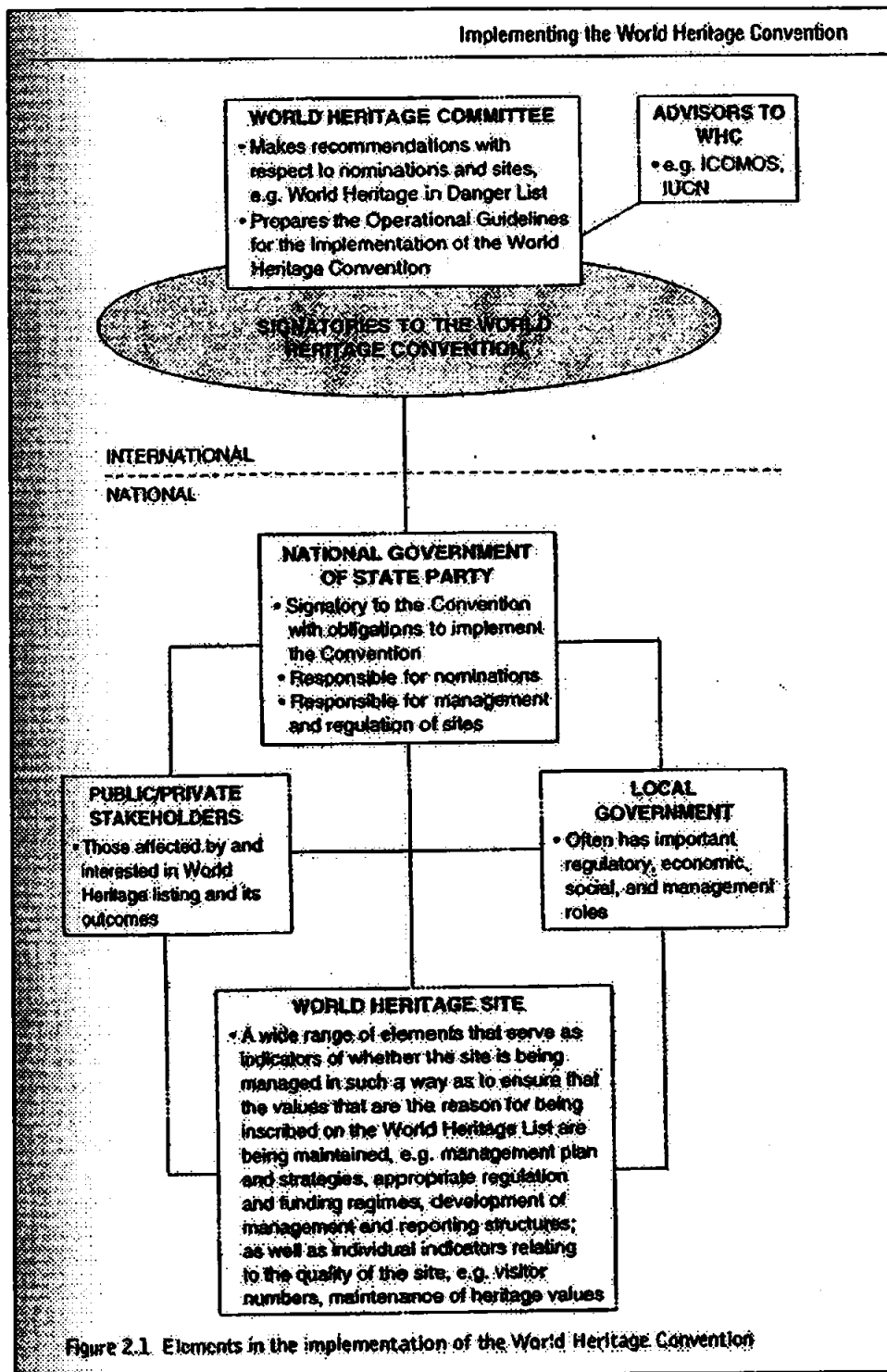
ขั้นตอนการเสนอชื่อสถานที่

ประเทศที่ต้องการเสนอชื่อสถานที่ในประเทศของตนให้ได้รับการพิจารณาให้ขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก อันดับแรกจะต้องจัดทำบัญชีรายชื่อสถานที่ที่มีความสำคัญทางธรรมชาติและวัฒนธรรมทั้งหมดภายในประเทศของตน บัญชีนี้จะเรียกว่า บัญชีรายชื่อเบื้องต้น (Tentative

List) ซึ่งมีความสำคัญมาก เพราะมีเพียงสถานที่ที่มีชื่ออยู่ในบัญชีนี้เท่านั้นที่จะมีสิทธิได้รับการเสนอชื่อ ขึ้นต่อมา ประเทศนั้นๆจะต้องเลือกรายชื่อสถานที่ที่ต้องการเสนอชื่อมาจากบัญชีรายชื่อเบื้องต้น เพื่อจัดทำเป็นแฟ้มข้อมูล Nomination File โดยทางศูนย์มรดกโลกอาจให้คำแนะนำและช่วยเหลือในการจัดทำแฟ้มข้อมูลนี้ (วิกิพีเดีย, 2550)

เมื่อถึงขั้นตอนนี้ แฟ้มข้อมูลจะถูกตรวจสอบและพิจารณาจากองค์กร 2 แห่ง คือ International Council on Monuments and Sites และ World Conservation Union แล้วทั้งสององค์กรนี้จะยื่นข้อเสนอแนะต่อคณะกรรมการมรดกโลก ทางคณะกรรมการจะมีการประชุมร่วมกันปีละหนึ่งครั้ง เพื่อตัดสินว่าสถานที่ที่มีการเสนอชื่อแห่งใดบ้างที่ควรได้ขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก หรือทางคณะกรรมการอาจร้องขอให้ประเทศที่เสนอชื่อได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่เพิ่มเติม โดยการพิจารณาว่าจะขึ้นทะเบียนสถานที่แห่งใดจะต้องมีลักษณะตามเกณฑ์มาตรฐานข้อใดข้อหนึ่งหรือหลายข้อ (วิกิพีเดีย, 2550)

อย่างไรก็ตามมีข้อถกเถียงบางประการเกี่ยวกับเรื่องสิทธิในการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก (Roger O'Keefe, 2551) ตาม Article 4 ในข้อตกลงมรดกโลก ว่า "the convention is not owed merely to states parties but to the international community as a whole"

ภาพที่ 11 องค์ประกอบการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกตามข้อตกลงมรดกโลก

(Anna Leask and Alan Fyall, 2549)

ปัจจุบันการอนุรักษ์มรดกโลกไม่เพียงแต่ต้องอาศัยความเข้าใจและความร่วมมือของชุมชนท้องถิ่นเท่านั้น หากแต่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในส่วนอื่นๆ ในภาคเอกชนก็มีบทบาทสำคัญใน

การอนุรักษ์มรดกโลกเช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่น www.tripadvisor.com ก็ช่วยสนับสนุนเงินทุน โดยอาจะมี ทรายของบริษัท อยู่ในบริเวณแหล่งมรดกโลก หรือ บริษัท Hewlett Packard สนับสนุน เรื่องการพิมพ์ และ National Geographic ที่ช่วยจัดทำแผนที่แหล่งมรดกโลกทั่วโลกเพื่อ เผยแพร่แก่สาธารณชน (UNESCO, 2549)

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

วิธีการดำเนินวิจัย

การศึกษาเรื่อง "การวิเคราะห์การจัดการการท่องเที่ยวมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตสำหรับเมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม" นี้ มีระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

3.1 ข้อมูลและแหล่งข้อมูล

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในแหล่งข้อมูลต่างๆ ดังนี้

- องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO)
- Asia Pacific Database on Intangible Cultural Heritage
- International Council on Monuments and Sites
- International Centre for the study of the Preservation and Restoration of Cultural Property
- หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตในเขตเมืองโบราณฮอยอัน
 - Hoi An People's Committee Secretariat
 - Department of Commerce & Tourism, Vietnam
 - Department of Education and Training
 - Department of City Construction
 - Management Department
 - Department of Culture, Information and Sports
 - Department of Agriculture and Rural Development
 - Department of Labour - Invalid Soldiers and Social affairs
 - Department of Planning and Investment
 - Indiciary Department
 - Hunger Reduction and Poverty Eradication Executive Board
 - Managing Board of Town Projects
 - Central Market Managing Board
 - Hoi An Committee for Religion
 - Centre for Culture and Sports
 - Centre for Monuments Management and Preservation
 - Inter-department checking Team for the Town Regulations Observation

- Committee for Family Planning
- Public Project Company
- สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- หอสมุดแห่งชาติ กรุงเทพมหานคร
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กรุงเทพมหานคร
- กองอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรม
- กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

1.2 ศึกษาภาคสนาม เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม โดยมีวิธีการศึกษาดังนี้

1.2.1 การศึกษาข้อมูลทุกขุมที่เกี่ยวข้อทั้งหมดเพื่อหาลักษณะของแหล่งมรดกโลกตามเกณฑ์การจัดการมรดกโลกขององค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO)

1.2.2 การศึกษาข้อมูลทุกขุมที่เกี่ยวข้อทั้งหมดเพื่อหาลักษณะของเมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม

1.2.3 การศึกษาวิเคราะห์ระบบการจัดการการท่องเที่ยวเมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการศึกษครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่มุ่งศึกษาฐานข้อมูลด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม ในปัจจุบัน จากเอกสารที่เสนอขอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกขององค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ซึ่งเน้นหนักในเรื่องของการวิเคราะห์ข้อมูลปฐมภูมิทุกขุมเชิงคุณภาพ โดยศึกษาจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย

- หน่วยงานราชการ
- หน่วยงานเอกชน
- ผู้ประกอบการธุรกิจ
- ชาวบ้านในเขตเมืองโบราณฮอยอัน

โดยมีขอบเขตการศึกษาระบบการจัดการการท่องเที่ยวจาก ดังนี้

- แหล่งท่องเที่ยวในเขตเมืองมรดกโลกฮอยอัน
- ที่พักในเขตเมืองโบราณฮอยอัน
- การคมนาคมขนส่ง ที่มีการให้บริการถึงเมืองโบราณฮอยอัน
- ร้านอาหารที่อยู่ในเขตเมืองโบราณฮอยอัน
- สถาปัตยกรรม ที่มีมรดกวัฒนธรรมมีชีวิต และได้รับการอนุรักษ์เป็นตัวอย่าง

3.3 วิธีการรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้มีการรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) และทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ วารสารต่างๆ นิตยสาร รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ และรายงานประจำปีของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ประกอบการวิจัย

การสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured observation) เป็นการวิจัยที่ใช้การพรรณนา (Descriptive) ในเรื่องที่ทำการศึกษา ในการทำการสังเกตนักวิจัยจะไม่ทำการจดบันทึกการสังเกตโดยทันที เพราะนักวิจัยต้องเข้าร่วมทำกิจกรรมกับชาวบ้าน ต้องการทำให้เข้ากับธรรมชาติของสภาพสังคม และไม่ก่อให้เกิดความระแวงความสงสัยจากกลุ่มตัวอย่าง การจดบันทึกจะทำเมื่อมีโอกาสเหมาะสมหลังจากการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant observation) กล่าวคือ เข้าไปร่วมทำกิจกรรมหรือเป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวที่อยู่ในเมืองโบราณฮอยอัน โดยการเปิดเผย (Overt participant observation)

การสัมภาษณ์ที่ไม่มีแบบมาตรฐาน (Unstructured Interview; UI) เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่ได้มีการกำหนดกลุ่มหรือชุดของคำถามและเรียงลำดับที่จะใช้สัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้า ไม่มีรายการสัมภาษณ์เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้สัมภาษณ์ได้สอบถามปัญหาได้อย่างอิสระและกว้างขวาง ใช้ในการสืบหาข้อมูลปฐมภูมิในด้านทั่วไปของมรดกวัฒนธรรมนามธรรม ซึ่งเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถหาได้จากหน่วยงานราชการ

การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Schedule Interview; USI) เป็นการสัมภาษณ์ที่กำหนดข้อมูลที่ต้องการจากผู้ถูกสัมภาษณ์แต่ละคน มีคำถามเฉพาะแก่ผู้ถูกสัมภาษณ์ โดยในส่วนี้ใช้สำหรับการเก็บข้อมูลส่วนที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับระบบการจัดการการท่องเที่ยว

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสำรวจลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการวิเคราะห์ระบบการจัดการเมืองมรดกโลกฮอยอัน ซึ่งจะประกอบด้วย

- 4.1 ผู้วิจัย โดยวิธีการสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง และการสัมภาษณ์ที่ไม่มีแบบมาตรฐาน และแบบไม่มีโครงสร้าง
- 4.2 ข้อมูลทั่วไปของเมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม
- 4.3 แบบสังเกตจุดท่องเที่ยวที่เป็นตัวอย่างในการอนุรักษ์ทางสถาปัตยกรรม และมรดกวัฒนธรรมมีชีวิต
- 4.4 การบริหารจัดการการท่องเที่ยวของเมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม

3.5. การวิเคราะห์ข้อมูล

- 5.1 การประมวลผลข้อมูลทุกข้อมูมิที่ได้จากแบบสำรวจลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่สำคัญสำหรับการวิเคราะห์
- 5.2 การจัดกลุ่มข้อมูลตามประเด็นสำคัญของเนื้อหา สรุปประเด็นสำคัญและวิเคราะห์เมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม กับการจัดการการท่องเที่ยว
- 5.3 เสนอแนวทางการพัฒนาการจัดการระบบการท่องเที่ยวที่เหมาะสมสำหรับเมืองมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตฮอยอัน เพื่อเป็นแบบอย่างในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนสำหรับเมืองอื่น ๆ ในโลก

บทที่ 4

ฮอยอัน มรดกโลก

มรดกวัฒนธรรมของฮอยอัน

การเชื่อมโยงมรดกวัฒนธรรมรูปธรรม (Tangible Heritage) และมรดกวัฒนธรรมนามธรรม (Intangible Heritage)

4.1 มรดกวัฒนธรรมรูปธรรม (Tangible Heritage)

4.1.1 บ้านสมัยโบราณ (Old Houses)

เสน่ห์ของฮอยอันจะมีบ้านไม้เป็นแถว นับเป็นเวลาย้อนหลังในศตวรรษที่ 18 การรวมกันของบ้านไม้สมัยโบราณเป็นหนึ่งแห่งที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ บ้านที่ฮอยอันจะมีโครงสร้างที่ลึกและแคบเหมือนกับในเมืองเกียวโต โดยทั่วไปประวัติบ้านในฮอยอันปกคลุมแล้วจะมีลานบ้านที่สวยงามและมีการก่อสร้างที่พิเศษเป็นศูนย์กลางของเวียดนาม บ้านโบราณจะรวมกันในส่วนของถนน Tran Phu จากตลาดถึงสะพานญี่ปุ่น และถัดไปถึงถนน Nguyen Thi Minh Khai บ้านสไตล์โคโลเนียลมีมากในถนน Nguyen Thai Hoc

ถนน Tran Phu

ถนน Tran Phu ถูกสร้างขึ้นในปลายศตวรรษที่ 18 และมีบ้านเก่าชั้นเดียวจำนวนมาก ส่วนมากบ้านเก่าชั้นเดียวจะอยู่ทางตะวันตกของถนน Le Loi ถนน Tran Phu ถูกขยายให้ตรงในระหว่างยุคการล่าอาณานิคมของฝรั่งเศส ซึ่งมีความเชื่อว่าถนน Tran Phu แต่เดิมเป็นถนนที่คดเคี้ยว

ภาพที่ 12 Tran Phu no.23-33

Showa women's University, 2543

ภาพที่ 13 Tran Phu no.42-34
Showa women's University, 2543

ภาพที่ 14 Tran Phu no.77-87
Showa women's University, 2543

✓ **Tran Phu No.77**

Tran Phu No.77 เป็นตัวอย่างหนึ่งของบ้านชั้นเดียวในฮอยอัน บ้านมีอายุ 74 ปี โดยบรรพบุรุษมาจาก Fuchien ได้เก็บสะสมทรัพย์สินจากการขายสินค้าภายนอกฮอยอัน ในฮอยอันและไฉ่จิน โดยหน้าบ้านใช้เป็นที่ขายของ หลังบ้านใช้เป็นที่อยู่ สนามหลังบ้านใช้ทำอาหาร และลานบ้านใช้สำหรับการกุสิ่งต่างๆ

ภาพที่ 15 Front-House of Tran Phu No.77
Showa women's University, 2543

ภาพที่ 16 Front-House Reception of Tran Phu No.77
Showa women's University, 2543

ภาพที่ 17 Backyard of Tran Phu No.77

Showa women's University, 2543

Tran Phu No.80

Tran Phu No.80 เป็นตัวอย่างบ้านสองชั้นในซอยอัน โดยใช้เป็นที่ซื้อขายเซรามิกส์ โดยเจ้าของบ้านเล่าว่า เขาเป็นรุ่นที่ 3 โดยปู่ของเขาย้ายมาจาก Fuchien ของประเทศจีน ประกอบธุรกิจในการซื้อขายสมุนไพรจากฮ่องกง และเอามาขายที่ซอยอัน ภรรยาของปู่เป็นคนจีน จึงได้ย้ายกลับไปจีนหลังจากที่ปู่ตาย ชั้นที่สองของบ้านใช้สำหรับเก็บของและใช้หลบภัยเมื่อเกิดน้ำท่วม

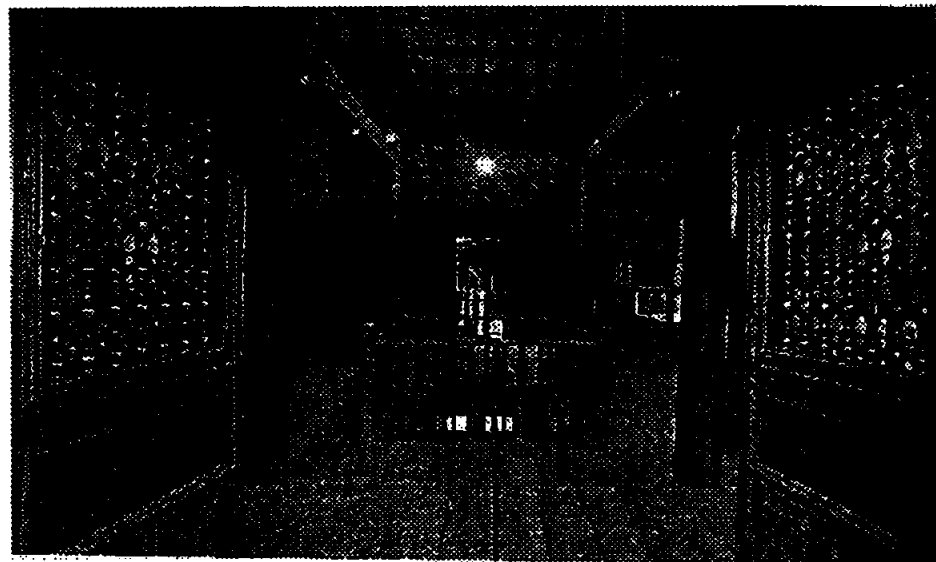

ภาพที่ 18 Second floor of-house of Tran Phu No.80

Showa women's University, 2543

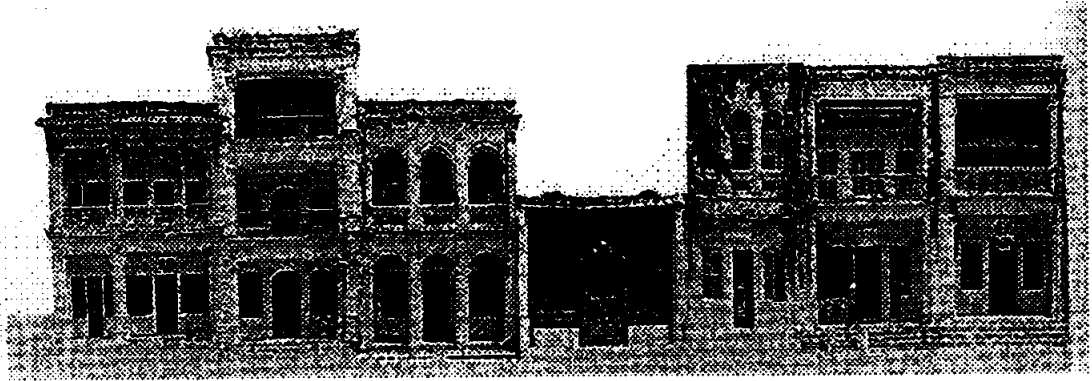
**ภาพที่ 19 Staircase of courtyard of Tran Phu No.80
Showa women's University, 2543**

**ภาพที่ 20 Second floor of rear-house of Tran Phu No.80
Showa women's University, 2543**

ถนน Nguyen Thai Hoc

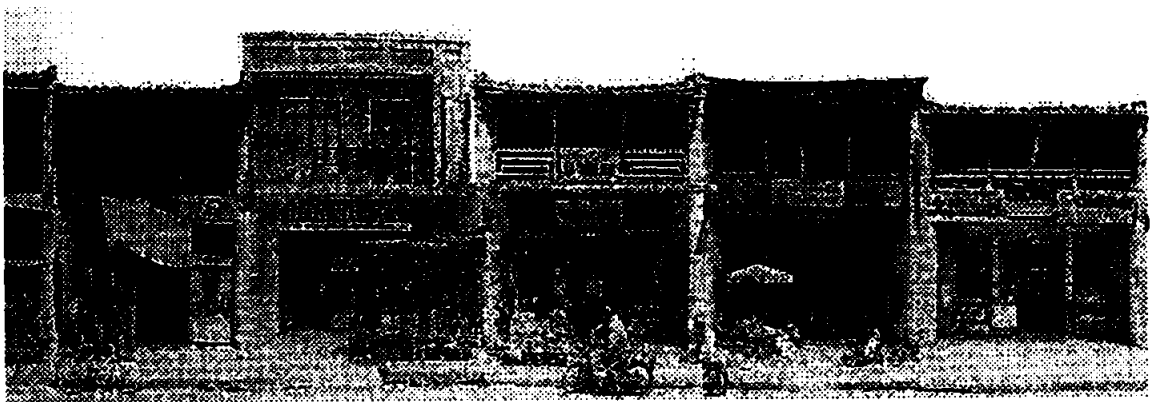
สมัยฝรั่งเศส ทางตะวันตกของถนน Nguyen Thai Hoc ใกล้กับสะพานญี่ปุ่น การรวมกันที่ใหญ่ของบ้านฝรั่งเศสสไตล์โคโลเนียล สร้างราวศตวรรษที่ 20

ภาพที่ 21 Nguyen Thai Hoc No.108 - 98

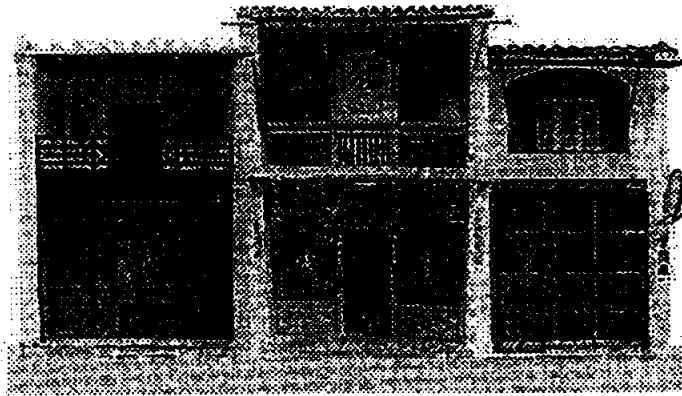
Showa women's University, 2543

ที่ดินรอบถนน Nguyen Thai Hoc ได้เกิดขึ้นเป็นเวลายาวนานหลาย ๆ ปี โดยถูกรวบรวมจากที่ดินที่ถูกพัฒนามาถึงไร่ที่สองฟากฝั่งของแม่น้ำ ซึ่งเกิดจากแม่น้ำ Flow ถนนนี้ถูกสร้างขึ้นในกลางศตวรรษที่ 19 และในเวลาต่อมาจนถึงปีล่าสุดก็เป็นถนนที่มีความเจริญรุ่งเรืองในซอยอัน บ้านสองชั้นโดยทั่วไปถูกสร้างใกล้กับตลาด สามารถพบเห็นบ้านรอบๆสี่แยกถนน Nguyen Thai Hoc และถนน Le Loi

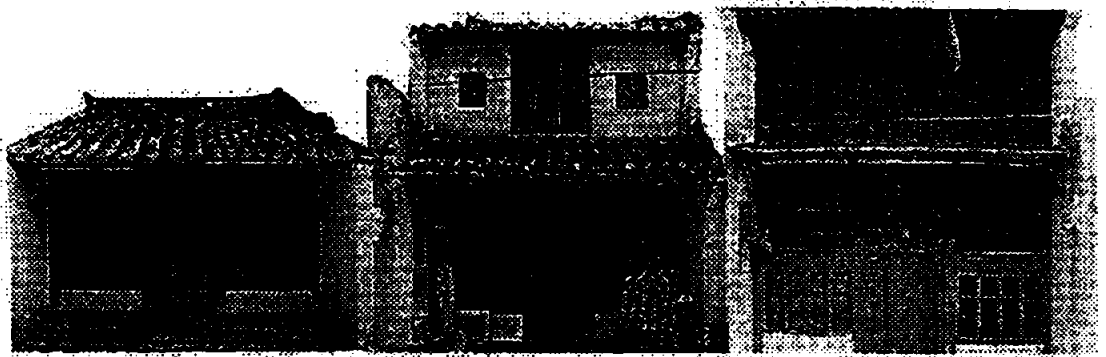

ภาพที่ 22 Nguyen Thai Hoc no.22-12

Showa women's University, 2543

ภาพที่ 23 Nguyen Thai Hoc no.80-82
Showa women's University, 2543

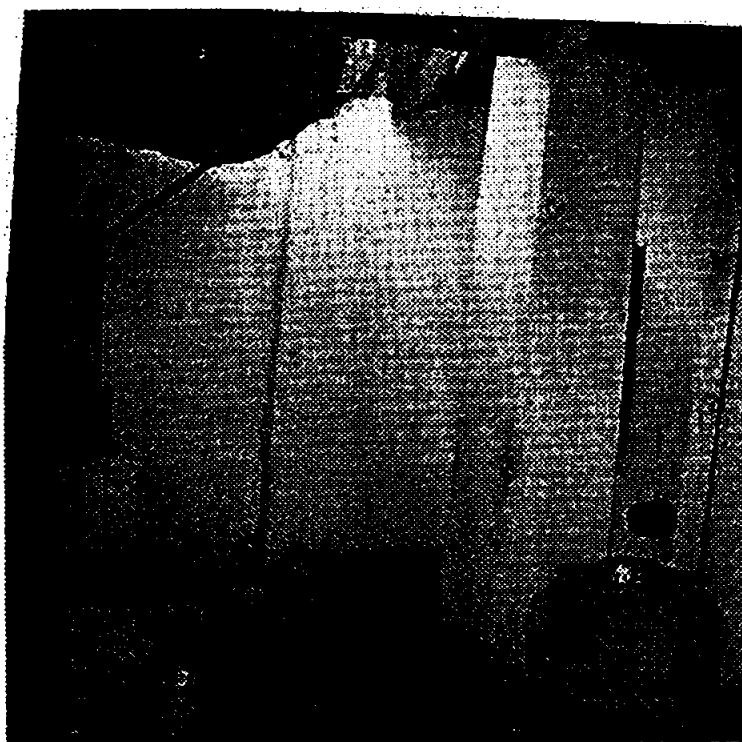
ภาพที่ 24 Nguyen Thai Hoc no.83-79
Showa women's University, 2543

Nguyen Thai Hoc No.22

Nguyen Thai Hoc No.22 เป็นบ้านสองชั้นที่มีเพดานสูง ช่างหลังบ้านให้สำหรับลูกจ้าง เจ้าของบ้านอายุ 87 ปี โดยเล่าว่า พ่อสามือพยพมาจากประเทศจีน โดยทำธุรกิจซื้ออบเชยและพลูจากรอบๆ ฮอยอันและขายพายเรือขายในฮอยอัน เมื่อสามียังมีชีวิต มีคนอยู่ที่บ้านนี้ 13 คน และทั้งสองชั้นใช้เป็นที่พักอาศัย

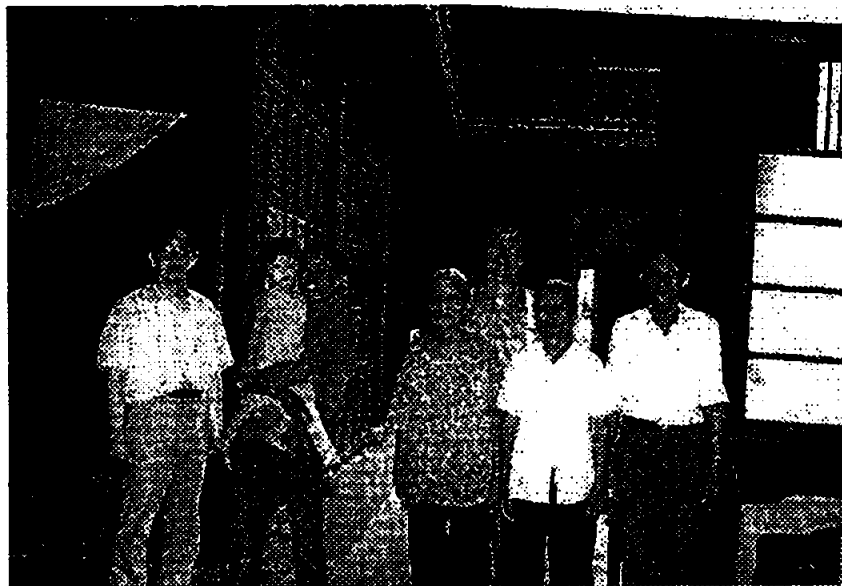
ภาพที่ 25 Courtyard of Nguyen Thai Hoc No.22
Showa women's University, 2543

ภาพที่ 26 Second courtyard of Nguyen Thai Hoc No.22
Showa women's University, 2543

ภาพที่ 27 Backyard of Nguyen Thai Hoc No.22
Showa women's University, 2543

ภาพที่ 28 Front-house of Nguyen Thai Hoc No.22
Showa women's University, 2543

Nguyen Thai Hoc No.101

Nguyen Thai Hoc No.101 เป็นตัวอย่างบ้านประเภทลอยในซอยอัน
บ้านจะแกะสลักอย่างสวยงามและเป็นเสน่ห์ถูกเรียกว่า บ้านเก่าของ Tan Ky
จากคนในพื้นที่ เจ้าของบ้านอายุ 75 ปี ได้เล่าว่า เขาเป็นรุ่นที่ 5 โดยบ้านนี้ถูก
สร้างขึ้นในบรรพบุรุษรุ่นที่ 2 จนถึงรุ่นพ่อของเขา ครอบครัวประกอบธุรกิจขาย

ซาโม่ไม้และเครื่องปรุงรสจากภูเขา ตอนนี้มีคนอยู่ที่บ้านเพียง 2 คน แต่วันนี้
เป็นวันบูชาบรรพบุรุษ เด็ก ๆ และหลาน ๆ จะกลับมาเยี่ยมบรรพบุรุษ

ภาพที่ 29 Front-House Frame of Nguyen Thai Hoc No.101
Showa women's University, 2543

ภาพที่ 30 Front-house Reception of Nguyen Thai Hoc No.101
Showa women's University, 2543

ภาพที่ 31 Courtyard of Nguyen Thai Hoc No.101
Showa women's University, 2543

ถนน Nguyen Thi Minh Khai

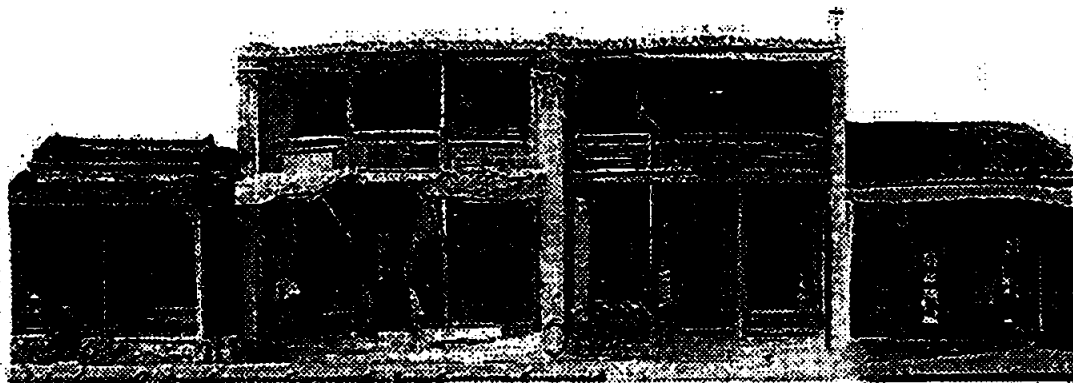
ข้อมูลระยะเวลาที่แน่นอนของถนน Nguyen Thi Minh Khai ไม่ชัดเจน แต่ที่
แน่ๆ มีบ้านสองชั้นจำนวนมาก ในต้นศตวรรษที่ 20 ใกล้กับสะพานญี่ปุ่น

ภาพที่ 32 Nguyen Thi Minh Khai no.1-11
Showa women's University, 2543

ภาพที่ 33 Nguyen Thi Minh Khai No.16-14
Showa women's University, 2543

ภาพที่ 34 Nguyen Thi Minh Khai no.8-2
Showa women's University, 2543

Nguyen Thai Minh Khai No.7

Nguyen Thai Minh Khai No.7 เป็นบ้านสองชั้นกับมีลานที่มีการมุง
ด้านหลังของบ้านจะหันหน้าเข้าหาแม่น้ำและด้านหลังมีที่จอดรถ เจ้าของบ้าน
เล่าว่า รุ่นของพ่อของเขามีเรือขนาดใหญ่และสามารถจอดเรือที่นี่ได้ พ่อของเขา
มีชีวิตในการค้ามากพอๆ ระหว่างปี 1940 ได้มีเกาะเล็กได้เกิดขึ้นในบริเวณ
ใกล้เคียง เรือจึงไม่สามารถเข้ามาจอดได้ เหตุที่มีการมุงหลังคาหลังบ้านกับทำ
หน้าต่างด้วยกระจกคือ จะได้สามารถทำการเลือกผลที่นี่ได้

**ภาพที่ 35 Backyard Facing the River of Nguyen Thai Minh Khai No.7
Showa women's University, 2543**

**ภาพที่ 36 Entrance of Nguyen Thai Minh Khai No.7
Showa women's University, 2543**

ภาพที่ 37 Courtyard of Nguyen Thai Minh Khai No.7
Showa women's University, 2543

4.1:2 ศาลเจ้าและสมาคมจีน

Trieu Chau gathering house

Trieu Chau gathering house ถูกสร้างโดยประเทศจีนของเมืองเกียนจูในปี 1845 ซึ่งเป็นการสักการบูชาพระพุทธเจ้า เพื่อจะช่วยปกป้องจากพายุทางทะเลในยามที่ออกเดินทางทางทะเล The gathering house ถือได้ว่าเป็นการรวบรวมโครงสร้างสถาปัตยกรรมกับการแกะสลักไม้และแท่นบูชาที่ทำด้วยไม้จะแตกต่างจากการออกแบบตามตำนานพื้นบ้านและความสวยงามของเซรามิกส์ (Xubaco, 2006)

ภาพที่ 38 Trieu Chau Gathering House
Xubaco, 2549

Phuc Kien Assembly Hall

Phuc Kien Assembly Hall ตั้งอยู่ที่ 46 ถนน Tran Phu เจดีย์มุงหลังคา จึงถูกเรียกว่า Kim Son ถูกสร้างโดยคนเวียดนามที่อยู่ในฮอยอันในปี 1692 เจดีย์นี้ได้อุทิศเพื่อพระพุทธเจ้า และได้ทรุดโทรมในปี 1759 ซึ่งเจ้าของได้ขายให้กับพ่อค้าคหบดี Phuc Kien จากเมืองจีนที่เดินทางมาฮอยอันได้บูรณะซ่อมแซม หลังจากที่ได้บูรณะซ่อมแซมแล้ว ได้เปลี่ยนชื่อมาเป็น "Phuc Kien Assembly Hall" และได้ถวายบูชาพระพุทธเจ้า เจดีย์นี้เป็นที่ชุมนุมของชาว Phuc Kien

The Assembly Hall ได้ตั้งยาวจากถนน Tran Phu ถึงถนน Phan Chu Trinh ประตูทางเข้ามี 3 ประตู โครงสร้างประกอบด้วย 7 หลังคา มุงด้วยกระเบื้องเคลือบสีน้ำเงิน หลังคาทำเป็นมุมโค้งซ้อนทับกัน ข้างหน้ามีรูป Kim Son Tu ซึ่งเป็นคนจีนมืออยู่ 3 ลักษณะ ข้างในมี 2 embossments ทางซ้ายมีฉากอธิบายรูปเรือ Thien Hau Holy Mother ที่จมลงในทะเล ทางขวามีฉากการขี้นมาต่อสู้ของราชวงศ์หมิง หลังจากที่พักแพ่ ทายาทได้หนีมาอยู่ฮอยอัน ตรงกลางมีรูปปั้นของ Avalokitesvara ตั้งอยู่ในกรงแก้ว มีกระดางรูปอยู่หน้ารูปปั้น ทางซ้ายมีโต๊ะรูปตั้งอยู่หน้าพระเจ้า Thien Ly Nhan และทางขวามีพระเจ้า Thoung Phong Nhi เป็นงานชิ้นเอกจากช่างผู้มีฝีมือจากหมู่บ้านคิมบอง ด้านหลังบูชาพระแม่ Thien Hau ทางซ้ายมีโมเดลเรือใบ ข้างหลังจะเป็นวิหาร ข้างหน้าจะมีบ่อเลี้ยงปลา หัวมังกรใหญ่สีเขียวเคลือบและแก้วสีต่าง ๆ รอบ ๆ

บ่อ มีภาพนูนบนผนังกำแพง เพื่อแสดงถึงการเล่นของมังกรข้างบนบ่อ จาก ฉากมังกรจะเต้นรำและยูนิคอน

สถานที่เป็นศูนย์กลางของวิหารในการบูชา 6 สิ่ง ของราชวงศ์หมิงคนที่มาจาก Phuc Kien 2 ด้านของวิหารจะบูชาเทพเจ้าจีน ทางซ้ายบูชา Kim Hoa Nung Nuong, Sanh Thai Nhi Chua และ Sanh Thai Thap Nhi Tien Nuong ทางขวามือบูชาเทพเจ้าแห่งความมั่งคั่ง ข้างหลังวิหารบูชาคนที่มอบเงินสร้างเจดีย์ ศาลเจ้าส่วนมากจะมีกลองสำริด ระฆัง กระจกวงรูปใหญ่ 14 บอร์ด เกลือบ และสิ่งประติมากรรมที่มีมูลค่า

Phuc Kien Assembly Hall เป็นความเชื่อทางศาสนา เป็นศาลเจ้าที่แสดงสถาปัตยกรรมและศิลปกรรม (The Cultural Information Publishing House, 2005)

ภาพที่ 39 Phuc Kien Assembly Hall

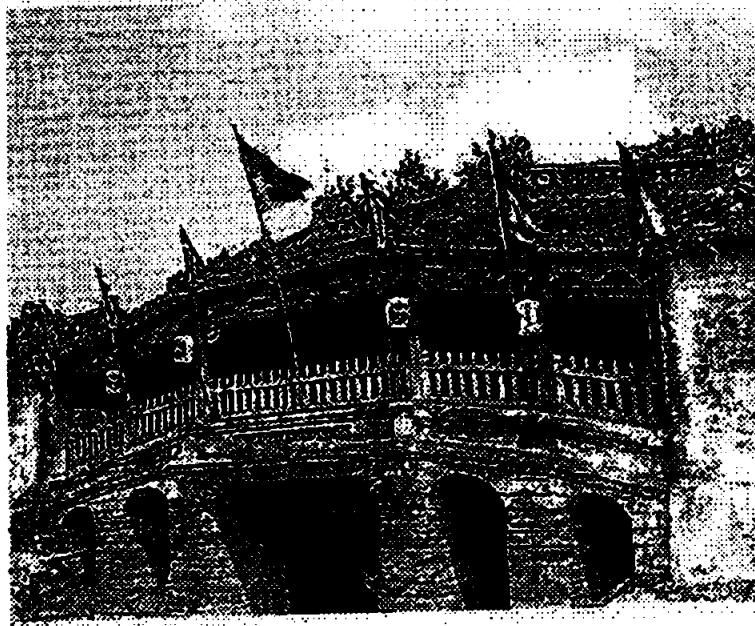
4.1.3 สถานที่อื่น ๆ

สะพานญี่ปุ่น

สะพานญี่ปุ่นตั้งอยู่ทางตะวันตกของถนนเก่าแก่ของฮอยอัน โชนที่เชื่อมถนน Tran Phu กับถนน Nguyen Thi Minh Khai Lord Mnguyen Phuc Chu เรียกสะพานนี้ว่า "Lai Vien Kieu" ในปี 1719-Ky Hoi ส่วนชื่อ สะพานญี่ปุ่นเพราะว่า มีชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในฮอยอันได้สร้างสะพานในปลายศตวรรษที่ 16 ถึง ต้นศตวรรษที่ 17 สะพานได้ถูกซ่อมแซมถึง 6 ครั้ง ในปี 1653, 1763, 1817, 1865, 1915 และ 1917 สถาปัตยกรรมมีลักษณะของวัฒนธรรมข้ามชาติ มีลักษณะของเชื้อชาติเวียดนาม จีน และญี่ปุ่น สะพานนี้ใช้บูชาเทพเจ้า Bac De Tran Vo ในทิศเหนือของสะพาน โดยออกแบบเป็นรูปตัว T ปกติและเรียก สถาปัตยกรรม จึงประกอบด้วย 2 ส่วน คือ สถาปัตยกรรมและสะพาน ความ

จริงแล้วสถูปจะเล็กกว่าวัดทำด้วยไม้และสร้างใกล้ๆ กัน สะพานประกอบด้วย 7 ส่วน ยาว 18 เมตร กว้าง 3 เมตร พื้นสะพานทำจากไม้ มุงหลังคาด้วยกระเบื้อง ต่อมาเมื่อ พ่อค้าญี่ปุ่นเดินทางเข้ามาในฮอยอันจึงได้เรียกสะพานและพัฒนาดนนี้ หมอผีชาว ญี่ปุ่นคนหนึ่งได้ค้นพบยักซ์ Cu หัวอยู่ในอินเดีย ทางอยู่ในญี่ปุ่น หน้าอกอยู่ในเวียดนาม ญี่ปุ่นต้องการที่จะไม่ให้เกิดแผ่นดินไหว หมอผีจึงได้ขายยักซ์มังกรด้วยคาบทองและสร้าง คนถือคาบไว้ข้างบนสะพาน มีถึง 2 ตัว ถือลูกท้อ เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงความโชคดี มี สุนัข 2 ตัว นั่งคอยดู โดยสิงและสุนัขจะเป็นตัวผู้กับตัวเมีย เพื่อเป็นการป้องกันการแยก แผ่นดิน

ตามตำนาน สะพานเจดีย์เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวัฒนธรรมอินเดีย ฮอยอัน ญี่ปุ่น สะพานเจดีย์ถูกเลือกให้เป็นสัญลักษณ์ของเมืองฮอยอัน (Xubaco, 2549)

ภาพที่ 40 สะพานญี่ปุ่น (Xubaco, 2549)

✓ วัด Quan Cong

วัด Quan Cong (หรือองค์พระเจดีย์) เป็นวัดที่เก่าแก่ในฮอยอัน ถูกสร้างขึ้นในปี 1653 ตั้งอยู่เป็นรูปสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ เพื่อใช้เป็นที่เคารพสักการะ วัด Quan Cong มีความศักดิ์สิทธิ์และใช้เป็นศูนย์กลางในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาของฮอยอัน ผู้คนที่ฮอยอันและที่อื่นๆ จะมาสวดมนต์ อธิษฐานให้กับธุรกิจ หรือเพื่อให้มีความโชคดี วัด Quan Cong เป็นสถานที่ที่พ่อค้าฮอยอัน มาบนบานศาลกล่าวให้ดำเนินธุรกิจไปด้วยดี (Xubaco, 2549)

ภาพที่ 41 วัด Quan Cong (Xubaco, 2549)

Cantonese Assembly Hall (Quang Dong)

Cantonese Assembly Hall (Quang Dong) ก่อตั้งขึ้นในปี 1786, the Assembly Hall ของจีนกวางตุ้งชุมนุมมีแท่นบูชาหลักที่ทุ่มเทเพื่อ วัด Quan Cong หมายเหตุยาวจัดการแพนทองเหลืองข้างบูชาทั้ง ชื่อประตูและ posts ประตูทางเข้าหลักและจำนวนคอลัมน์ที่รองรับหลังคาที่ทำจากบล็อกเดียวของหินแกรนิต คอลัมน์อื่น ๆ มีแกะสลักจากไม้ถาวรของต้นไม้ขนุน มีการแกะสลักหินบนไม้คานรองรับหลังคา ด้านหน้าทางเข้าหลักที่

4.2 มรดกวัฒนธรรมนามธรรม (Intangible Heritage)

4.2.1 พิพิธภัณฑ์ (Museum)

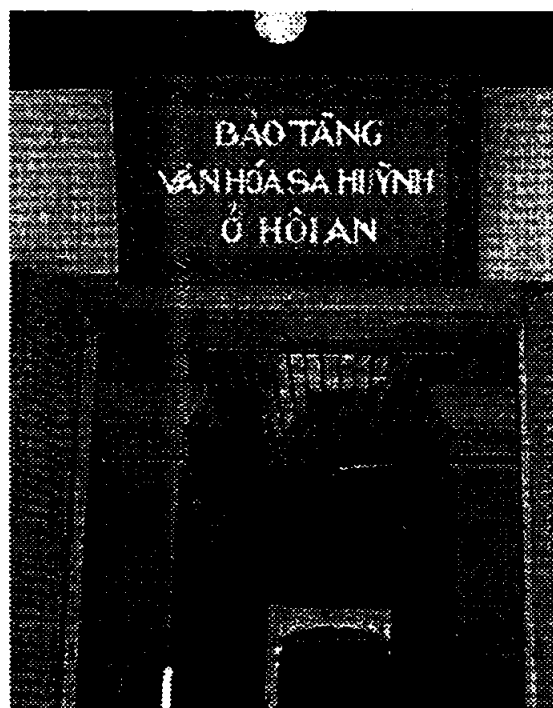
พิพิธภัณฑ์ ซึ่งจะมี 4 พิพิธภัณฑ์ ได้แก่ Sa Huynh Culture, Trade Ceramics, History-Culture และ Fork Culture

Museum of Sa Huynh Culture

พิพิธภัณฑ์ถูกสร้างขึ้นในปี 1995 ที่ 149 Tran Phu ถูกจัดแสดง 216 นิทรรศการของ Sa Huynh Culture พร้อมกับพบในฮอยอันและย้อนหลังไป 2,000 ปี ใหญ่ดินเผาพบโดยนักโบราณคดีในการขุดค้นพบระหว่างปี 1989 - 1994 เช่น Hau Xa, Thanh Chiem, An Bang และ Xuan Lam

โหลสูงประมาณ 1 m ใช้เก็บขี้เถ้าของมนุษย์และทรัพย์สินต่างๆ เช่น เครื่องเพชรพลอย เครื่องประดับ นอกจากนี้ในพิพิธภัณฑ์ยังจัดแสดงเครื่องมือต่างในการผลิต การล่าสัตว์ การประมง และการทำเพชรพลอย

พิพิธภัณฑ์ที่น่าสนใจของ Sa Huynh Culture ในเวียดนามและทรัพย์สินของมีค่าเกี่ยวกับชาวบ้านโบราณในอารยธรรมนี้

ภาพที่ 42 Museum of Sa Huynh Culture

(www.bloggang.com/viewdiary.php%3D3...blog%3D2)

Museum of Trade Ceramics

พิพิธภัณฑ์ที่ 80 ถนน Tran Phu เปิดในปี 1995 และจัดแสดง 430 นิทรรศการย้อนหลังไปในศตวรรษที่ 8 - 18 ส่วนใหญ่มาจากตะวันออกเฉียงใต้ อินเดีย จีน ญี่ปุ่น ไทยและเวียดนาม โบราณวัตถุมาจากการอับปางของเรือในทะเลในปี 1933 นักโบราณคดีได้ดำเนินการขุดจากที่ตั้งเมืองของฮอยอัน เครื่องปั้นดินเผาของราชวงศ์ถัง (ศตวรรษที่ 7 - 10) ประเทศตะวันออกเฉียงใต้ในศตวรรษที่ 9 - 10 และเวียดนามในศตวรรษที่ 15

พิพิธภัณฑ์เป็นสมบัติอันล้ำค่า ช่วยยืนยันถึงบทบาทความสำคัญของฮอยอันในการซื้อขายแลกเปลี่ยน และผลกระทบอย่างกว้างของเศรษฐกิจและสังคมในการพัฒนาเมือง

ภาพที่ 43 Museum of Trade Ceramics (www.vietnamtraveltour.net/hoian-...res.html)

Museum of History-Culture

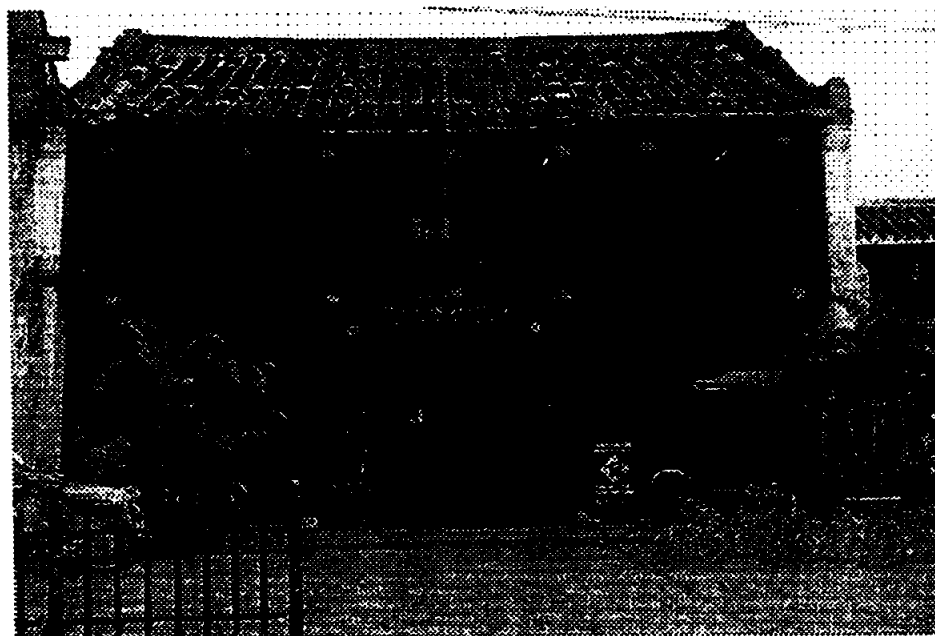
Museum of History-Culture ตั้งอยู่ที่ 7 ถนน Nguyen Hue และสร้างขึ้นในปี 1989 ถูกใช้ให้เป็นพิพิธภัณฑ์ในวันนี้ เมื่อก่อนเป็นเจดีย์ ประกอบด้วย 212 อย่างและเอกสารเกี่ยวกับการสร้างและการพัฒนาของฮอยอัน โดยประกอบ เครื่องปั้นดินเผา เซรามิกส์ บรอนส์ เหล็กทองแดง กระดาษ ไม้ และอื่นๆ ถูกแบ่งออกเป็น 3 ยุค ได้แก่ ยุคประวัติศาสตร์ อาณาจักรจัมปา และยุคของเวียดนาม ซึ่งตรงกับ Sa Huynh Culture (ก่อนศตวรรษที่ 2) อาณาจักรจัมปา (ศตวรรษที่ 2 - 15) และยุคของเวียดนาม (ศตวรรษที่ 16 - 19) ตามลำดับ กระบวนการในการพัฒนาเวียดนามให้เวียดนามมีชื่อเสียงรุ่งเรืองในประวัติศาสตร์ของเวียดนาม

จากหลักฐานได้แสดงถึงวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งเป็นข้อมูลและพัฒนาของฮอยอัน โดยผ่านการคิดสร้างสรรค์ของบรรพบุรุษในท้องถิ่น

การเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ ส่วนใหญ่โอกาสที่นักท่องเที่ยวจะสำรวจของในสิ่งที่สนใจเกี่ยวกับพื้นที่นี้ เช่น ประวัติของถนน Tran Phu ถนนที่เก่าแก่ในฮอยอัน ชาวพื้นบ้าน และแนวคิดที่ คา เป็นหน้าตาต่างของประตูของบ้านโบราณ และเกลียวสลักแบบ "De leaf" "Yin และ Yang" และอื่นๆ

Museum of Folk Culture

พิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมพื้นบ้าน ตั้งอยู่ที่ 33 ถนน Nguyen Thai Hoc ซึ่งพิพิธภัณฑ์นี้มีความแปลกประหลาดทำจากปูนปลาสเตอร์ของชาวเวียดนาม แต่เอกสารนี้จะแสดงชุดและวัฒนธรรมของเวียดนาม (<http://www.vietnamtravelblog.net/quangnam-travel/hoian-ancient-town/144/hoian-the-heart-of-the-city-is-still-the-old-town>, 19 เมษายน 2553)

ภาพที่ 44 Hoi An Museum of Folk Culture (<http://wikitravel.org/upload/sha...ture.JPG>)

4.2.2 การแสดงดนตรีพื้นเมือง

ศิลปะการแสดงของฮอยอันประกอบไปด้วย เพลงพื้นบ้าน และร้องเพลงอื่นๆ เต้นรำและการแสดงดนตรี

เพลงพื้นบ้าน (Folk Songs)

ฮอยอันมีช่วงของเพลงพื้นบ้านที่ครอบคลุมทั่วประเทศและในการผลิตสินค้าหัตถกรรมเพื่อความรูสึกของเกษตรกร ชาวประมง ในการต่อสู้ เช่น เพลงที่เกี่ยวกับ

ประเทศ รวมถึงเพลงที่เกี่ยวกับการค้าข้าว หมาก ถั่ว และอบเชย ประเภทของเพลงที่ร้องจะเป็นลักษณะของการร้องขณะปฏิบัติงานบ้าน จะร้องโดยผู้หญิง

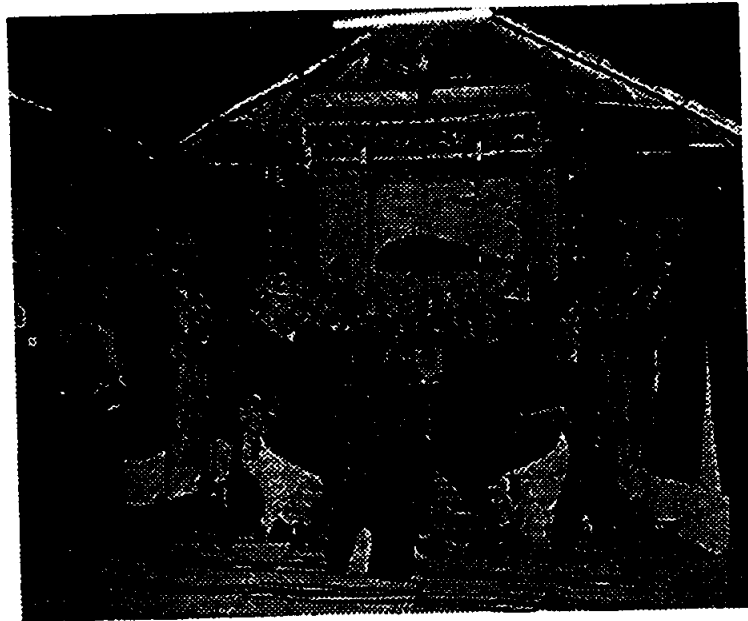
เพลงอื่นๆ จะถูกร้องโดยผู้ชายและผู้หญิงในขณะที่ทำงาน ผู้ชายและผู้หญิงจะผลัดกันร้องในสไตส์ Aúcall และ Aú การร้องเพลงจะช่วยให้พวกเขาลืมว่าทำงานหนัก และเป็นแรงจูงใจในการทำงาน ลักษณะของเพลงพื้นบ้านที่เป็นทางการจะเป็นในลักษณะที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ภาพที่ 45 Traditional Folk Opera being performed at 9 Nguyen Thai Hoc Street
(UNESCO, 2551)

Ba Trao

Ba Trao จะร้องในหมู่บ้านชาวประมงชายฝั่งของเวียดนาม จะร้องและแสดงท่าพายเรือ ในวงจะมีผู้นำร้อง 3 - 4 คน และนักร้องประสานเสียง 10 - 14 คน การร้องเพลงจะเป็นแบบตั้งเดิม และมีเพลงมีบทบาทที่สำคัญกับชาวประมงมากในการบูชาพระเจ้าที่พวกเขาเคารพและให้มีความปลอดภัยในการเดินเรือและให้จับปลาได้เยอะๆ

ภาพที่ 46 Whale worshipping ceremony (UNESCO, 2551)

Lion-Dragon Dance

การเต้นรำนี้มีต้นแบบมาจากประเพณีจีน - เวียดนาม เกิดในระหว่างกลาง
 เทศกาล ในวันที่ 15 ของเดือนจันทรคติที่แปด มี 3 คน สามชุดสิงโต-มังกร และเต้น
 ตามจังหวะกลอง นักเต้นคนอื่นๆ ก็จะร่วมขบวนในการถือธงและโคมไฟ เป็นการบูชา
 ขั้วโล่สิ่งที่ไม่ดี และขอให้มีพืชผลที่อุดมสมบูรณ์

Du Ho

Du ho เป็นประเภทของศิลปะพื้นบ้านที่ปรากฏในต้นศตวรรษที่ 20 ถูกสร้าง
 โดยฮอยอัน ชุมชนจีน - เวียดนาม การแสดงของ Du Ho ไม่ได้เกิดขึ้นในปี 1975 ผู้ที่จำ
 ได้บอกว่ามันเป็นผลมาจากช่วงเทศกาลของครอบครัวชาวจีน - เวียดนาม ที่ได้รวมกลุ่ม
 กันร้องเพลงและเล่นดนตรี กลุ่มละประมาณ 20 คน โดยมีอุปกรณ์การเล่น เช่น กลาริ
 เน็ท ข้อง กลอง ดับเบล ไวโอลิน และแมนตาลิน นักแสดงคนอื่นๆ ก็จะมีการปาที่และ
 เป่าไฟ

4.2.3 การแสดงสินค้าหัตถกรรม

รัฐบาลฮอยอันสนับสนุนให้มีกิจกรรมทางวัฒนธรรมในหมู่บ้านหัตถกรรมแบบ
 ดั้งเดิม ที่หมู่บ้าน Kim Bong (ช่างไม้และงานไม้), หมู่บ้าน Thanh Ha
 (เครื่องปั้นดินเผา) และหมู่บ้าน Tra Que (พืชสวน) ซึ่งเป็นหมู่บ้านประมงเก่าแก่ รัฐบาล
 จึงได้รวมให้เป็นเส้นทางในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในการที่จะเดินทางมาช้อปปิ้ง
 ที่หมู่บ้านต่างๆ เหล่านี้

ภาพที่ 47 Revival of traditional performances staged in a restored house
(UNESCO, 2551)

แกะสลักไม้โบราณ

หมู่บ้านคิมบอง ในทางตอนใต้ของแม่น้ำฮอยอัน ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ 0.5 กิโลเมตรจากเมืองเก่าฮอยอัน

ในช่วงปลายศตวรรษที่ 16 หมู่บ้านคิมบองเริ่มมีผู้เชี่ยวชาญในงานไม้ หมู่บ้านคิมบองจึงมีชื่อเสียงในเรื่องของการทำเฟอร์นิเจอร์ เรือ และการก่อสร้างเจดีย์ แต่ประเพณีการแกะสลักไม้โบราณนี้ได้หลงในปี 1990

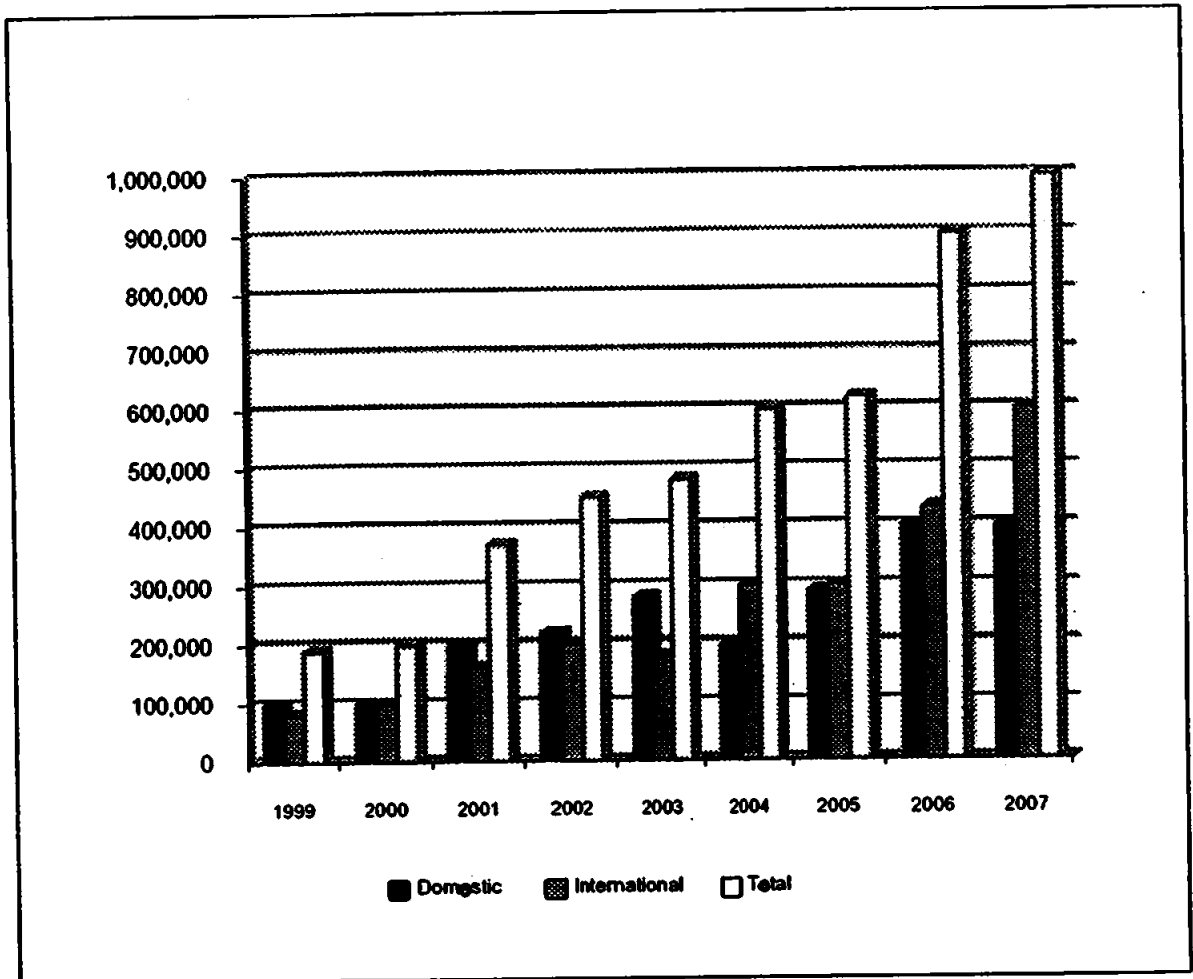

ภาพที่ 48 One of the many professional carpenters of Kim Bong village
(UNESCO, 2551)

บทที่ 5
ระบบการจัดการการท่องเที่ยวฮอยอัน

ปี	นักท่องเที่ยว ภายในประเทศ	นักท่องเที่ยว ต่างประเทศ	รวม	% เพิ่มขึ้นจาก ปีก่อน
2540	58,834	81,148	139,982	-
2541	80,039	66,480	146,519	4.7
2542	84,858	73,457	160,314	9.4
2543	97,823	99,617	199,440	24.4
2544	208,133 1	53,600	363,734	82.4
2545	230,565	212,000	444,567	22.2
2546	277,900	185,296	465,199	4.6
2547	241,868	352,442	596,314	28.2
2548	318,994	329,222	650,221	9.0
2549	453,379	423,395	878,780	35.2
2550	424,320	608,477	1,032,797	17.5

ตารางที่ 2 จำนวนนักท่องเที่ยว 2540 - 2550
ที่มา: สำนักงานสถิติฮอยอัน, 2550

ภาพที่ 49 แผนภูมิจำนวนนักท่องเที่ยวประจำปี ค.ศ.1999 - 2007
ที่มา: สำนักงานสถิติฮอยอัน, 2550

5.1 การคมนาคมขนส่ง

การคมนาคมขนส่ง สามารถแบ่งออกได้ ดังต่อไปนี้

ทางถนน : ทางหลวงของเมือง Quang Nam รวมถึงถนน Ho Chi Minh , 1A, 14B, 14D, 14E ถนนยาวมากกว่า 400 กิโลเมตร และถนน 18 จังหวัดยาวรวม 450 กิโลเมตร ไ National roads 14 (14B, 14D, 14E), โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวผ่านชายแดนที่ Dac-Oc ชายแดนนี้กำลังจะกลายเป็นประตูนานาชาติในอนาคต

Hoi An- Da Nang : ยาวประมาณ 30 กิโลเมตร ใช้เวลาในการเดินทางประมาณ 40 นาที เดินทางด้วยรถประจำทางจาก 5h30 ถึง 18h00

Open tour Cars: ฮอยอันเป็น 1 ในสถานที่ที่รถทัวร์จะจอดที่ Ha Noi, Ho chi Minh City, Hue, Nha Trang, Dalat, ฮอยอันเป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวเลือกที่จะมาเที่ยว โดยสามารถที่จะติดต่อกับตัวแทนของโรงแรมและรถที่ใช้ในการเดินทางท่องเที่ยวได้

Taxi: taxi เป็นการคมนาคมที่นักท่องเที่ยวเลือกที่จะเดินทางเป็นอย่างมาก

Pedicab: รถสามล้อถีบเป็นทางเลือกหนึ่งที่นักท่องเที่ยวใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยวที่เมืองฮอยอัน ใช้ในการเดินทางท่องเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวระยะสั้น ๆ ถ้าต้องการเดินทางไปยังสถานที่อื่น ๆ ก็จะต้องติดต่อกับคนที่ถีบรถสามล้อถีบ

Motors & Bicycles: นอกเหนือจากการคมนาคมในรูปแบบต่างๆ ข้างต้นแล้ว ยังสามารถเดินทางโดย Motors & Bicycles ได้ การให้เช่า ราคาค่อนข้างถูกสำหรับการเดินทางในฮอยอัน และ My Son Hollyland ใน Quang Nam, Da Nang และ Quang Ngai (Quang Nam Tourism Department, 2553)

ทางรถไฟ: รถไฟสายเหนือ - สายใต้ของจังหวัด Quang Nam ยาวรวม 95 กิโลเมตร โดยผ่านที่ Tra Kieu, Phu Cang, Tam Ky, Diem Pho, Chu Lai stations

ทางทะเล: Ky Ha port เป็นทะเลที่น้ำลึกในเขตเศรษฐกิจ Chu Lai ใกล้กับ เขตเศรษฐกิจDung Quat (จังหวัด Quang Ngai) ภายใต้อ่าว 2,000 ตัน ที่ผ่านในการลงทุนการขยายพอร์ตสำหรับเรือ 10,000 ตันในการจอดเทียบท่า สินค้าจะถูกส่งไปยังประเทศอื่นๆ พอร์ตนี้จะเหมาะกับการขนส่งทางทะเลระหว่างประเทศจำนวนมาก

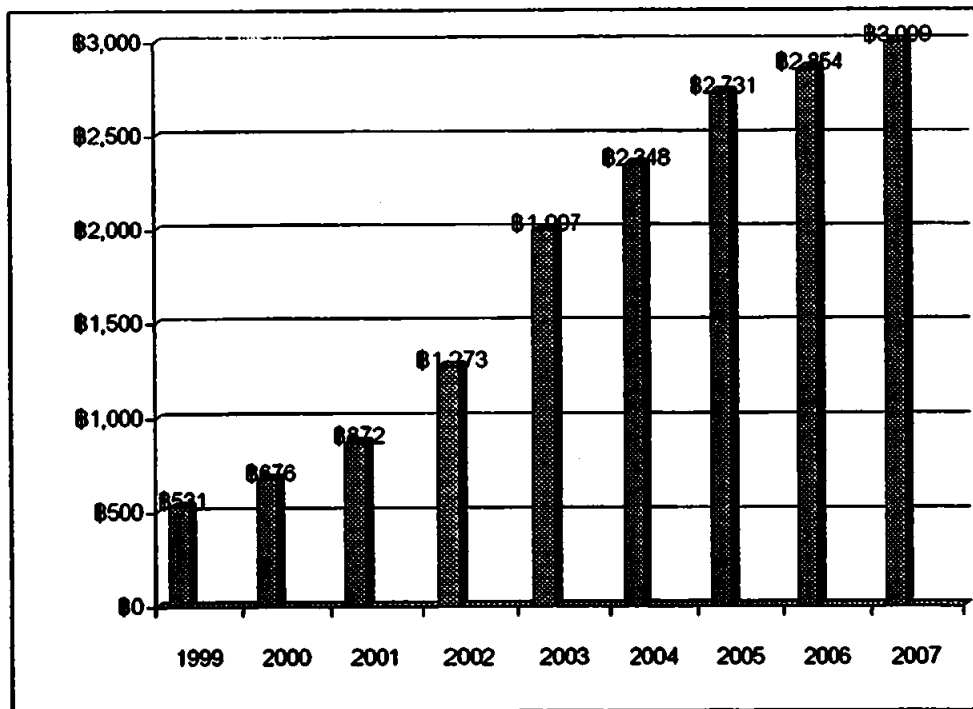
ทางน้ำ: จังหวัด Quang Nam มี 8 แม่น้ำยาว 200 กิโลเมตร เพื่อใช้ในการขนส่งสินค้าและผู้โดยสาร สำหรับเรือ 5-25 ตัน แม่น้ำจำนวนมากใช้ประโยชน์ทางการท่องเที่ยว เช่น Thu Bon Vu gia Truong Giang และ Tam Ky

จากฮอยอัน ถึง เกาะ Cham: โดยแขกจะสามารถใช้เรือความเร็วสูงจากร้านค้า Cua Dai ใช้เวลาในการเดินทาง 20 นาที หรือจะใช้เรือไม้ที่ Bach Dang ใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

จากฮอยอันถึง Kim Bong Carpentry Village, Thanh Ha Pottery Village, Ban Thach Mat Weaving Village, Thuan Tinh Eco- Tourism Zone, Bay Mau Coconut Forest Vestige Zones, My Son Vestige Zone และ Tourist Spots along แม่น้ำThu Bon, แม่น้ำTruong Giang โดยทางน้ำ นักท่องเที่ยวสามารถเช่าเรือได้ไม่เกิน 20 คน เนื่องจาก แม่น้ำในฤดูร้อนจะแห้ง อย่างไรก็ตามไม่สามารถใช้แม่น้ำในช่วงที่มีพายุเข้า (Quang Nam Tourism Department, 2553)

ทางอากาศ: สนามบิน Chu Lai ถูกสร้างโดยทหารอเมริกัน ก่อนปี 1975 และได้รับการปรับปรุง สนามบิน Chu Lai เป็น 1 ใน 6 สนามบินในเวียดนามกับ 3,000 hectares runway 3,050 เมตร อากาศดีไม่มีหมอก ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการในการใช้เครื่องบินโบอิ้งแอร์บัส ในอนาคตได้สนามบิน Chu Lai สามารถให้บริการผู้โดยสารเอเชียเหนือและแปซิฟิก (Quang Nam Tourism Department, 2553)

5.2 ที่พักแรม

ภาพที่ 50 แผนภูมิแสดงที่พักนักท่องเที่ยวในฮอยอัน ค.ศ. 1999-2007
ที่มา: สำนักงานสถิติฮอยอัน, 2550

ประเภทที่พัก	จำนวน โรงแรม / guesthouses	จำนวนของห้อง	เปอร์เซ็นต์ของห้อง ทั้งหมด (%)
โรงแรม 3-5 ดาว	19 โรงแรม	1,684 ห้อง	55.96%
โรงแรม 1-2 ดาว	26 โรงแรม	843 ห้อง	28.02%
Guesthouses	34 guesthouses	482 ห้อง	10.02%
รวม	79	3009	100%

ตารางที่ 3 ประเภทที่พักและจำนวนห้องพัก พ.ศ.2550

ที่มา: สำนักงานสถิติฮอยอัน, 2550

ฮอยอันกำลังมีความเจริญรุ่งเรืองทางรีสอร์ทและตามร้านค้า Cua Dai Beach สิ่งก่อสร้างที่จะเกิดขึ้นใหม่ในฮอยอันได้ถูกห้ามจาก UNESCO แต่โรงแรมเล็กๆ ที่อยู่ในเมืองก็มีไม่กี่ตัวเลือก โดยโรงแรมที่ระบุไว้ในนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน: ที่พักโรงแรมตามในเมืองที่ถนน Cua Dai และรีสอร์ทย่อยๆ อีก 3 ถึง 4 กิโลเมตร (1 3/4-2 1/2 ไมล์) จากถนน Cua Dai และชายหาด การแข่งขันของที่พักจำพวกรีสอร์ทกำลังมีมากขึ้น มีการจัดโปรโมชั่นแข่งกัน โดยจะต้องมีการเจรจาต่อรองในการเข้าพัก

Cua Dai Beach - The Cua Dai Beach จะเต็มไปด้วยโรงแรม ซึ่งได้รับการพัฒนาในอนาคต ซึ่งบางที่สำหรับการเข้าพัก

Along Cua Dai Road – ตามร้านค้าอาจจะไม่มีที่พักที่ดี แต่จะมีตามโรงแรมเล็กๆ บางที่มีสระว่ายน้ำ มีส่วนลดและราคาก็สามารถต่อรองกันได้ หากโทรมาจอง หรือติดต่อเรื่องห้องพัก อัตราราคาห้องพัก หรือนโยบายต่างๆ ก็ต้องโทรมา 1 วัน หรืออย่างน้อย 2 หรือมากกว่า

Hoi An Riverside ได้รับการยกเว้น โดยมีคุณสมบัติที่สูง
(Frommer's, 2553)

5.3 ร้านอาหาร

ฮอยอันมีการเทศกาลเกี่ยวกับอาหาร มีพื้นที่พิเศษรวมถึง *cao lau* (ก๋วยเตี๋ยวข้าวเขียวสด rice crackers, and croutons) กุหลาบขาวกับกุ้งในแป้งข้าว ผัดเผ็ด สลัดต่างๆ อาหารทะเลสด (ไม่ควรถลอกที่ตลาดเช้า) ในบางที่ บางรีสอร์ทจะมีอาหารที่ดีเป็นของตัวเอง ที่ถนน riverfront Bach Dang มีร้านอาหารที่กลายมาเป็นร้านอาหารที่คนนิยมมาเดินเล่น โดยพ่อค้าแม่ค้าจะต้องการขายอาหาร จะลากลูกค้าเข้าไปยังร้านของตัวเอง ทุกที่จะสามารถเปรียบเทียบราคาของอาหาร (ข้าวผัดกับก๋วยเตี๋ยว) โดยจะให้เลือกกินได้ตามที่ต้องการ

โดยคู่มือการท่องเที่ยวของ Frommer's (2553) ทำการคัดเลือกตัวอย่างร้านอาหารที่ควรไปชิม ยกตัวอย่าง 14 ร้าน ดังนี้

★	Price	Name	Cuisine Type	Neighborhood
★★★★	\$\$\$	Brother's Café	Asian/Pac Rim	Around Town
★★★★	\$\$	Bale Well	Asian/Pac Rim	Around Town
★★★★	\$\$	Café des Amis	Asian/Pac Rim	Around Town
★★★★	\$\$	Hoi An Cargo Club and Patisserie	International	Around Town
★★★★	\$\$	Hoi An Hai San	Asian/Pac Rim	Around Town
★★★★	\$\$	Mango Rooms	Asian/Pac Rim	Around Town
★★★★	\$\$\$	Song Hoai, The Saigon Times Club	Asian/Pac Rim	Around Town
★★★★	\$\$\$	Tam-Tam Café	Italian	Around Town
★★★★	\$\$	The Mermaid (Nhu Y) Restaurant	Asian/Pac Rim	Around Town
★★★★	\$\$	The White Lantern	Asian/Pac Rim	Around Town

	Price	Name	Cuisine Type	Neighborhood
☆☆☆	฿฿	Cafeteria 22 (Miss Ly's)	Asian/Pac Rim	Around Town
☆☆☆	฿฿	Goda	Asian/Pac Rim	Around Town
☆☆☆	฿฿฿	Nan Long	Vietnamese	Around Town
☆☆☆	฿	Wan Lu	Asian/Pac Rim	Around Town

ตารางที่ 4 การให้ดาวร้านอาหารของฮอยอัน

ที่มา : http://www.frommers.com/destinations/hoian/2407_inddin.html#ixzz0niLMdYnF, 2553

5.4 บริษัทนำเที่ยว

บริษัททัวร์ในฮอยอัน จากข้อมูลของสำนักพิมพ์ Xubaco (2549 : 54) มีอยู่ 8 บริษัท ตามภาพที่

51

5.5 การบริการนักท่องเที่ยว

การบริการ	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
	หน่วยเป็น US\$								
ที่พัก	1.675	2.313	3.750	5.495	6.014	8.412	12.265	14.961	20.073
อาหารและเครื่องดื่ม	349	626	1.540	2.247	2.325	3.050	4.792	6.130	8.973
บริการอื่นๆ (อินเทอร์เน็ต สปา แอฟ ร้านค้า ฯลฯ)	128	135	250	378	439	752	1.101	1.453	2.391
ค่าเข้าชม	401	537	633	660	579	779	1.163	1.219	1.690
การขนส่ง	116	112	145	201	212	369	556	708	816
ทัวร์	36	61	120	160	221	235	301	333	456
รวมรายได้การ บริการ	2.705	3.784	6.438	9.141	9.790	13.597	20.178	24.804	34.399

ตารางที่ 5 รายได้จากการบริการท่องเที่ยว
ที่มา: สำนักงานสถิติฮอยอัน, 2550

ค่าเข้าชม

ตั้งแต่สิ้นปี 1995 ผู้เข้าชมฮอยอันจะต้องชำระค่าเข้าชม ซึ่งครอบคลุมถึงห้าประเภทของสถานที่ในฮอยอัน คือ พิพิธภัณฑ์ ศาลเจ้า บ้านเก่าโบราณ การแสดงศิลปวัฒนธรรมและวัด (รวมถึงสะพานญี่ปุ่น)

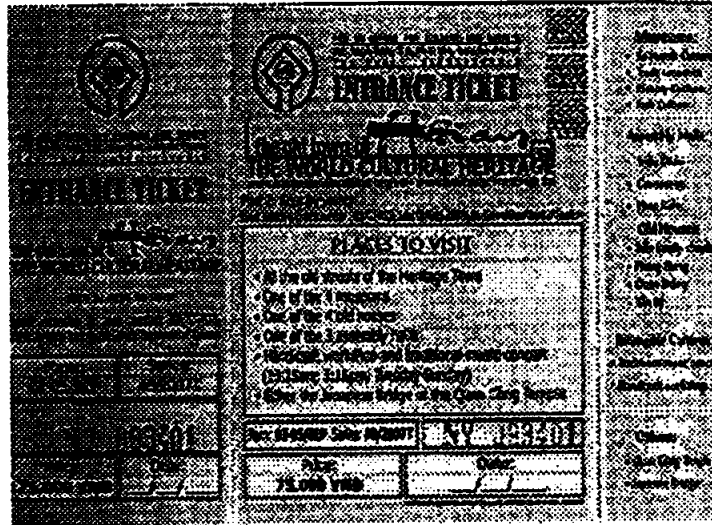
ในปี 2008 ค่าเข้าเป็น 75,000 VND (ประมาณ US \$ 5) สำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ และ VND 30,000 (US \$ 2) สำหรับนักท่องเที่ยวเวียดนาม เมื่อซื้อตั๋วแปดใบขึ้นไป จะได้รับตั๋วฟรีแนะนำทัวร์

- ค่าไกด์ภาษาต่างประเทศ VND 50,000 (US \$ 3) และ
- ค่าไกด์ภาษาเวียดนาม 30,000 VND (US \$ 2) ต่อวัน

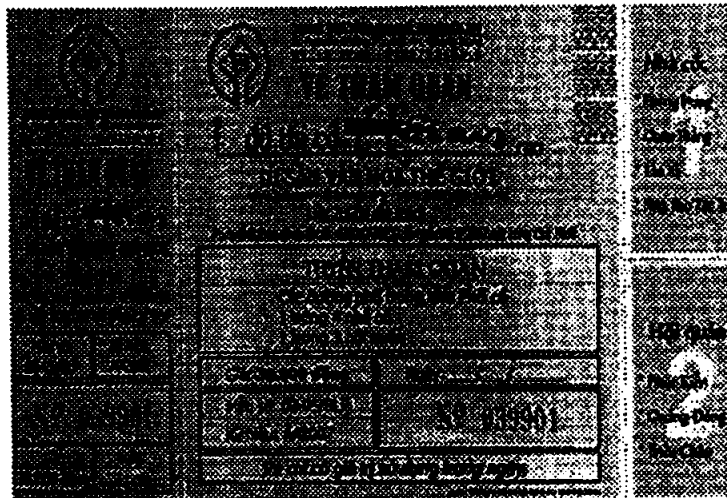
รายได้ค่าเข้าชมถูกส่งไปยัง State Treasury ของฮอยอัน รายได้นี้ 75 เปอร์เซ็นต์เป็นใช้ในกิจกรรมการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมในขณะที่เหลืออีกร้อยละ 25 จัดสรรสำหรับการรักษาบริการจากการท่องเที่ยวคู่มือ Office และเจ้าของอาคารมรดกที่ได้รับเลือกสำหรับการเยี่ยมท่องเที่ยว รายได้ซึ่งเป็นทรัพยากรทางการเงินที่สำคัญที่สุดสำหรับกิจกรรมในการอนุรักษ์ฮอยอัน ขึ้นอยู่กับขนาดของรัฐและสถาปัตยกรรม ค่ารัฐจ่ายให้เจ้าของอาคารเอกชนเป็นเจ้าของระหว่าง VND 2,000 และ 3,000 (US \$ 0.13 US \$ 0.20) สำหรับคู่มือที่ท่องเที่ยวแต่ละ

ประเทศและ VND 1,000 (US \$ 0.07) สำหรับคู่มือที่ท่องเที่ยวแต่ละประเทศเก็บ รายได้ จัดเก็บได้อย่างมีนัยสำคัญ ตัวอย่างเช่นเจ้าของบ้านฝั่งเก็บ VND 224 ล้าน (US \$ 14,000) รายได้จากค่าธรรมเนียมในปี 2549

ระบบค่าเข้าชมได้วางแผนตามความต้องการในการสร้างรายได้การรักษาสถานที่และ บริการ มุมมองของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับระบบยังไม่ได้รับการยอมรับที่ตึก แต่ปัจจุบันก็ยังใช้ ระบบนี้ทำงาน

ภาพที่ 52 ตั๋วเข้าชมเมืองโบราณฮอยอันแบ่งแหล่งท่องเที่ยวเป็น 5 ประเภท (UNESCO, 2551)

ภาพที่ 53 ตั๋วเข้าชมเมืองโบราณฮอยอันสำหรับนักท่องเที่ยวชาวเวียดนาม เป็นราคาที่ลดแล้ว UNESCO, 2551

5.6 ส่วนประสมทางการตลาดการท่องเที่ยว

ผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว (Product)

ผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวของฮอยอัน สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ที่มนุษย์สร้างขึ้น และผลิตภัณฑ์ที่มนุษย์ไม่ได้สร้างขึ้น

1. ผลิตภัณฑ์ที่มนุษย์สร้างขึ้น คือ สิ่งที่มนุษย์ได้ผลิต ก่อสร้าง ตกแต่งขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ได้แก่ เรือโบราณ อาคารอุตสาหกรรมในหมู่บ้าน Kim Bong เครื่องปั้นดินเผาที่ผลิตในหมู่บ้าน Thanh Ha อาคารของฮอยอันที่มีลักษณะถึง 5 รูปแบบ ได้แก่ อาคารชั้นเดียวมีคาน้ำหน้าเป็นไม้ อาคารสองชั้นมีชายคา อาคารสองชั้นมีพื้นไม้หรือกระเบื้อง อาคารอิฐสองชั้น และอาคารฝรั่งเศสสไตล์สองชั้น ร้านค้าที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (UNESCO, 2008)

1. พิพิธภัณฑ์ ซึ่งจะมีอยู่ 4 พิพิธภัณฑ์ ได้แก่ Sa Huynh Culture, Trade Ceramics, History-Culture และ Folk Culture

2. ศาลเจ้าและสมาคมจีน ซึ่งจะมีอยู่ 3 แห่ง ได้แก่ Trieu Chau, Cantoness และ Phue Kien

3. บ้านสมัยโบราณ ซึ่งจะมีอยู่ 4 แห่ง ได้แก่ Trade Family Chaple, Phung Hung, Quan Thang และ Ian Ky

4. มรดกทางวัฒนธรรมที่เป็นนามธรรม จะมีอยู่ 2 แห่ง ได้แก่ การแสดงดนตรีพื้นเมือง และการแสดงสินค้าหัตถกรรม

5. สถานที่อื่นๆ ได้แก่ วัด Quan Cong และ สะพานญี่ปุ่น

2. ผลิตภัณฑ์ที่มนุษย์ไม่ได้สร้างขึ้น คือ ผลิตภัณฑ์ที่ไม่สามารถจับต้องได้ แต่นักท่องเที่ยวจะสามารถสัมผัสได้จากการมาท่องเที่ยว ได้แก่ วัฒนธรรมเวียดนาม เช่น มรดกของเมืองฮอยอันที่สะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลทางวัฒนธรรมของ วัฒนธรรมการแต่งกาย เช่น ชุดประจำชาติเวียดนาม หรือ ชุด Ao dai (อ่านว่า อาว หลุย) ประเพณีพื้นเมือง เช่น หุ่นกระบอกน้ำ มีแสดงเฉพาะที่ฮานอย กิจกรรม วิถีชีวิตของคนเวียดนาม เช่น การทำการเกษตร การทำประมง หัตถกรรมพื้นบ้าน (UNESCO, 2008)

นอกจากนี้ยังสามารถแบ่งออกได้เป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นสินค้าและผลิตภัณฑ์ที่เป็นบริการ

- สินค้า จะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ตามเมืองที่สำคัญๆ ของเวียดนาม ได้แก่ เมือง ฮานอย ซึ่งเป็นเมืองหลวงของเวียดนาม ฮอยอัน ซึ่งองค์การยูเนสโกขึ้นทะเบียนให้เขตเมืองเก่าของฮอยอันเป็นมรดกโลก รวมถึงเมืองต่างๆ ที่มีหลายคุณสมบัติที่โดดเด่นเป็นธรรมชาติรวมถึงชายฝั่งทะเล กูเขา เกาะ และแม่น้ำที่ให้ชีวิตของคนในเมืองมานาน อ่าวฮาลอง อุทยานแห่งชาติฟง กะ-เค บัง ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก ถ้ำฟองยา ถ้ำเทียนซอน พิพิธภัณฑ์โฮจิมินห์ (UNESCO, 2551)

- บริการ จะเป็นการบริการระหว่างที่นักท่องเที่ยวได้เดินทางมาท่องเที่ยว เช่น การบริการของ โรงแรม ที่พัก ร้านอาหาร การบริการการนำเที่ยวของบริษัททัวร์ และการบริการข้อมูลทางการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว

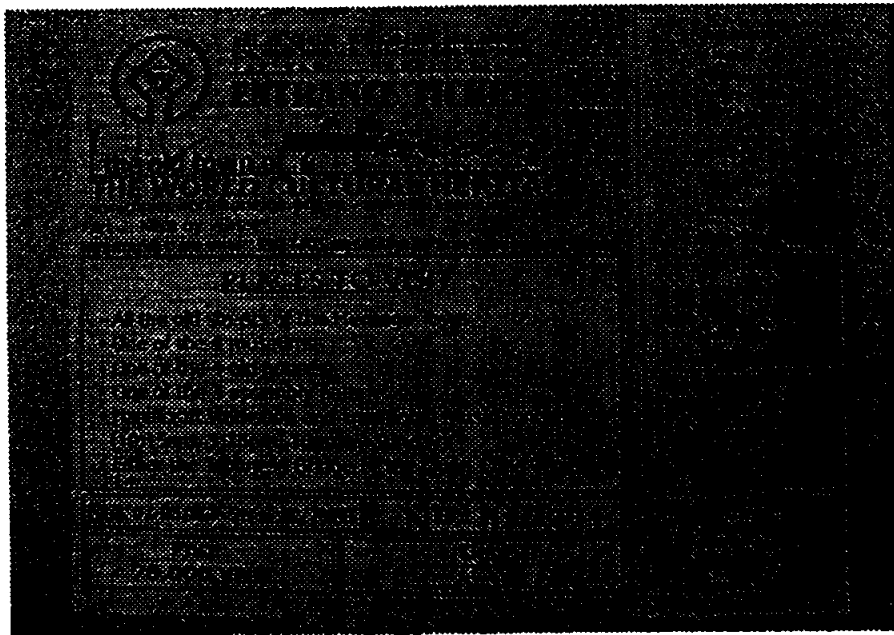
ราคาผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว (Price)

ราคาการท่องเที่ยวที่ออชอัน โดยจะแบ่งเป็นราคาการท่องเที่ยวได้ ดังต่อไปนี้

1. อัตราค่าบริการรถโดยสาร

1. รถมินิบัส โดยแบ่งเป็นเส้นทางที่ให้บริการจาก Hoi An – Nha Trang ราคา US\$9, Hoi An – Hue ราคา US\$5, Hoi An – Danang ราคา US\$3 และ Hoi An – My Lai ราคา US\$7
2. เรือ ราคาคิดเป็นชั่วโมง ชั่วโมงละ US\$2
3. จักรยาน ราคาในการใช้บริการจักรยาน US\$1 ต่อวันต่อคัน
4. รถจักรยานยนต์ ราคาในการใช้บริการจักรยานยนต์ US\$5 ต่อวัน (ไม่มีคนขับ) ราคาในการใช้บริการจักรยานยนต์ US\$10 ต่อวัน (มีคนขับ) (Robert Storey, 2540)

2. ตั๋วบัตรเข้าชม

ภาพที่ 54 ตั๋วเข้าชมเมืองโบราณฮอยอัน

ราคาตั๋ว 1 ใบ จะมีมูลค่าเท่ากับ 75,000 VND ตั๋วเข้าชมนี้สามารถเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวได้ทั้งหมด 5 ประเภท ได้แก่

1. พิพิธภัณฑ์ ซึ่งจะมีอยู่ 4 พิพิธภัณฑ์ ได้แก่ Sa Huynh Culture, Trade Ceramics, History-Culture และ Fork Culture โดยจะให้เลือกเข้าชมได้ 1 ใน 4 แห่งที่ได้ระบุไว้ในตั๋วนี้
2. ศาลเจ้าและสมาคมจีน ซึ่งจะมีอยู่ 3 แห่ง ได้แก่ Trieu Chau, Cantoness และ Phue Kien โดยจะให้เลือกเข้าชมได้ 1 ใน 3 แห่งที่ได้ระบุไว้ในตั๋วนี้

3. บ้านสมัยโบราณ ซึ่งจะมีอยู่ 4 แห่ง ได้แก่ Trade Family Chaple, Phung Hung, Quan Thang และ lan Ky โดยจะให้เลือกเข้าชมได้ 1 ใน 4 แห่งที่ได้ระบุไว้ในตัวนี้

4. มรดกทางวัฒนธรรมที่เป็นนามธรรม จะมีอยู่ 2 แห่ง ได้แก่ การแสดงดนตรีพื้นเมือง และการแสดงสินค้าหัตถกรรม โดยจะให้เลือกเข้าชมได้ 1 แห่งที่ได้ระบุไว้ในตัวนี้

5. สถานที่อื่นๆ ได้แก่ วัด Quan Cong และ สะพานญี่ปุ่น โดยจะให้เลือกเข้าชมได้ 1 แห่งที่ได้ระบุไว้ในตัวนี้

3. อัตราค่าบริการโรงแรม

ที่พักของฮอยอันจะมีโรงแรมทั้งหมด 16 โรงแรม (Storey, Robert, 1997) ได้แก่

1. The Hoi An Hotel มี 100 ห้อง ราคาต่อห้อง ตั้งแต่ US\$7 – US\$63
2. The Hoi An Hotel II ราคาต่อห้อง US\$8
3. The Cong Doan Hotel ราคาห้องพัสดุ ตั้งแต่ US\$10 – US\$15 และห้องแอร์ ราคา US\$20
4. The Binh Minh Hotel ราคาห้อง ตั้งแต่ US\$10 – US\$16
5. The Cua Dai Hotel ราคาห้อง ตั้งแต่ US\$20 – US\$35
6. The Hoai Thanh Hotel ราคาห้องเตียงเดี่ยวตั้งแต่ US\$10 – US\$15 และเตียงคู่ ตั้งแต่ US\$25 – US\$40
7. The Huy Hoang Hotel ห้องเตียงเดี่ยว ราคา US\$12 และห้องเตียงคู่ ราคาคั้งแต่ US\$15 – US\$30
8. The Pho Hoi Hotel มีห้องเหมือนหอพัก ราคาต่อเตียง US\$4 และราคาห้องเตียงคู่ ตั้งแต่ US\$10 – US\$25
9. The Phu Tinh Hotel ราคาห้องเตียงคู่ ตั้งแต่ US\$12 – US\$25
10. The Sao Bien Hotel ราคาห้องเตียงคู่ ตั้งแต่ US\$18 – US\$28
11. The Thanh Binh Hotel ราคาห้อง ตั้งแต่ US\$10 – US\$15
12. Thuy Duong Hotel I ห้องน้ำข้างนอกห้อง ราคา US\$8 หรือ ห้องน้ำในห้อง ราคา US\$10
13. The Thuy Duong Hotel II ราคาห้องเตียงคู่ ตั้งแต่ US\$10 – US\$14
14. The Mai Lan Hotel ราคาห้อง ตั้งแต่ US\$8 – US\$16
15. The Vinh Hung Hotel ห้องน้ำข้างนอกห้อง ราคา US\$10 หรือ ห้องน้ำในห้อง ราคา US\$15
16. The Thien Trung Hotel ราคาห้อง ตั้งแต่ US\$10 – US\$15

อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา 1 ดอลลาร์สหรัฐฯ แลกได้ 18,495.00 VND และ 1บาท (ไทย) แลกได้ 597.00 VND (<http://asianatravel.com.vn/Tours/Vietnam/Cruise-Trips, 2553>)

การจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว (Place)

สถานที่จัดจำหน่าย เป็นการนำผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวกระจายข้อมูลเผยแพร่ให้นักท่องเที่ยวได้รับทราบ

สถานที่จัดจำหน่าย

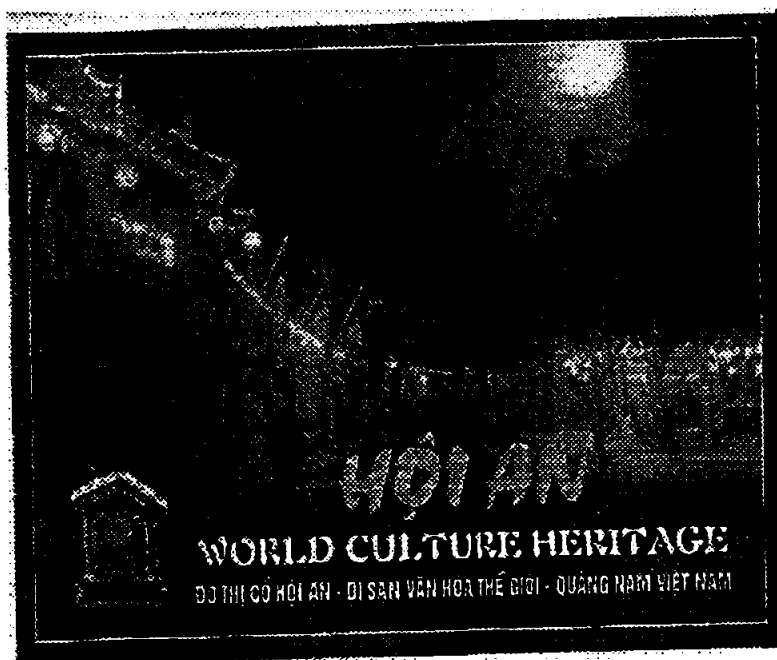
1. การขายตรงให้กับนักท่องเที่ยวที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว
2. ทางอินเทอร์เน็ต website เช่น การขายทัวร์ทางอินเทอร์เน็ต ผ่านทางเว็บไซต์ของ Tour on offer (http://www.vietnamtourism.com/e_pages/service/tourabc.asp)
3. บริษัทนำเที่ยว มีอยู่ประมาณ 8 บริษัท (Xubaco, 2549)

การส่งเสริมการตลาดทางการท่องเที่ยว (Promotion)

การส่งเสริมการตลาดทางการท่องเที่ยว จะเป็นในลักษณะส่งเสริมและเผยแพร่ภาพลักษณ์ความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยว ความร่วมมือในการอนุรักษ์เพื่อสนับสนุนให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มากขึ้น ซึ่งโดยทั่วไปจะเลือกใช้ส่วนผสมทางการตลาดทั้ง 4 ประเภท ได้แก่ การโฆษณา การประชาสัมพันธ์ การขายโดยบุคคล และการส่งเสริมการขาย

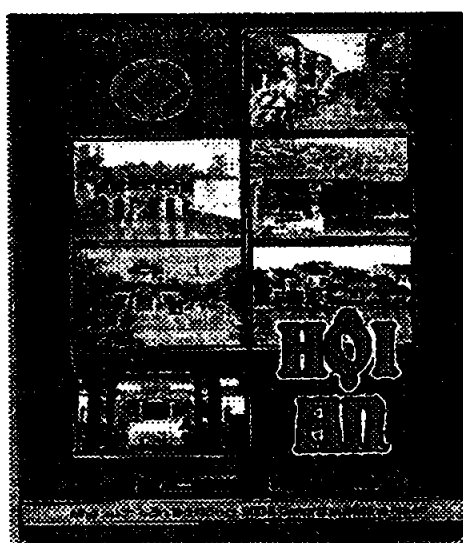
การโฆษณา (Advertising) และการประชาสัมพันธ์ (Public Relations) มีดังนี้

- ไปสการ์ด (Postcard) จะมีรูปภาพสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความสวยงาม เช่น The Postcard ที่ประกอบไปด้วย 10 รูปภาพ ได้แก่
 1. An ancient street
 2. The pagoda Bridge (Japanese pagoda) La pagode du pont couvert
 3. The Trieu Chau pagoda La pagoda Trieu Chau
 4. The Hoian river La riviere Hoian
 5. The FuKien pagoda La pagode FuKien
 6. The inside of tan Ky acient House
 7. The Long Tuyen pagoda La pagode Long Tuyen
 8. Flooded street Rue inoddee
 9. Secular roofs
 10. Drinking and eating street Quartier gastronomique

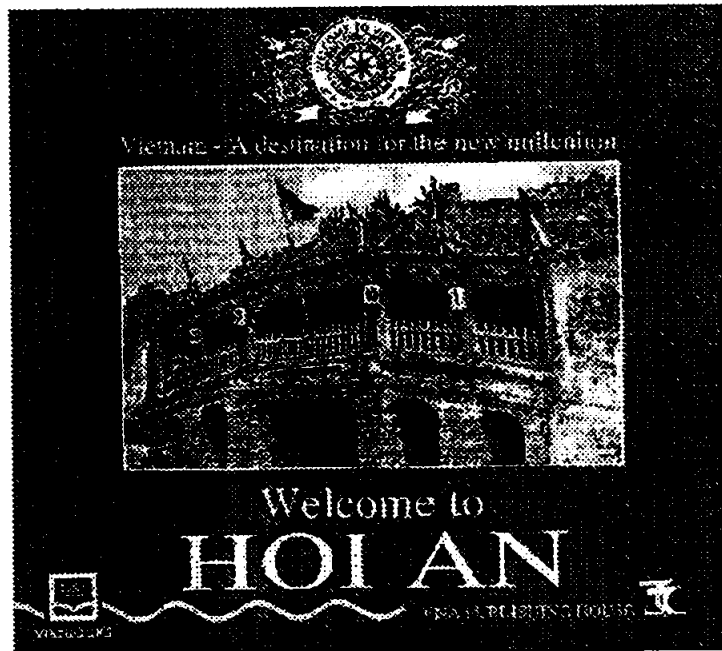
ภาพที่ 55 ปกเล่มโปสการ์ดเมืองมรดกโลกฮอยอัน (Ngoc Chinh, 2549)

- คู่มือสำหรับนักท่องเที่ยว (Travel Kit) ซึ่งมีรายละเอียดต่างๆ เช่น สถานที่ท่องเที่ยว ที่พัก ร้านอาหาร เป็นต้น พร้อมทั้งมีภาพประกอบ โดยคู่มือมีดังต่อไปนี้
 1. คู่มือ Hoi An Viet Nam, Nguyen Van Xuan-2008 จัดทำโดย Danang publishing house ซึ่งจัดพิมพ์เป็นภาษาเวียดนามทั้งเล่ม

ภาพที่ 56 คู่มือ Hoi An Viet Nam (Nguyen Van Xuan, 2551)

2. คู่มือ Welcome to Hoi An Viet Nam – A destination for the new millennium จัดทำโดย Vielbooks ซึ่งจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษทั้งเล่ม

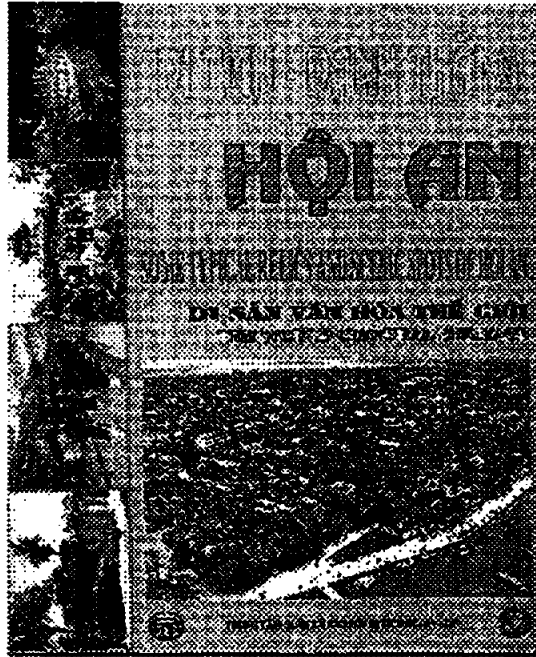
ภาพที่ 57 คู่มือ Welcome to Hoi An (Le Nguyen, 2546)

3. คู่มือ Ciao VIETNAM Hoi An Photos จัดทำโดย Publishing House of Culture and Information ซึ่งจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษและมีภาพสีสวยงาม

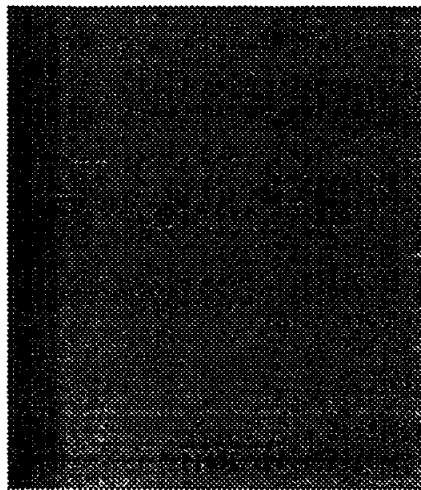
ภาพที่ 58 คู่มือ Ciao VIETNAM Hoi An Photos
(Publishing House of Culture and Information, นปพ.)

4. คู่มือ Di tích – Danh Thang Hoi An Some Typical relics and Scenic Spots of Hoi An, Di San Van Hoa The Gioi, The World Cultural Heritage จัดทำโดย Chiu trach nhien xuat ban ซึ่งจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษและภาษาเวียดนาม

ภาพที่ 59 คู่มือ Di tích – Danh Thang Hoi An Some Typical relics and Scenic Spots of Hoi An, Di San Van Hoa The Gioi, The World Cultural Heritage (Chiu trach nhien xuat ban, 2550)

5. คู่มือ Hoi An – WORLD HERITAGE HOIAN จัดทำโดย SHOWA WOMEN'S UNIVERSITY ซึ่งจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น

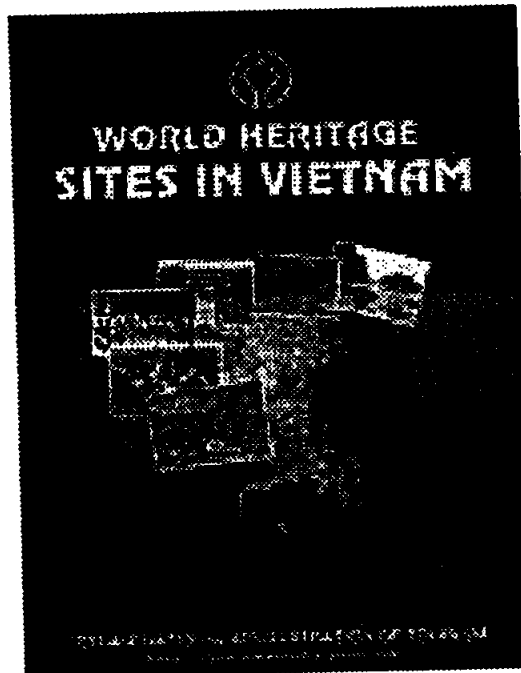
ภาพที่ 60 คู่มือ Hoi An – WORLD HERITAGE HOIAN (Showa Women's University, 2543)

6. คู่มือ Viet Nam Tourism Information จัดทำโดย Xubaco ซึ่งจัดพิมพ์เป็นภาษาเวียดนามและภาษาอังกฤษ

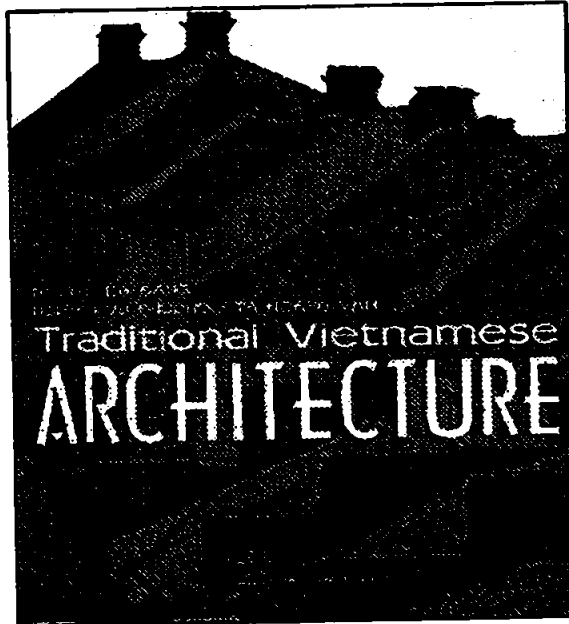
ภาพที่ 61 คู่มือ Viet Nam Tourism Information (Xubaco, 2549)

7. คู่มือ World Heritage Sites in Viet Nam จัดทำโดย The Cultural Information Publishing House ซึ่งจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ

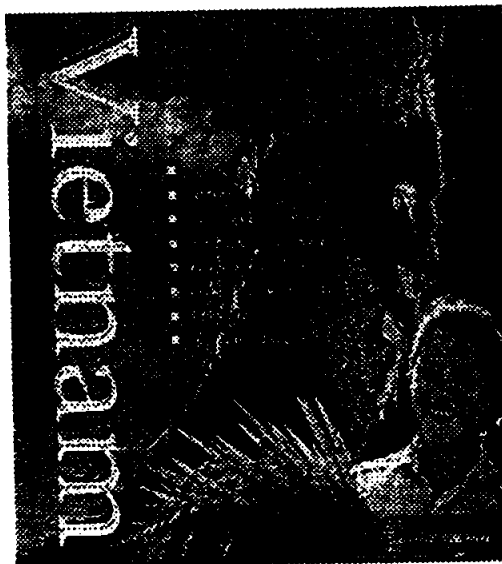
ภาพที่ 62 คู่มือ World Heritage Sites in Viet Nam (Vietnam National Administration of Tourism, 2548)

8. คู่มือ Traditional Vietnamese Architecture จัดทำโดย The Gioi Publishers
จัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ

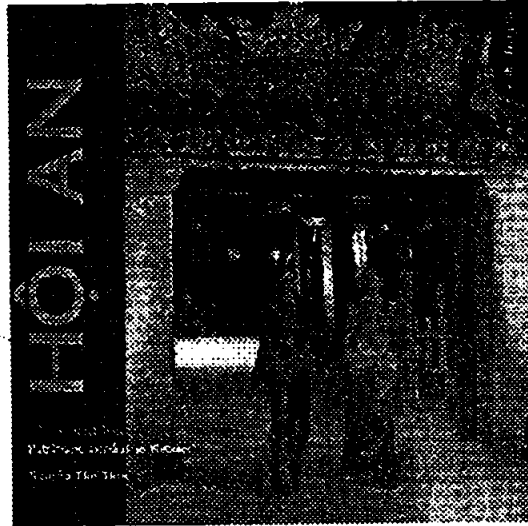
ภาพที่ 63 หนังสือ Traditional Vietnamese Architecture
(The Gioi Publishers, 2549)

9. คู่มือ Viet Nam On The Move จัดทำโดย The Gioi Publishing ซึ่งจัดพิมพ์เป็น
ภาษาอังกฤษทั้งเล่ม

ภาพที่ 64 คู่มือ Viet Nam On The Move (The Gioi Publishers, 2549)

10. คู่มือ Hoi An The world heritage in Viet Nam Patrimoine mondial au Vietnam
จัดทำโดย Nguyen The Thue

ภาพที่ 65 หนังสือ Hoi An The world heritage in Viet Nam
(Nguyen The Thue, 2548)

- การสร้างเว็บไซต์ การสร้างเว็บไซต์ที่ให้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวของเวียดนาม โดย การเข้าร่วมเครือข่ายการทำเว็บไซต์ เพื่อการมีพื้นที่เว็บไซต์เป็นของตัวเอง นำเสนอ เรื่องราว ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวของเวียดนาม ซึ่งจะประกอบ ไปด้วยข้อมูล และมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการโพสต์รูปภาพ แลกเปลี่ยน ประสบการณ์การท่องเที่ยว การสร้างการเข้าใช้ข้อมูลทางเว็บไซต์ การนำข้อมูลลง ในเว็บไซต์ พร้อมทั้งติดต่อกับช่างเทคนิคในการดูแลเว็บไซต์ และจัดเจ้าหน้าที่ในการ ดูแลเว็บไซต์เพื่อรับผิดชอบในการประเมินผลและการปรับปรุงข้อมูลทางเว็บไซต์ โดย ผ่านทางเว็บไซต์ <http://hoianworldheritage.org.vn> ซึ่งเว็บนี้จะมี 3 ภาษา ได้แก่ ภาษาเวียดนาม ภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส www.vietnamtourism.com และเว็บไซต์อื่นๆ อีกที่เข้าร่วมเครือข่าย
- การส่งเสริมการขายและการขายโดยพนักงานขาย
การท่องเที่ยวเวียดนามจะมีการส่งเสริมการขายโดย การจัดแพ็คเกจท่องเที่ยว จัดให้มี พนักงานขายประจำอยู่ที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเพื่อให้ข้อมูลทางด้านการท่องเที่ยว และนำเสนอโปรแกรมการท่องเที่ยวต่างๆ ที่มีให้แก่นักท่องเที่ยวเป็นการ ชักจูง กระตุ้น เร่งเร้าให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจและความต้องการเพิ่มขึ้น รวมทั้งมีการจัด โปรแกรมการท่องเที่ยวตามความต้องการของนักท่องเที่ยว เพื่อสร้างความประทับใจให้ เกิดกับนักท่องเที่ยวสูงสุด เช่น บริษัท VietnamTripAdvisor เป็นต้น

5.7 การอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมมีชีวิต

5.7.1 การจัดการแสดงดนตรีพื้นเมือง

ศิลปะการแสดงของฮอยอันประกอบไปด้วย เพลงพื้นบ้าน และร้องเพลงอื่นๆ เต็มร้านและการแสดงดนตรี

1. เพลงพื้นบ้าน (Folk Songs)

ฮอยอันมีช่วงของเพลงพื้นบ้านที่ครอบคลุมทั่วประเทศและในการผลิตสินค้าหัตถกรรมเพื่อความรู้สึกของเกษตรกร ชาวประมง ในการต่อสู้ เช่น เพลงที่เกี่ยวกับประเทศ รวมถึงเพลงที่เกี่ยวกับการค้าข้าว หมาก ถั่ว และอบเชย ประเภทของเพลงที่ร้องจะเป็นลักษณะของการร้องขณะปฏิบัติงานบ้าน จะร้องโดยผู้หญิง

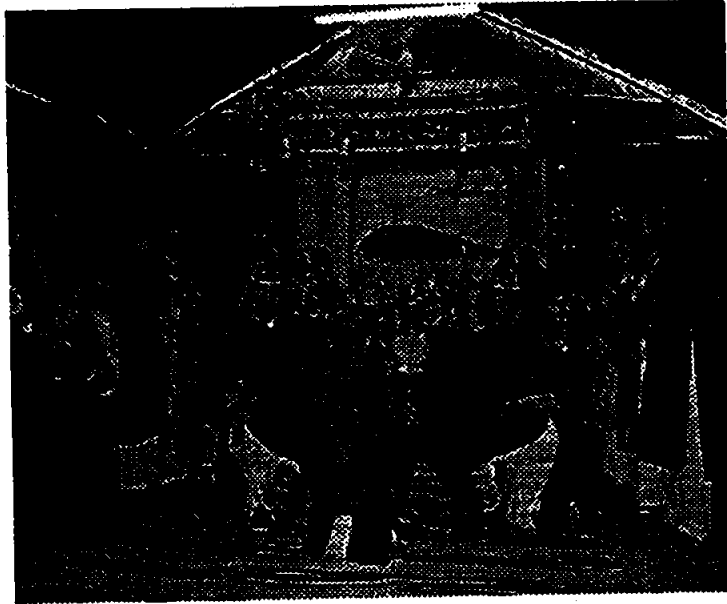
เพลงอื่นๆ จะถูกร้องโดยผู้ชายและผู้หญิงในขณะที่ทำงาน ผู้ชายและผู้หญิงจะผลัดกันร้องในสไตล์ *Áúcall* และ *Áù* การร้องเพลงจะช่วยให้พวกเขาลืมว่าทำงานหนัก และเป็นแรงจูงใจในการทำงาน ลักษณะของเพลงพื้นบ้านที่เป็นทางการจะเป็นในลักษณะที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ภาพที่ 66 Traditional folk opera being performed at 9 Nguyen Thai Hoc Street
(UNESCO, 2551)

2. Ba Trao

Ba trao จะร้องในหมู่บ้านชาวประมงชายฝั่งของเวียดนาม จะร้องและแสดงท่าพายเรือ ในวงจะมีผู้นำร้อง 3 - 4 คน และนักร้องประสานเสียง 10 - 14 คน การร้องเพลงจะเป็นแบบดั้งเดิม และมีเพลงมีบทบาทที่สำคัญกับชาวประมงมากในการบูชาพระเจ้าที่พวกเขาเคารพและให้ความปลอดภัยในการเดินเรือและให้จับปลาได้เยอะๆ

ภาพที่ 67 Whale worshipping ceremony (UNESCO, 2551)

3. Lion-Dragon Dance

การเต้นรำนี้มีต้นแบบมาจากประเพณีจีน - เวียดนาม เกิดในระหว่างกลางเทศกาล ในวันที่ 15 ของเดือนจันทรคติที่แปด มี 3 คนสวมชุดสิงโต-มังกร และเต้นตามจังหวะกลอง นักเต้นคนอื่นๆ ก็จะช่วยขบวนในการถือธงและโคมไฟ เป็นการบูชาขับไล่สิ่งที่ไม่ดี และขอให้มีพืชผลที่อุดมสมบูรณ์

4. Du Ho

Du ho เป็นประเภทของศิลปะพื้นบ้านที่ปรากฏในต้นศตวรรษที่ 20 ถูกสร้างโดยฮอยอัน ชุมชนจีน - เวียดนาม การแสดงของ Du Ho ไม่ได้เกิดขึ้นในปี 1975 ผู้ที่จำได้บอกว่ามันเป็นผลมาจากช่วงเทศกาลของครอบครัวชาวจีน - เวียดนาม ที่ได้รวมกลุ่มกันร้องเพลงและเล่นดนตรี กลุ่มละประมาณ 20 คน โดยมีอุปกรณ์การเล่น เช่น คลาริเน็ต ข้อง กลอง ตับเบิ้ล ไวโอลิน และแมนตาลิน นักแสดงคนอื่นๆ ก่อจะมีการปาที่และเป่าไฟ

บทที่ 6

นโยบายการท่องเที่ยว และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 1 แผนพัฒนาการท่องเที่ยว

6.1 Viet Nam's Tourist Development Strategy (2001-2010)

1. วัตถุประสงค์ของกลยุทธ์

วัตถุประสงค์ทั้งหมด :

การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นหัวใจของภาคเศรษฐกิจ ข้อดีของสภาพธรรมชาติ นิเวศวิทยาวัฒนธรรมและประเพณีประวัติศาสตร์ การระดมทรัพยากรที่ดีที่สุดในประเทศและการที่มีความร่วมมือระหว่างประเทศและความช่วยเหลือจึงสนับสนุนให้กับอุตสาหกรรมของประเทศทันสมัยไปทีละขั้นตอนให้ประเทศกลายมาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของภูมิภาค เพื่อการจัดอันดับการท่องเที่ยวของเวียดนามระหว่างประเทศภูมิภาคในปี 2010

ระบุวัตถุประสงค์ :

เพื่อมุ่งมั่นให้ภาคการท่องเที่ยวมีค่า GDP อัตราการเติบโตเฉลี่ย 11-11.5% ต่อปี ในช่วง 2001-2010 กับเป้าหมายต่อไปนี้

ปี 2005: จำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศในเวียดนามเป็นนักท่องเที่ยวจะถึง 3-3.5 ล้านคน ในขณะที่นักท่องเที่ยวภายในประเทศจะต้อง 15-16 ล้านคน และรายได้จากการท่องเที่ยวกว่า 2 พันล้านบาท

ปี 2010: จำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศในเวียดนามเป็นนักท่องเที่ยวจะถึง 5.5-6 ล้านคน ในขณะที่นักท่องเที่ยวภายในประเทศ 25-26 ล้านคน และรายได้จากการท่องเที่ยวจะเข้าถึง USD 4 - 4.5 พันล้าน

2. การพัฒนา:

2.1 ตลาดการท่องเที่ยว : เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจากตลาดต่างประเทศในภูมิภาค เช่น ภาคตะวันออกเอเชียแปซิฟิก ยุโรปตะวันตก และภาคเหนือของอเมริกา ในขณะที่ให้ความสนใจเป็นพิเศษในอาเซียนจีน ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส เยอรมนี และอังกฤษ และการเข้าถึงตลาดในภาคเหนือของเอเชียเหนือ Europe, Australia, New Zealand, the Commonwealth of Independent States และยุโรปตะวันออก ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาและการใช้ประโยชน์ของตลาดท่องเที่ยวในประเทศและการพัฒนาการท่องเที่ยวในแต่ละท้องถิ่น ดังนั้น การประชุมแลกเปลี่ยนและความต้องการรวมและปฏิบัติตามกฎระเบียบของรัฐ เพื่อสร้างเงื่อนไขสำหรับผู้ที่ทำทัวร์ในและต่างประเทศ จึงนำไปสู่ปรับปรุงชีวิตของประชาชน

2.2 การลงทุนการท่องเที่ยว : การลงทุนการพัฒนาการท่องเที่ยวรวมทั้งต้องใช้แหล่งเงินลงทุนจากงบประมาณของรัฐ และการใช้แหล่งเงินทุนต่างประเทศ จัดลำดับความสำคัญการลงทุนในการพัฒนาประเทศ รวมเงินลงทุนในการพัฒนาท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยว วัสดุและเทคนิคพื้นฐานสำหรับการท่องเที่ยวกับการลงทุนในการฝึกอบรมและพัฒนาทรัพยากรบุคคลทางการท่องเที่ยว เพื่อนำเสนอสินค้าที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ลักษณะเฉพาะของพื้นที่การท่องเที่ยว เพื่อนำแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวสำคัญ เช่น Ha Noi, Hai Phong, Quang Ninh, Nghe, เว้, ตานัง, Quang Nam, Khanh Hoa, ฉะลาต, Ninh เดือน, วุงเตาโฮจิมินห์ City, Ha Tien และฟุก๊วก, และเส้นทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงภูมิภาคต่างๆ ของประเทศและท้องถิ่นที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวทั่วประเทศ ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวในเส้นทางท่องเที่ยวประเทศสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละท้องถิ่นและทั่วประเทศ การพัฒนาเมืองและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพิ่มความน่าดึงดูดใจของกิจกรรมท่องเที่ยว ตระหนักถึงสังคมของการลงทุน การป้องกันการทุจริตของพระธาตุ landscapes เทศกาลประเพณีวัฒนธรรมพื้นบ้านและหมู่บ้านหัตถกรรมในการพัฒนาการบริการท่องเที่ยว

2.3 การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการท่องเที่ยวทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการวิจัย: เพื่อสร้างระบบการทำงานในสถานประกอบการ ฝึกอบรมทรัพยากรการท่องเที่ยวของมนุษย์ครอบคลุม : มหาวิทยาลัยอาชีวศึกษาระดับกลาง วิทยาลัย และการฝึกอบรมบัณฑิตในการท่องเที่ยว ให้ปฏิรูปการจัดการและการจัดฝึกอบรมการท่องเที่ยว ทรัพยากรมนุษย์เพื่อต่ออายุการฝึกอบรมเนื้อหาและวิธีการตามมาตรฐานแห่งชาติบังคับใช้กับภาคการท่องเที่ยวนั้น รวมกับการศึกษาเชิงทฤษฎีการฝึกอบรมกับการวิจัยเพื่อเพิ่มการสอนคุณภาพและคุณวุฒิของครู งานวิจัยพื้นฐานและวิจัยประยุกต์ในการท่องเที่ยวสูง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการพัฒนาบริการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จึงทำให้ความคืบหน้าใหม่และมีประสิทธิภาพในการวิจัยและการประยุกต์ใช้ความสำเร็จทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการจัดการท่องเที่ยวและธุรกิจกิจกรรม

2.4 การส่งเสริมการท่องเที่ยว: เพิ่มการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อประสานงานใกล้ชิดในระดับต่างๆ ความร่วมมือระหว่างประเทศในกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศและต่างประเทศทำให้ที่ละขั้นตอน การเพิ่มข้อมูลการท่องเที่ยวของเวียดนาม เวทีระหว่างประเทศเพื่อสร้างความตระหนักและความรับผิดชอบของทุกระดับสาขา และบทบาทของประชากรทางการท่องเที่ยวในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

2.5 การบูรณาการระหว่างประเทศและความร่วมมือในการท่องเที่ยว : เพื่อเสริมสร้างรวบรวมและขยายความร่วมมือทวิภาคีและพหุภาคีกับองค์กรระหว่างประเทศและประเทศที่มีความสามารถและประสบการณ์ในการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อร่วมกันดำเนินการท่องเที่ยวกับประเทศที่มีการดำเนินการด้านความร่วมมือโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการท่องเที่ยวกับเวียดนาม เช่น การร่วมมือของ Thailand, Vietnam - Laos - Cambodia - Thailand - Myanmar ; ขยายแม่น้ำโขงย่อยภูมิภาคและความร่วมมือการท่องเที่ยวแม่น้ำโขง - คงคา เพื่อ

คอบสนองความผูกพันและได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยวร่วมกับ World Tourism Organization (WTO), the Asia - Pacific ร่วมมือทางเศรษฐกิจ Forum (APEC), Pacific - Asia Tourism Association (PATA), the ASEAN Tourism Association (ASEANTA) และสหภาพยุโรป (EU) เพื่อเตรียมเงื่อนไขสำหรับการรวมอยู่ในระดับสูงกับการท่องเที่ยวของโลกทันทีที่เวียดนามเข้าร่วมองค์การการค้าโลก (WTO) เพื่อส่งเสริมและสร้างสภาพดีเพื่อดึงดูดเงินลงทุนต่างประเทศโดยตรงในรีสอร์ทท่องเที่ยว และโครงการเพื่อสร้างสินค้าท่องเที่ยวโดยทั่วไป เพื่อดึงดูดและมีประสิทธิภาพการใช้แหล่ง ODA การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของนักท่องเที่ยว เทคโนโลยีและการป้องกันสิ่งแวดล้อม

3. การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว:

3.1 ภาคเหนือของเวียดนาม: จากจังหวัด Ha Giang Ha Tinh ถึงจังหวัดกับฮานอยเป็นศูนย์กลางของพื้นที่รวมทั้งการท่องเที่ยวสามเหลี่ยมพลวัต การเจริญเติบโตของฮานอย -- Hai Phong -- Ha Long ผลิตภัณฑ์ที่ท่องเที่ยวทั่วไปของพื้นที่ วัฒนธรรมและนิเวศวิทยาการท่องเที่ยว

3.2 ภาคเหนือ ภาคกลางของเวียดนาม: ครอบคลุมจังหวัดและเมืองจาก Quang Binh Quang ไหงไปกับเว้และเมืองคานังเป็นศูนย์กลางของพื้นที่ รวมทั้งนักท่องเที่ยวโซน Quang Tri - เว้ - คานัง - Quang ผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวทั่วไปของพื้นที่จะเป็นกีฬาและการท่องเที่ยวบันเทิง พักผ่อนริมทะเล ทวีร์ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม และมรดกโลกทางวัฒนธรรม

3.3 ภาคใต้ ภาคกลางของเวียดนาม : ครอบคลุมจาก Kon Tum ถึง Ca Mau สองฝั่งภูมิภาคของภาคใต้ เวียดนามกลางและภาคใต้เวียดนาม ศูนย์กลางการให้เป็นโฮจิมินห์ซิตี้ และพื้นที่ทางภูมิศาสตร์สำหรับการเจริญเติบโตการท่องเที่ยว Ho Chi Minh City - นาตรัง - Da Lat, Ho Chi Minh City - สามารถโท - Ha Tien - ฟุก๊วก, โฮจิมินห์ - Vung Tau - ฟานเตี้ย ผลิตภัณฑ์ที่นักท่องเที่ยวทั่วไปจะต้องทวีร์ชมของพื้นที่จะเป็นชายทะเล ข้อดีของการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลภาคกลาง ภาคใต้และ Central Highlands แม่น้ำคลองและการท่องเที่ยวการท่องเที่ยวในแม่น้ำโขงเคลด้า การพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวที่สำคัญและพื้นที่ทางภูมิศาสตร์จะต้องมีเงื่อนไขและลักษณะของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละท้องถิ่น และประโยชน์ที่ท่องเที่ยวของแต่ละภูมิภาคด้วยมุมมองของศักยภาพของประเทศทั้งการพัฒนาท่องเที่ยว

4. แก้ไขปัญหาสาขาวิชา:

เพื่อเพิ่มเติมปรับปรุงระบบกฎหมายท่องเที่ยว จัดระเบียบปฏิบัติของการท่องเที่ยว และในเวลาเดียวกันได้เตรียมเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการร่างกฎหมายการท่องเที่ยวและการสร้างสภาพแวดล้อมทางกฎหมายในการจัดการกิจกรรมท่องเที่ยวดึงดูดทรัพยากรภายในและ

ต่างประเทศทั้งหมดในการพัฒนาท่องเที่ยว การลงทุนในสอดคล้องกับกระบวนการของการพัฒนาเศรษฐกิจทั่วประเทศ ลงทุนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในท้องถิ่นที่ท่องเที่ยวสำคัญของประเทศโซนท่องเที่ยวและรีสอร์ทที่ท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการพัฒนาท่องเที่ยวในภูเขาลึกและพื้นที่ห่างไกลอื่น ๆ บนพื้นฐานของศักยภาพและข้อดีของแต่ละพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่แต่ละภาคและท้องถิ่นแต่ละที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งทรัพยากรของรัฐที่มีทรัพยากรจากภาคเศรษฐกิจต่าง ๆ ที่ใช้ในการลงทุนในการพัฒนาท่องเที่ยวตามแนวทางของสังคมในการพัฒนาท่องเที่ยวอีกครั้งจัดงานรัฐวิสาหกิจในเขตท่องเที่ยว; เพื่อร่างนโยบายของรัฐวิสาหกิจ เช่น ชายหรือทำสัญญา เพื่อการปฏิรูปการปกครอง อำนวยหน้าที่ความรับผิดชอบการจัดการและวิธีการที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการท่องเที่ยว ให้มีความยืดหยุ่นผสมผสานรูปแบบดังกล่าวเป็น : วิชาการสัมมนา เป็นต้น การสื่อสารอื่น ๆ และวิธีการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาตลาดการท่องเที่ยวในประเทศและต่างประเทศ ในเวลาเดียวกันเพื่อให้ได้เข้าถึงทรัพยากรจากภายนอกและต่างประเทศ บริการให้ความช่วยเหลือในการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับ ให้ซับซ้อนและใช้แผนในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์การท่องเที่ยว เพื่อยกระดับคุณภาพของการฝึกอบรมเฉพาะในการท่องเที่ยวกับโครงสร้างบุคลากรที่เหมาะสม ครอบคลุมถึงแนวทางที่รัฐและรัฐวิสาหกิจร่วมฝึกอบรมและพัฒนาท่องเที่ยวทรัพยากรมนุษย์ เพื่อทดสอบรูปแบบงานฝึกอบรมเกี่ยวกับการประสานงานระหว่างสถานประกอบการฝึกอบรมและรัฐวิสาหกิจที่มีแหล่งเงินทุนจากงบประมาณของรัฐและรัฐวิสาหกิจ ให้ความสำคัญและกระชับความร่วมมือระหว่างประเทศในการฝึกอบรมบุคลากรการท่องเที่ยว เพื่อนำนโยบายพิเศษเพื่อดึงดูดความสามารถผู้เชี่ยวชาญและช่างฝีมือเข้าร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและการประยุกต์ใช้ในการพัฒนาบริการท่องเที่ยว; ให้ความสนใจ เนื่องจากโปรแกรมและพัฒนาเทคโนโลยีข้อมูลการท่องเที่ยว เพื่อสร้างการท่องเที่ยวระบบฐานข้อมูลพิเศษสามารถสนองความต้องการของสาเหตุการพัฒนาเศรษฐกิจ เพื่อส่งเสริมและสร้างเงื่อนไขสำหรับองค์กรและบุคคลที่จะเข้าร่วมในการวิจัยและการประยุกต์ใช้ในความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อกระชับความร่วมมือกับสถาบันวิทยาศาสตร์และหน่วยงานที่บ้านและต่างประเทศเพื่อใช้ประโยชน์จากความช่วยเหลือด้านเทคนิคและประสบการณ์ของพวกเขาและได้เข้าถึงความสำเร็จใหม่และทันสมัยในการท่องเที่ยวระหว่างประเทศวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่สามารถใช้กับการท่องเที่ยวเวียดนาม เพื่อเพิ่มบทบาทและประสิทธิภาพของการจัดการของรัฐเหนือทรัพยากรสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวโดยเฉพาะในเขตท่องเที่ยวประเทศแหล่งท่องเที่ยวที่มีสถานที่ใหญ่และพื้นที่ท่องเที่ยวทางนิเวศวิทยา เพื่อส่งเสริมและสร้างเงื่อนไขในการระดมการมีส่วนร่วมและสนับสนุนขององค์กรและบุคคลเพื่อป้องกันทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมจึงมั่นใจได้ว่าการพัฒนาที่ยั่งยืนของการท่องเที่ยวเวียดนาม เพื่อรวมการฝึกอบรมในการศึกษาทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมในหลักสูตรการเรียนการสอนของระบบการฝึกอบรมการท่องเที่ยวในทุกระดับ เพื่อสร้างความตระหนักชุมชนนักท่องเที่ยวและประชากรของการคุ้มครอง

ทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมโดยสื่อมวลชน ที่จะคิดริเริ่มในการเข้าร่วมความร่วมมือพหุภาคีและทวิภาคีไปใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ประโยชน์สมาชิกและมีหน้าที่ดำเนินการ เพื่อเตรียมสภาพการรวมการท่องเที่ยวในระดับสูงก่อนเงื่อนไขทั้งหมดสำหรับแต่ละปัจจัยต่างๆในการดำเนินงานของ Vietnam - US Trade Agreement เป็นอนาคตของเวียดนามเข้ากับองค์การการค้าโลก (WTO) เพื่อแนะนำและสร้างเงื่อนไขสำหรับองค์กรในการทำงานจากแผนและแนวทางในการสำนึกผูกพันระหว่างประเทศของเราในการท่องเที่ยวโดยเฉพาะและในความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศโดยทั่วไปจึงเพิ่มการแข่งขันได้เพิ่มขึ้นหุ้นตลาดในตลาดเก่าและค่อยๆเพิ่มความสูง เวียดนามข้อมูลการท่องเที่ยวในตลาดใหม่ เพื่อส่งเสริมและสร้างเงื่อนไขในการสนับสนุนธุรกิจเวียดนามเพื่อให้การลงทุนการท่องเที่ยวต่างประเทศ กระจายและ multilateralize ความสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยวต่างประเทศเพื่อให้ได้เข้าถึงเงินทุนและเทคโนโลยีเทคนิคการบริหารอื่น ๆ และในเวลาเดียวกันสร้างและเพิ่มปริมาณข้อมูลการท่องเที่ยวเวียดนามในภูมิภาคและโลก (http://www.asianlii.org/vn/legis/laws/rv20012010lds5371_2553)

6.2 National Action Plan for Tourism (2006-2010) Decision No.97/2002/QĐ-TTĐ

แผนปฏิบัติการแห่งชาติเพื่อการท่องเที่ยวในปี 2006-2010

ในช่วง 2006-2010 จำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศจะเพิ่มจาก 10% ถึง 20% ต่อปี โดยเฉลี่ยและจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศเพิ่มจาก 15% เป็น 20% ปีที่กำลังเพิ่มรายได้ของสหรัฐอเมริกาที่ 4 พันล้านเหรียญในปี 2010 สองเท่าของปี 2005 ว่า วางแผนการทำงานสามโครงการหลัก

ประการแรก: ส่งเสริมการท่องเที่ยวและการโฆษณาชวนเชื่อต้องปรับปรุง เพื่อเพิ่มรูปการท่องเที่ยวเวียดนาม แนะนำประเพณีวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของเวียดนาม เพื่อให้นักท่องเที่ยวนานาชาติ ในประเทศมีความจำเป็นต้องสร้างจิตสำนึกทางสังคมของบทบาทของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและความรับผิดชอบของประชาชนในการอนุรักษ์มรดกทางธรรมชาติ การรวมและการขยายตัวของตลาดต่างประเทศ ร่วมกับการพัฒนาตลาดภายในประเทศตามเงื่อนไขของประเทศเป็นสิ่งจำเป็น จะตีพิมพ์คู่มือการเดินทางมาเวียดนาม การแข่งขันในการท่องเที่ยวจะจัดขึ้นด้วยการมีส่วนร่วมของหน่วยงานสื่อ เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้การใช้งานที่ดีที่สุดของประเทศและระหว่างประเทศเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวรวมถึงการประชุมสุดยอดเอเปคในเวียดนาม ปีนี้ Quang nam Travel ปี 2006 เวียดนาม International Tourism Fair 2009 กิจกรรม Vietnam Travel ปี 2009 เพื่อฉลองครบรอบปี 1000 ของ Thang Long - ฮานอย นิทรรศการและงานแสดงจะจัดในต่างประเทศเพื่อดึงดูดนักลงทุนในด้านการท่องเที่ยวและดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เวียดนาม

ประการที่สอง : มีความสำคัญต่อความหลากหลายและปรับปรุงคุณภาพของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวและปกป้องทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของการท่องเที่ยว

ผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวที่น่าสนใจซึ่งจะต้องมีลักษณะของพื้นที่ของเวียดนามมีความจำเป็น ความสำคัญของการพัฒนาของการท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม - นิเวศควรจะแบบเทศกาลประเพณีโดยทั่วไปจะต้องถูกเรียกคืน การบริหารการท่องเที่ยวจะประสานงานกับท้องถิ่นเพื่อสร้างและรักษาวัฒนธรรมพื้นบ้านที่สถานที่ที่น่าสนใจ เงินที่จะลงทุนในเส้นทางการเดินทางและท่องเที่ยว อาหารเครื่องดื่มและกิจกรรมให้บริการนักท่องเที่ยวยังจะให้ความสนใจกับคุณภาพของบริการที่นักท่องเที่ยวจะต้องเป็นอย่างดีมีอาชีพ

ประการที่สาม : กฎระเบียบและนโยบายในการพัฒนาท่องเที่ยวจะต้องปรับปรุงประสานงานระหว่างกระทรวงและภาคส่วนที่จำเป็นในการเสริมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การดำเนินการตามกฎหมายการท่องเที่ยวจะต้องเพิ่มขึ้น

(http://www.halongtour.com/index.php/home/newsDetail?news_id=16,2553)

แผนแม่บทการท่องเที่ยวเวียดนาม ปี ค.ศ. 2006-2010

เวียดนามมีการจัดทำ “แผนแม่บทการท่องเที่ยวเวียดนาม ปี ค.ศ. 2006-2010” เพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. วางแผนที่จะใช้จ่ายเงินงบประมาณจำนวน 1,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวนับตั้งแต่ปีนี้จนถึงปี 2553 (เปรียบเทียบกับในช่วงระหว่างปี 2544-2548 ทางกรมเวียดนามใช้เม็ดเงินลงทุนเพื่อปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวประมาณ 135 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เท่านั้น)

2. มีการพัฒนาการท่องเที่ยว ดึงดูดการลงทุนต่างชาติ

3. มีแผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว จะเปิดโอกาสให้นักธุรกิจต่างชาติเข้าไปลงทุนด้านธุรกิจท่องเที่ยวในเวียดนามอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น

4. โครงการลงทุนด้านการท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่ในเมืองโฮจิมินห์ ฮานอย กวางนินห์ บาเรีย-วุงเต่า ดานัง เป็นต้น นักธุรกิจต่างชาติที่สนใจเข้าไปลงทุนด้านการท่องเที่ยวในเวียดนาม ได้แก่ สิงคโปร์ (มูลค่าเงินลงทุน 1,300 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) ไต้หวัน (มูลค่า 784 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) ฮองกง (มูลค่า 642 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) เป็นต้น สำหรับนักธุรกิจไทยได้เข้าไปดำเนินการกิจการโรงแรมระดับ 4 ดาวในเมืองเว้ ซึ่งเป็นโบราณสถานสวยงามและได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก

5. การทุ่มเทงบประมาณจำนวนมากของเวียดนาม เพื่อยกระดับคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวของประเทศ นับเป็นการพัฒนาด้านสาธารณูปโภคสาธารณูปการและสร้างงานในพื้นที่ต่างๆ ควบคู่ไปด้วย (ณัชนา, 2553)

แผนแม่บทเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในปี 2010 เวียดนามได้รับการอนุมัติที่กำหนดเป้าหมายหลักและกลยุทธ์เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ ดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์และยุทธศาสตร์การพัฒนาของเวียดนามท่องเที่ยวจนกระทั่ง 2010 การวางแผนการพัฒนาของการท่องเที่ยวเวียดนามได้กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อแผนระยะสั้น กลาง และแผนระยะยาวถึงปี 2010 ในปี 2000 นักท่องเที่ยวต่างประเทศประมาณ 9 ล้านในปี 2010 ธุรกิจการเดินทางระหว่างประเทศ (ไม่รวมขนส่ง) จะได้ 2.60 พันล้านบาทในปี 2000 และ 11.80 พันล้านบาทในปี 2010 นักท่องเที่ยวในประเทศจะได้รับ 11 ล้านในปี 2000 และ 25 ล้านในปี 2010 GDP ในปี 1994 การท่องเที่ยวเป็นเพียง 3.5% GDP ของทั้งประเทศ ประมาณเป็น 9.6% ในปี 2000 และ 12% ในปี 2010 ด้วยเหตุนี้เวียดนามบริหารการท่องเที่ยวแห่งชาติจะพัฒนายุทธศาสตร์การพัฒนาท่องเที่ยว

1.1 กลยุทธ์ในการพัฒนาทรัพยากรบุคคล ความสนใจจะมุ่งเน้นการฝึกอบรมและการอบรมขึ้นใหม่เพื่อตอบสนองความต้องการได้ทันทีและสำหรับคนที่ระยะยาว การฝึกอบรมสามารถทำได้อย่างสม่ำเสมอที่บ้านหรือในต่างประเทศ

1.2 กลยุทธ์ผลิตภัณฑ์ ความหลากหลายและการปรับปรุงผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองตลาดโลกที่ผลิตสินค้าเฉพาะเจาะจงมากขึ้นกับประเพณีวัฒนธรรมของประเทศ คุณสมบัติประวัติศาสตร์เพื่อตอบสนองสินค้าเฉพาะมากขึ้น เช่น ทัวร์สุขภาพ ทัวร์ดำ ทัวร์กอล์ฟ ทัวร์กีฬาท่องเที่ยวประมงและท่องเที่ยวสำหรับงานหัตถกรรม หมู่บ้าน ทัวร์งาน ทัวร์ประชุม

1.3 กลยุทธ์ในการปรับปรุงคุณภาพในการบริการการท่องเที่ยว การปรับปรุงคุณภาพการท่องเที่ยวในพฤติกรรมบริการหลากหลายและความสะดวกสบายของผลิตภัณฑ์และความสามารถด้านการตลาด

1.4 กลยุทธ์ในการอนุรักษ์ และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม (ธรรมชาติและทรัพยากรมนุษย์) ขึ้นอยู่กับการท่องเที่ยวท้องถิ่นเพื่อกำหนดพื้นที่ที่จะป้องกันหรือวางแผนในการจองพื้นที่ทำงาน ออกข้อบังคับสำหรับการจำแนกประเภทและการป้องกันตามจุดต่างๆ

1.5 กลยุทธ์ในการลงทุนการท่องเที่ยว ส่งเสริมการลงทุนในประเทศและต่างประเทศในประเทศทั้งหมด (ทั้งของรัฐและเอกชน) การลงทุนร่วมทุนในโรงแรมขนาดใหญ่ระดับสูงหรือรีสอร์ท

1.6 กลยุทธ์การตลาด ทำวิจัยการวิเคราะห์และการประเมินผลการตลาดในปัจจุบันและศักยภาพของเวียดนาม รวมการท่องเที่ยวในภูมิภาคและโลกโดยเร็วที่สุด ตลาดสำคัญของการท่องเที่ยวจะเป็นประเทศในตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียแปซิฟิก ยุโรปตะวันตกและอเมริกาเหนือ

2. การหมุนเวียนในการท่องเที่ยว ตามการหมุนของพื้นที่ท่องเที่ยวเวียดนามแบ่งออกเป็น 3 โซน (แผนที่ 1)

Zone 1 : ภาคเหนือ : รวมทั้ง 27 จังหวัดและจาก Ha Giang Ha Tinh ไป สะทุนน้อย เป็นศูนย์กลางของเขตและอัตราการเจริญเติบโตของสามเหลี่ยม : Ha น้อย Hai Phong - Ha Long

เขต 2 : ภาคกลาง : รวม 6 จังหวัดและเมืองจาก Quang Binh Quang ไหงไป เว้และ คานังเป็นศูนย์กลางของเขตและ Hue - Da Nang - Lao Bao เป็นแกนพัฒนา

Zone 3 :ภาคกลางตอนใต้และภาคใต้รวมทั้ง 28 จังหวัดและเมืองจาก Kontom Minh Hai สอง โซน : ภาคกลางภาคใต้รวม 9 จังหวัดและภาคใต้ 19 จังหวัด, ศูนย์กลางที่โฮจิมินห์ซิตี้ อัตราการขยายตัวสามเหลี่ยม : Ho Chi Minh City - นาตรัง - Da Lat, Ho Chi Minh City - Can Tho - Kien Giang และ Ho Chi Minh City - เบียน Hoa - Vung Tau และสามเหลี่ยม ท่องเที่ยว : นาตรัง - Ninh Chu - Da Lat

แผนที่ 1 3 โซนท่องเที่ยวสำคัญในเวียดนาม

แผนที่ 2 โซน Prioritized เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในเวียดนาม

3. เขตลำดับความสำคัญเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว บนพื้นฐานของการใช้ประโยชน์ที่เหมาะสมของศักยภาพของพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการป้องกันสิ่งแวดล้อมเวียดนามแบ่งเป็น 7 โซนจัดลำดับความสำคัญการลงทุน

3.1 สะทุนน้อยและพื้นที่รอบรวมทั้ง Bac Ninh, Ha Tay, Ninh Binh, Vinh เป็นรีสอร์ต, West Lake, Co Loa - Soc Son, Tam COC - Bich Dong, Hoa Lu (Ninh Binh), Huong, Ba Vi - Dong Mo, Suoi Hai (Ha Tay), Tien Son (Bac Ninh) Be Ba Lake (บางโจ) Grottoes ใน Thanh Tam, Nhi Thanh, Nhat Thanh (Lang Son) และหมู่บ้านวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยใน Ha Tay

3.2 Ha Long Bay - Cat Ba Island - Do Son Peninsula ซึ่งอยู่ใน Quang Ninh และ Hai Phong ความสำคัญควรได้รับโครงการใน Cat Ba Island และบนพื้นผิวของน้ำ Ha Long และ Tu Long Bay

3.3 พื้นที่ของ Hue - Da Nang - Lao Bao ที่ท่องเที่ยวควรเน้นการอนุรักษ์มรดกทาง วัฒนธรรมสถาปัตยกรรม (Hue) และมรดกทางธรรมชาติในพื้นที่ : เว้ Lang - Co - Hai Van - Son Tra - Da Nang

3.4 พื้นที่จาก Van Phong - อ่าวนาตรัง - Ninh Chu - Da lat ที่ท่องเที่ยวทางทะเลควร จะร่วมกับการท่องเที่ยวภูเขา การลงทุนควรจะแยกออกในพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเลที่ใหญ่ที่สุดในเวียดนามที่ Van Hai Phong และ Lanh หลังปี 2000 ในทะเล Dai Lanh, อ่าว Van Phong, นาตรัง (Khanh Hoa) พื้นที่ท่องเที่ยว : Ho Chi Minh City - Da Lat - นาตรัง, ตั้งหมู่บ้าน วัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยใน Tay Nguyen ชุมชน Lac (Da Lat), การก่อสร้างสนามบินดงแทก (Tuy Hoa) เพื่อตอบสนองความต้องการการเดินทางของนักท่องเที่ยวในภาคใต้ กลาง (สนามบิน 300 กม. ห่างจากอ่าว Van Phong - Khanh Hoa)

3.5 Vung Tau - Phu Quoc พื้นที่ชายฝั่งที่โครงการการท่องเที่ยวควรเน้นจุดพักผ่อนวันหยุดสุดสัปดาห์สำหรับโฮจิมินห์ซิตี้บนหาดยาว Hai ควรจะมีโครงการที่สำคัญสำหรับปลูกพื้นที่ชายฝั่งทะเลวงเตา

3.6 ซิตีและพื้นที่รอบรับประโยชน์จากโฮจิมินห์เพื่อใช้ประโยชน์จากศักยภาพการท่องเที่ยวในแม่น้ำโขง โครงการหมู่บ้านวัฒนธรรมชนกลุ่มน้อย ในกรณีโฮจิมินห์ซิตี้ ศูนย์รวมความบันเทิงในโฮจิมินห์

3.7 Ha Tien - Phu Quoc เป็นเขตพื้นที่เฉพาะการท่องเที่ยวทางทะเลใน Western เวียดนาม โครงการลงทุนในฟูกิวควรพิจารณาอย่างรอบคอบในบริบทของการพัฒนาโดยรวมของเกาะนี้

4. การจัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน เพื่อดำเนินการแผนแม่บทการท่องเที่ยวเวียดนามพัฒนารวมการจัดการสิ่งแวดล้อมและทุกแหล่ง นอกเหนือจากการปฏิบัติที่เข้มงวดของกฎระเบียบของกฎหมายเวียดนาม เช่น กฎหมายคุ้มครองธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในพระราชกฤษฎีกาและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเวียดนามต้องดูแล หากการจัดการการใช้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมทางทะเล นั่นคือเหตุผลว่าทำไมมากกว่าร้อยละ 70 ของสถานที่ท่องเที่ยวของเวียดนามตั้งอยู่ที่พื้นที่ชายฝั่งทะเลที่ดึงดูดทุกปีร้อยละ 80 ของจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด ชายฝั่งเวียดนามยาวเป็น 3,200 กม. ซึ่งมีประมาณ 125 ชายหาดขนาดใหญ่และขนาดเล็กที่ใหญ่ที่สุดถึง กม. 15-18 km ยาวและเล็กที่สุดยัง 1-2 km ยาวอย่างน้อยสำหรับเป้าหมายการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของประเทศโดยเฉพาะบทบาทที่มีเศรษฐกิจใหญ่ทะเล เช่น เหมืองแร่ใช้ประโยชน์น้ำมัน ขนส่งทางทะเล การประมง การวางแผนการแปรรูปอาหารทะเลและการท่องเที่ยว ฯลฯ แต่เนื่องจากการขาดการประสานการควบคุมเข้มงวดและการใช้ทรัพยากรชายฝั่งและทะเลเสียหายมาก ได้เกิดขึ้นกับสภาพแวดล้อมในพื้นที่เหล่านี้ บนพื้นฐานของภูมิศาสตร์และสภาพทางประวัติศาสตร์เศรษฐกิจของเวียดนามและพื้นที่ชายฝั่งทะเลวางแผนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของชายฝั่งทะเลและได้รับการศึกษาไปยังภาคเศรษฐกิจทางทะเล แผนแม่บทได้ระบุ 7 พื้นที่ที่ให้ความสำคัญกับการลงทุนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มความรู้การท่องเที่ยวที่สร้างบุคลากรใหม่เพื่อตอบสนองความต้องการการเติบโตของอุตสาหกรรมทันสมัยและสร้างบรรยากาศการท่องเที่ยวเสียงและคิวิไลซ์ (http://www.vub.ac.be/MEKO/Vietnam/EU/EIAws1_5.html, 2553)

6.3 The National Government's 10- Year Social-Economic Development Strategy (2001-2010)

ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 2001-2010

1. เป้าหมายยุทธศาสตร์

เป้าหมายโดยรวมของกลยุทธ์ 10 ปี (2001-2010) คือ เพื่อนำประเทศออกจากการล้าหลัง; ปรับปรุงเนื้อหาเห็นได้ชัดว่าชีวิตทางวัฒนธรรม จิตวิญญาณและวางรากฐานสำหรับคน

เวียดนามดีขึ้นโดยทั่วไปประเทศอุตสาหกรรมสมัยใหม่ที่มุ่งเน้นในปี 2020 เพื่อให้มั่นใจว่าทรัพยากรมนุษย์ความสามารถทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โครงสร้างพื้นฐานและเศรษฐกิจ และศักยภาพการป้องกันความปลอดภัยจะเพิ่ม สถาบันของเศรษฐกิจตลาดสังคมนิยมจะจัดตั้งขึ้นโดยทั่วไปและสถานะของประเทศในเวทีระหว่างประเทศจะดีขึ้น เป้าหมายเฉพาะของกลยุทธ์มีดังนี้

- เพื่อให้มั่นใจว่าปี 2010 GDP จะมีอย่างน้อยสองเท่าของ 2000 ระดับ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการมองเห็นและการแข่งขันของวิสาหกิจ ผลิตภัณฑ์และเศรษฐกิจนั้นเพื่อให้ตรงกับความต้องการบริโภคที่จำเป็นและเป็นส่วนสำคัญในการผลิตและส่งออกความต้องการ เพื่อให้มั่นใจว่าเสถียรภาพเศรษฐกิจสมดุล การชำระเงินระหว่างประเทศและการเจริญเติบโตของวงวนแลกเปลี่ยนต่างประเทศเพื่อให้การขาดดุลงบประมาณและหนี้ต่างประเทศ เงินเพื่อภายในจะปลอดภัยเป็นผลบวกการเติบโตทางเศรษฐกิจ เงินออมในประเทศเป็นจำนวนเงินกว่า 30% ของ GDP การส่งออกที่เพิ่มขึ้นในอัตราที่มากกว่าสองเท่าของ GDP ที่เติบโต การเกษตรเป็นมีบัญชีสำหรับ 16-17% ของ GDP 40-41% และ 42-43% การบริการ แรงงานเกษตรจะลดลงประมาณ 50% ของพนักงานทั้งหมด

- ต้องการพัฒนามนุษย์เพิ่มมากของประเทศ Index (HDI) อัตราการขยายตัวของประชากรคือ การได้ลดลง 1.1-1.2% ภายในปี 2010 เพื่อลดประเภทของจำนวนครัวเรือนยากจน เพื่อแก้ปัญหาการจ้างงานทั้งในเมืองและชนบท (เพื่อลดอัตราการว่างงานในเมืองต่ำกว่า 5% และเพิ่มการใช้เวลาการทำงานในชนบทประมาณ 80-85%) เพื่อเพิ่มสัดส่วนการฝึกอบรมแรงงานประมาณ 40% เพื่อให้โรงเรียนเด็กนักเรียนสำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นทั่วประเทศ เพื่อให้การรักษาพยาบาลให้ผู้ป่วยลด เด็กขาดสารอาหารลดลง ประมาณ 20% การเพิ่มอายุขัยเฉลี่ยถึง 71 ปี เพิ่มเห็นได้ชัดคุณภาพชีวิตในวัฒนธรรมและจิตวิญญาณในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ปลอดภัยและสุขภาพ การป้องกันและเสริมสร้างสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ

- ความสามารถทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นเพื่อประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย วิถีมาตรฐานโลกและพัฒนาของเวียดนามในหลายเขตข้อมูล ชีวภาพ วัตถุคิบ และเทคโนโลยีอัตโนมัติ

- โครงสร้างพื้นฐานมีการตอบสนองความต้องการในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนการป้องกันประเทศและรักษาความปลอดภัยและเพื่อให้ขั้นตอนล่วงหน้า ระบบการสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็วและปลอดภัยตลอดปีและทันสมัย เครือข่ายการสื่อสารชนบทเพื่อขยายและปรับปรุง ระบบคันที่สำคัญคือ; น้ำ ไฟฟ้า โทรศัพท์ ไปรษณีย์และการบริการสื่อสาร โทรคมนาคมพื้นฐาน สร้างโรงเรียนวัฒนธรรมและศูนย์กีฬาที่ดีที่สุด เพื่อให้มั่นใจว่าสภาพร่างกายโดยทั่วไปของเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษา การเรียนรู้ตลอดทั้งวันที่โรงเรียนดีขึ้น นอกจากนี้ ให้เตียงโรงพยาบาลเพียงพอกับผู้ป่วย

- บทบาทนำของภาคเศรษฐกิจของรัฐจะต้องเพิ่มการดูแลหลักของเศรษฐกิจนั้น รัฐวิสาหกิจที่จะต้องพัฒนาให้มั่นใจประสิทธิภาพการผลิตและธุรกิจของภาคเศรษฐกิจโดยรวมแต่ละภาคเศรษฐกิจ และเจ้าของขนาดเล็ก ภาคเอกชน ภาครัฐ เศรษฐกิจทุนนิยมและเศรษฐกิจการลงทุนภาคต่างประเทศทั้งหมดในการพัฒนาอย่างแข็งแกร่งและสถาบันของเศรษฐกิจตลาดสังคมนิยม จะจัดตั้งขึ้นโดยทั่วไปและใช้งานได้อย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ (Central Committee, 2001)

6.4 The Five-Year Development Plan (2006-2010)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมห้าปี (2006 -2010)

วัตถุประสงค์ / งานหลัก

การพัฒนาชนบท : ความต้องการการพัฒนาชนบทให้เป็นไปตามการเพิ่ม การมีส่วนร่วมมากขึ้นของคนในท้องถิ่น องค์กรชุมชนจัดหาบริการทางสังคมที่มีประสิทธิภาพเพื่อชนบทและมาตรการต่างๆเพื่อการดำรงชีวิตหลากหลาย และสร้างความหลากหลายในการปรับปรุงตลาดข้อมูลที่สามารถใช้อย่างมีประสิทธิภาพโดยเกษตรกร เป็นรูปธรรมมากขึ้นในการเพิ่มอัตราการจ้างงานในชนบทโดย (i) หลากหลายอาชีพ; (ii) สนับสนุนการฝึกอาชีพและฝึกอบรมตามความต้องการของตลาด; (iii) การดำเนินนโยบายมีประสิทธิภาพและโปรแกรมเพื่อส่งเสริม การ พัฒนา วิสาหกิจ ใน ชนบท อุตสาหกรรม และ บริการ โดยเฉพาะการท่องเที่ยวจะได้รับผลจากการพัฒนาชนบทตามศักยภาพจะแสดงให้เห็นว่าการท่องเที่ยวสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับการพัฒนาชนบท (โครงสร้างการจ้างงานหัตถกรรม, บริการครัวเรือน) และลดปัญหาความยากจนของชนกลุ่มน้อยรวมทั้งเชื่อมโยงกับการจัดการที่ยั่งยืนของทรัพยากรทางธรรมชาติและวัฒนธรรมและกว้าง ประโยชน์ด้านสังคม การท่องเที่ยวควรจะพัฒนาส่งเสริมให้เป็นเครื่องมือทำงานได้และลดปัญหาความยากจน บูรณาการการค้าและเศรษฐกิจ ออกแบบนโยบายการค้าเพื่อสร้างโอกาสและลดความเสี่ยงสำหรับคนจน มุ่งเน้นที่ความยากจนและการประเมินผลกระทบทางสังคมในระหว่างการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจและเข้า WTO ที่ดี ป้องกันบรรเทาและรับมือกับผลกระทบในท้องถิ่นเกษตรกร (ไร่) ขนาดเล็กและกลุ่มเสี่ยงอื่นๆ ภาครัฐหรือรันทำเนินนโยบายที่ปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพ, พัฒนาสีเขียว / เกษตรอินทรีย์และป้องกันระบบนิเวศวิทยาของเวียดนามทรัพยากรธรรมชาติและผลิตภัณฑ์ตระหนักถึงข้อได้เปรียบในการแข่งขันเหล่านี้ เพื่อเพิ่มมูลค่ามากขึ้นในสินค้าของเวียดนามในการค้าระหว่างประเทศ รวมถึงนโยบายและระบบสนับสนุน / โปรแกรมเพื่อให้สิทธิแรงงานสภาพการทำงานในองค์กร FDI และแรงงาน / อุตสาหกรรมส่งออกสินค้า

การศึกษา : การศึกษาสำหรับ"ทุกโปรแกรม"ในประถมศึกษาสำหรับเด็กด้อยโอกาส แผนปฏิบัติการการศึกษาแก่เด็กพิการ และไม่มีโปรแกรมการศึกษาอย่างเป็นทางการสำหรับชุมชน ควรจะจัดลำดับความสำคัญและจัดส่งอย่างมืออาชีพ สนับสนุนเพียงพอสำหรับบุคลากรท้องถิ่น (ครูชนกลุ่มน้อย)

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม : การมีส่วนร่วมเต็มโดยผู้มีส่วนได้เสียทุกชุมชนโดยเฉพาะภาคเอกชนในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน การจัดการทรัพยากรธรรมชาติตามกรอบกฎหมาย (การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม) และรับผิดชอบหน่วยงานที่อยู่ร่วมข้ามพรมแดนสำหรับการดำเนินการร่วมกันในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ทั้งสองฝั่งโขง

สุขภาพ : เพิ่มการลงทุนในภาคการดูแลสุขภาพหลักสุขภาพโดยเฉพาะการป้องกันและการฝึกอบรมบุคลากร เพิ่มกิจกรรมการสื่อสารและการศึกษาในระบบสุขภาพอนามัยโภชนาการ ความปลอดภัยการจราจรและการควบคุมยาสูบ รวมถึงทักษะชีวิตเพศและสุขภาพในหลักสูตรการศึกษา พัฒนากลไกที่มีประสิทธิภาพเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายในและภายนอกรัฐเพื่อป้องกันการติดเชื้อและดูแลผู้ได้รับผลกระทบ

กำกับดูแลการมีส่วนร่วมและประชาธิปไตยระดับรากหญ้า : การกำกับโดยมุ่งเน้นในการมีส่วนร่วมที่มีประสิทธิภาพและเสริมสร้างพลังอำนาจของคนในชุมชนและสังคมจากระดับท้องถิ่นขึ้น ในการวางแผนทั้งหมดของทุกนโยบายการพัฒนา มุ่งมั่นที่จะพัฒนาหลายภาครัฐ (เช่น ภาคเอกชน / องค์กรพัฒนาเอกชน) ส่งมอบบริการให้เลือก ขณะที่มั่นใจว่าทรัพยากรของรัฐมีการกำหนดเป้าหมายเฉพาะที่ครัวเรือนยากจน กระทำการดำเนินการและสอดคล้องของประชาธิปไตยระดับรากหญ้าในพื้นที่ทั้งหมดเชื่อมโยงกับการปฏิรูปการกระจายอำนาจการบริหารสาธารณะเพื่อประชาธิปไตยต่อไป ยังคงพัฒนาบทบาทของสภาประชาชนที่ชุมชนอำเภอและระดับจังหวัดที่มีกลไกที่ชัดเจนของรัฐบาลท้องถิ่นรับผิดชอบต่อประชาชน พัฒนาหน้าที่และความรับผิดชอบที่ชัดเจนสำหรับรัฐบาลท้องถิ่นหรือกำหนดใหม่เพิ่มงบประมาณสำหรับการสร้างความต้องการขับเคลื่อนและคำตอบแทนของข้าราชการระดับรากหญ้า แสดงความมุ่งมั่นชัดเจนในการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาและการดำเนินงานขององค์กรพัฒนาเอกชนท้องถิ่นมีแผนที่ถนนหรือไม่ชัดเจนในวิธีและเวลานี้สามารถบรรลุ

เพศ : แผนแสดงความมุ่งมั่นที่จะบรรลุ"ความเท่าเทียมกันทางเพศ" เพศควรจะระบุอย่างชัดเจนหนึ่งในเจ็ดงานหลักตามเป้าหมาย สำหรับภาคทุกระดับ / เฉพาะ : เพศนำเข้าหลักสูตรการศึกษามัธยมศึกษา (มืองค์กรสตรี)

เด็ก : เน้นผลกระทบของ SEDP ในชีวิตของลูกหลานที่อยู่นโยบายพิเศษสำหรับเด็กที่ต้องการการคุ้มครองเป็นพิเศษ เช่น เด็กพิการ แรงงานเด็กแรงงานข้ามชาติ เพิ่มงบประมาณสำหรับการลงทุนในเด็กและสร้างเด็กงบประมาณระบบการตรวจสอบ

ชนกลุ่มน้อย : ให้กำหนดเป้าหมายการลดความยากจนที่ชัดเจนสำหรับกลุ่มต่างชาติพันธุ์เสริมสร้างการปฏิบัติและบังคับใช้พระราชกฤษฎีกาประชาธิปไตยระดับรากหญ้าในพื้นที่ชนกลุ่มน้อยการส่งเสริมการคุ้มครองและการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมความหลากหลายทางชีวภาพ / ผลิตภัณฑ์เป็นมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการ (เช่น ชุมชนตามวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวการเกษตรการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ) สนับสนุนโครงการระดับ

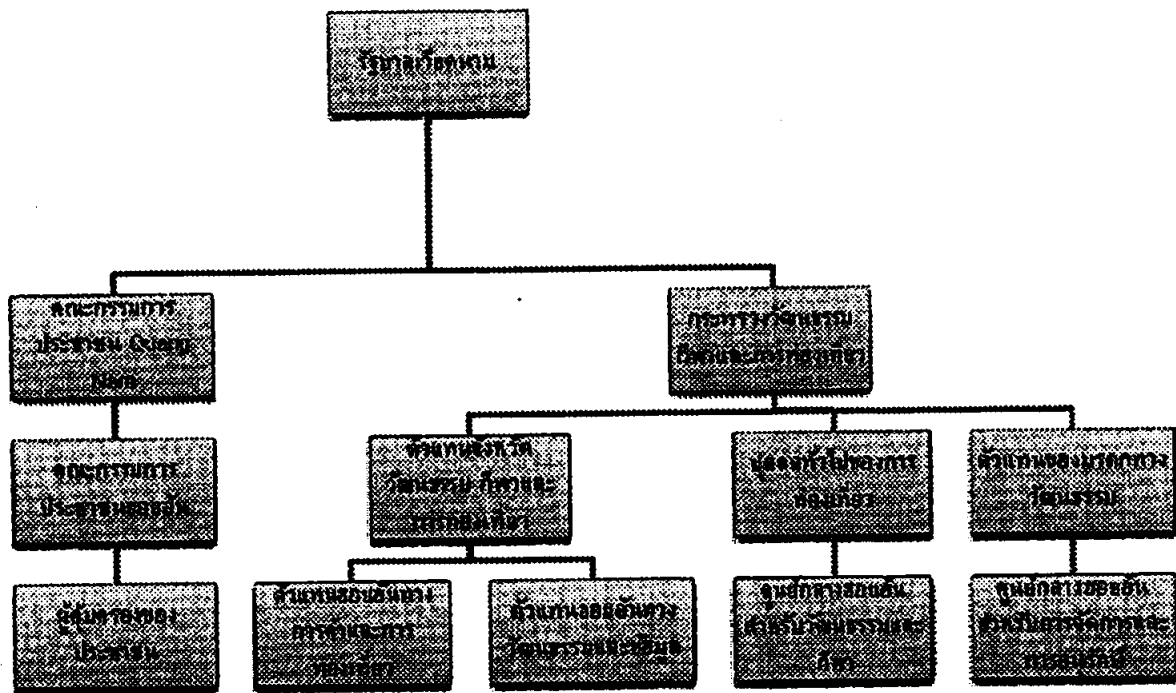
ชุมชนที่ประสบความสำเร็จ (รูปแบบการให้บริการปรับตัว) ที่ลดความเสี่ยงการจ้างงาน การเก็บรักษาและ สร้างการเข้าถึงตลาดสำหรับชนกลุ่มน้อย;

แรงงาน : การลงทะเบียนมีความยืดหยุ่นและโปร่งใส รวมของแรงงานข้ามชาติในการจำแนกความยากจนและการเข้าถึงบริการสังคมการวิจัยเพิ่มเติม เพื่อวิเคราะห์และตอบสนองต่อสถานการณ์จริงของการย้ายถิ่นและบทบาทในการดำรงชีวิตในท้องถิ่น

คนพิการ การตระหนักถึง pwd เป็นแหล่งเศรษฐกิจและสังคมมีคุณค่าประเด็นหลักความพิการในทุกส่วน การพัฒนาเอกสารและกลยุทธ์ไม่เพียงแต่ ในนโยบายการคุ้มครองทางสังคมให้ pwd (โดยเฉพาะผู้หญิงที่พิการ) การเข้าใช้งานเพื่อบริการสังคมเช่น สินเชื่อ บริการสุขภาพขั้นพื้นฐานและฝึกอบรมวิชาชีพ เน้นการสร้างการเข้าถึงสภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น โครงสร้างพื้นฐานอาคารสาธารณะและบริการสาธารณะ (เช่น การขนส่งสาธารณะ) จะสนับสนุนการมีส่วนร่วม เพื่อสังคม กิจกรรมทางเศรษฐกิจและชุมชน

HIV / AIDS : พฤติกรรมการลดการบาปให้คนที่ได้รับผลกระทบและกลุ่มเสี่ยงเสริมสร้างศักยภาพเจ้าหน้าที่โดยเฉพาะในระดับรากหญ้าของหน่วยงานที่ทำงานกับ HIV / AIDS (สุขภาพ / สุขภาพไม่) ตีกว่าที่จะเข้าถึงบริการสังคม เกี่ยวกับเอชไอวี / เอคส์ ควรจะปรับปรุงเพื่อสะท้อนให้เห็นว่าเป็นปัญหาสาธารณสุขที่ไม่ติดต่อสังคม เพื่อที่สมาคมการเลือกปฏิบัติกับ HIV / AIDS สามารถลดการเกิดเกี่ยวกับเอชไอวี / เอคส์ (INGOs,2006)

6.5 องค์การที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของเมืองฮอยอัน

ภาพที่ 68 แผนผังองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของเมืองฮอยอัน (UNESCO, 2551)

หน้าที่

หน้าที่ความรับผิดชอบของรัฐบาลฮอยอัน มีดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการประชาชน (People's committees)

ในระดับท้องถิ่น คณะกรรมการประชาชนมีหน้าที่รับผิดชอบกิจกรรมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนเองและงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การบริการและการค้า มีการส่งเสริม การควบคุมในการจัดการการท่องเที่ยว คณะกรรมการฮอยอันมีคนจัดการโดยตรงในการดำเนินการทางเว็บไซต์มรดกโลกและมีการจัดการอนุรักษ์มรดกและพัฒนาให้เกิดมูลค่าวิสัยทัศน์ก็คือ การอนุรักษ์มรดกเพื่อจะพัฒนาการท่องเที่ยวและรักษามรดก

2. กระทรวงวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยว (Ministry of Cultural, Sport and Tourism)

กระทรวงวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยวมีหน้าที่ความรับผิดชอบในการจัดการเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรม

3. กรมมรดกทางวัฒนธรรม (Department of Cultural Heritage)

กรมมรดกทางวัฒนธรรมมีหน้าที่ให้คำแนะนำกระทรวงวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยวในประเด็นที่เกี่ยวข้องในการจัดการมรดกทางวัฒนธรรม

4. แผนกทั่วไปของการท่องเที่ยว (General department of tourism)

แผนกทั่วไปของการท่องเที่ยวมีหน้าที่ให้คำแนะนำกระทรวงวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยวในประเด็นที่เกี่ยวข้องในการจัดการการท่องเที่ยว

5. ตัวแทนจังหวัดวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยว (Quang Nam Provincial department of Cultural, Sport and Tourism)

ตัวแทนจังหวัดวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยวมีหน้าที่โดยตรงในการดำเนินการมรดกทางวัฒนธรรมและกิจกรรมการท่องเที่ยว

6. กรมทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม (Quang Nam department of Natural Resources and Environment)

กรมทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมเป็นกรมที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้น้ำ การกำจัดน้ำเสียและการพัฒนาพื้นที่ และยังมี การสนับสนุนกิจกรรมในการตระหนักถึงสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์มรดกทางธรรมชาติ ดังอย่างเช่น การให้การสนับสนุนการทำความสะอาดแม่น้ำThu Bon ในเดือนกันยายน 2006

7. การท่องเที่ยวฮอยอัน-สำนักงานการค้า (The Hoi An Tourism – Trade Bureau)

สำนักงานนี้มีหน้าที่ในการติดต่อสื่อสาร ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายและกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ในการจัดการการท่องเที่ยว พร้อมทั้งเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับฮอยอันให้แก่นักท่องเที่ยว เตรียมการท่องเที่ยวและให้บริการของ staff ตรวจสอบ ประเมินธุรกิจการท่องเที่ยวและให้คำปรึกษาคณะกรรมการประชาชนเกี่ยวกับการพัฒนาและการดำเนินการแผนแม่บทการท่องเที่ยว

8. สำนักงานวัฒนธรรม ข้อมูลทางด้านกีฬา (Hoi An Sport-Information-Culture Bureau)

สำนักงานนี้จะจัดการให้ข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมและกีฬาภายในฮอยอัน แนะนำศูนย์กลางฮอยอันสำหรับการจัดอนุสาวรีย์และการเก็บรักษาและการปฏิบัติการ enforces ของกฎหมายมรดกทางวัฒนธรรมและระเบียบในการจัดการ การอนุรักษ์และการใช้ในฮอยอัน และประสานงานระหว่างสำนักงานตรวจสอบและประเมินผลวัฒนธรรมและกิจกรรมการท่องเที่ยว

9. ศูนย์กลางฮอยอันสำหรับการจัดการอนุสาวรีย์และการอนุรักษ์ (The Hoi An Centre for Monument management and Preservation)

ศูนย์กลางนี้มีหน้าที่ในการให้ข้อมูลสาธารณะเกี่ยวกับระเบียบในการจัดการ การอนุรักษ์ และการใช้เมืองโบราณในฮอยอันและบังคับใช้กฎเกณฑ์ต่างๆ ให้คำแนะนำธุรกิจการท่องเที่ยว และพลเมืองเกี่ยวกับความสำคัญในการอนุรักษ์มรดกและให้แนวทางในการอนุรักษ์มรดก นอกจากนี้ยังมีการประสานงานกับศูนย์กลางวัฒนธรรมและด้านกีฬาในการให้ข้อมูลล่าสุดเกี่ยวกับบุคคลและวัฒนธรรมของฮอยอัน

10. ศูนย์กลางกีฬา วัฒนธรรมฮอยอัน (The Hoi An Sport-Culture Center)

ศูนย์กลางนี้เป็นที่ให้ข้อมูลโดยตรงเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและรับผิดชอบในการจัดการชายตัว ให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวในไตรมาสก่อนและในหมู่บ้านหัตถกรรม ฝึกฝนผู้ที่ทำงานการท่องเที่ยวและออกแบบสิ่งดึงดูดใจแก่นักท่องเที่ยว

11. ทีมงานตรวจสอบ (The Cross Sectoral Inspection Team)

ทีมงานนี้จะประกอบด้วยสมาชิกในผู้คุ้มครองของประชาชนและ HACMMP ติดตามการแทรกแซงทางกายภาพของไตรมาสก่อนและประสานงานกับศูนย์กลางกีฬาและวัฒนธรรมในการป้องกันสังคมที่อาจจะส่งผลกระทบต่อกิจกรรมการท่องเที่ยว

12. ตำรวจฮอยอัน (Hoi An Police)

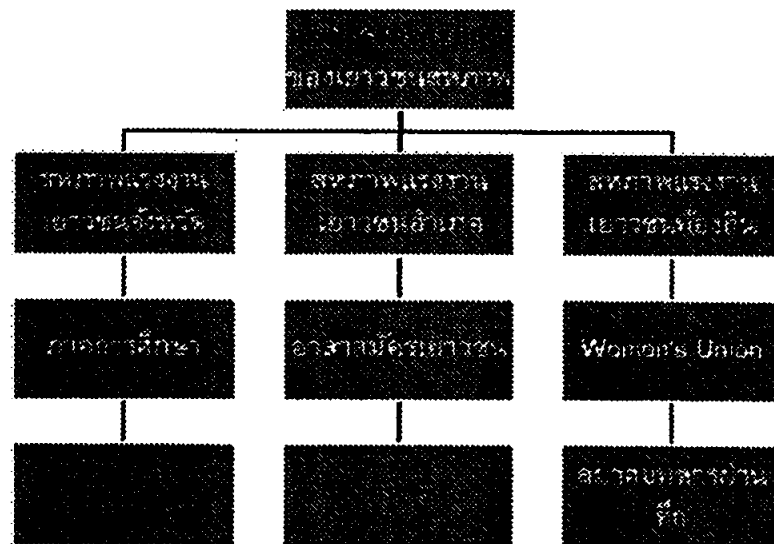
ตำรวจฮอยอันจะให้คำแนะนำเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยวในฮอยอัน ตำรวจจะตกลงกับนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการกระทำผิดและประสานงานกับสำนักงานในการเกิดอุบัติเหตุหรือเกิดเหตุไฟไหม้

ประชาสังคม

ประชาสังคม คือ องค์กรที่ไม่ใช่ของภาครัฐ หรือ องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) สมาคม และพลเมืองจะมีอิสระจากภาครัฐและทำงานในสิ่งที่สนใจร่วมกัน

เวียดนามจะแตกต่างจากเมืองต่างๆไป องค์กรประชาสังคมในเวียดนามจะใกล้ชิดกับรัฐบาล

1. องค์การเยาวชน (The Youth Union)

ภาพที่ 69 แผนผังองค์การเยาวชน (The Youth Union) (UNESCO, 2551)

- เวียดนาม Youth Union เป็นองค์กรมวลรวมเยาวชนในประเทศ มีนับล้านคนและมีสาขา ใน communes และอำเภอ ในระดับท้องถิ่น ให้สมาชิกสหภาพเยาวชนและผู้นำ มี กิจกรรมและการพัฒนาที่หลากหลาย
- VYU มีความสามารถในการเข้าถึงเยาวชนในทุกระดับของสังคมเวียดนาม รวมถึงผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูง และ / หรือ อยู่กับเอชไอวี / เอดส์
- คณะกรรมการกลางของเยาวชนสหภาพมีมติและพัฒนานโยบายเพื่อป้องกันเอชไอวี สหภาพแรงงานมีมติและพัฒนานโยบายเพื่อป้องกันเอชไอวี สหภาพแรงงานเยาวชนจังหวัดจัดตั้งคณะกรรมการ Steering การทำงานและการป้องกันเอชไอวี/เอดส์และการทำงานร่วมกับภาคอื่นๆ
- ขบวนการเพื่อตั้งคูดและคนหนุ่มสาวในการป้องกันโรคเอดส์ การใช้ยาและการค้าประเวณี เปิดตัวทั่วประเทศในปี 2003
- กิจกรรมในการเรียนรู้เอชไอวี / เอดส์ การศึกษาและการสื่อสาร เป็นกิจกรรมอันดับแรก ของ VYU. มีวิธีการที่หลากหลาย รวมถึง dialogues เวทีเยาวชนและการแข่งขันต่างๆ รวมถึงศิลปะ การศึกษาและการสื่อสาร
- Youth Union ทำงานร่วมกับตำรวจ ทหารเวียดนาม, Women's Union, สมาคมทหารผ่านศึก และภาคการศึกษา ในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตและสนับสนุนเยาวชน

2. องค์การสตรี (The Viet Nam Women's Union)

The Viet Nam Women's Union เป็นองค์การทางการของผู้หญิงอายุ 15 ปีขึ้นไป จัดตั้งขึ้นในปี 1930 บทบาทของ The Viet Nam Women's Union คือ ดึงดูดให้ผู้หญิงเข้ามาทำงานเพื่อสังคม ปกป้องสิทธิที่ถูกต้องตามกฎหมายและผลประโยชน์ของผู้หญิง ต่อสู้กับการแบ่งแยกเพศ ส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างชายหญิง สนับสนุนให้ผู้หญิงได้ทำงาน The Women's Union มีเครือข่ายจากระดับกลางถึงระดับล่าง (The Gioi Publishing, 2549)

3. The Viet Nam Women's Union

UNIFEM พร้อมด้วย UNDP ชาญชัย ทำงานกับสมาชิกของสหภาพที่จะเสริมสร้างความสามารถในการระบุและที่อยู่ของปัญหาสตรีฉุกเฉินและเรื่อง เพศ พร้อมทั้งส่งเสริมความเข้าใจของผลกระทบทางเพศของการปฏิรูปเศรษฐกิจและสังคมมหภาค ถึง การจัดทำเอกสารทางเทคนิคในผลกระทบของการปฏิรูปในสตรี

การวางแผนถูกแบ่งออกเป็นสองยุทธศาสตร์การวางแผนอบรมและหนึ่ง Lobbying และทักษะการประนีประนอม การ ประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อผลิตแผนยุทธศาสตร์ การพัฒนาของสหภาพ โดยมีการช่วยเหลือสหภาพในการระบุการจัดการและการปฏิรูปโครงสร้างที่จำเป็นเพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพในสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง ,การนำเสนอแผนยุทธศาสตร์การบริจาค และช่วยเหลือ VWU จะนำเรื่องเพศในการพัฒนาในวาระทางการเมือง

4. สมาคมทหารผ่านศึก (The Viet Nam Veteran's Association)

The Viet Nam Veteran's Association จัดตั้งขึ้นในปี 1989 บทบาทของ The Viet Nam Veteran's Association คือ ส่งเสริมประเพณีของทหาร Uncle Ho ปกป้องผลของการปฏิวัติ ปกป้องสิทธิที่ถูกต้องตามกฎหมายของสมาชิก ให้ความช่วยเหลือทางค่ายวัสดุและขวัญกำลังใจแก่สมาชิก ส่งเสริมให้เกิดมิตรภาพ ต่อต้านการเกิดสงคราม The Viet Nam Veteran's Association มีโครงสร้างตั้งแต่ระดับกลางถึงระดับล่าง (The Gioi Publishing, 2549)

5. องค์การเกษตรกร (The Viet Nam Farmer's Union)

The Viet Nam Farmer's Union จัดตั้งขึ้นในปี 1930 บทบาทของ The Viet Nam Farmer's Union คือ ปกป้องสิทธิที่ถูกต้องตามกฎหมายและผลประโยชน์ของเกษตรกร ออกเสียงแทนเกษตรกร ให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิค การเงิน ช่วยจัดความยากจน และบรรเทาความยากจนในชนบท The Farmer's Union มีเครือข่ายระดับกลางถึงระดับล่าง (The Gioi Publishing, 2549)

6. สหภาพผู้สูงอายุ (Senior Citizens' Union)

7. องค์กรส่งเสริมการศึกษา (Union Education Promotion)

ภาคเอกชน

ประกอบไปด้วยประชาชนที่มีบ้านเรือนและร้านค้าที่อยู่ในเมืองโบราณฮอยอัน และผู้มีส่วนได้เสียการท่องเที่ยวในภาคเอกชนรวมถึงผู้ประกอบการบริษัทท่องเที่ยวและทัวร์ ผู้ประกอบการของสถานที่ท่องเที่ยว (เช่น รีสอร์ท โรงแรม เรือนพัก ร้านอาหาร คาเฟ่ หัตถกรรม ของที่ระลึก เสื้อผ้า ร้านค้า และร้านอินเทอร์เน็ต) ธุรกิจเหล่านี้มีกำไรขับเคลื่อนจึงตัดสินใจในการพัฒนาท่องเที่ยวตามต้นทุนการเงินวิเคราะห์ผลประโยชน์ โดยประชาชนที่ไม่ได้ทำธุรกิจแต่มีบ้านของตนเองที่มีการอนุรักษ์ที่อยู่ในสภาพจะได้รับการจัดสรรเงินในการอนุรักษ์ เพื่อให้มีรายได้จากการเข้าชม โดยจะเอื้อประโยชน์ให้กับร้านค้าที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงอีกด้วย

บทที่ 7

ฮอยอัน ความสัมพันธ์เชิงพื้นที่ วิถีชีวิต และการท่องเที่ยว

7.1 การสร้างนิยามใหม่กับการใช้พื้นที่เมือง

เมืองฮอยอันมีลักษณะเป็นเมืองท่าค้าขายมาก่อน สิ่งปลูกสร้างต่างๆจึงถูกสร้างขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกในเชิงพาณิชย์ อาคารส่วนใหญ่จึงมีลักษณะเป็นอาคารแถวเรียงต่อกันทอดยาวไปตามแนวถนน การเติบโตของเมืองขยายจากย่านตลาดริมน้ำขยายตัวไปตามแนวถนนที่เชื่อมถึงกันในลักษณะ grid ไม่ซับซ้อน มีถนนหลักทอดขนานตัวไปกับชายฝั่ง และเชื่อมต่อด้วยถนนรอง ซึ่งอำนวยความสะดวกในการขนส่งสินค้าได้ง่าย ความเข้มข้นหนาแน่นของผู้คนและสถาปัตยกรรมจึงมีมากในส่วนของตลาดริมน้ำ และจะเบาบางลงเมื่อห่างจากตลาดมากขึ้น รูปแบบสถาปัตยกรรมจะมีรูปแบบต่างกันออกไปเมื่อห่างจากตัวเมืองเก่า บ่งบอกถึงยุคสมัย ทิศทางและแนวทางการเจริญเติบโตของเมือง อาคารราชการ อาคารสาธารณะ จะขยายตัวออกไปจากตัวเมืองเก่า มีการใช้วัสดุก่อสร้างที่หลากหลายต่างออกไปจากอาคารโบราณ เช่น การใช้คอนกรีต เหล็ก แทนการใช้อิฐและไม้ รวมถึงลักษณะทางเท้าและถนนที่มีขนาดใหญ่ในการรองรับการเติบโตของเมือง

การที่ฮอยอันถูกทำให้เป็นเมืองมรดกโลกและแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญ ทำให้เมืองชั้นในได้รับการอนุรักษ์ ให้คงสภาพใกล้เคียงกับอดีต โดยเฉพาะรูปร่างหน้าตาของอาคาร ในการสะท้อนภาพทรงจำในวันเก่าก่อน รองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวมากกว่ารองรับคนในพื้นที่ อาจเห็นได้ชัดในการจัดสภาพแวดล้อมของเมืองชั้นในที่สามารถรู้สึกได้ถึงการถูกแบ่งแยกเป็นสองส่วน สองย่าน คือ ย่านสะพานญี่ปุ่น และย่านตลาดสด แม้จะมีคนเวียดนามเป็นเจ้าของพื้นที่เหมือนกันแต่กิจกรรมที่เกิดขึ้นของผู้คนต่างกัน ภาพที่ตลาดดูเหมือนว่าจะแสดงวิถีชีวิตปัจจุบันจริงๆ เป็นปฏิสัมพันธ์ของคนในพื้นที่ด้วยกัน ตัวสถาปัตยกรรมจึงกลมกลืนไปกับวิถีชีวิต สถาปัตยกรรมไม่แสดงตัวโดดเด่นมากนัก ซึ่งต่างจากย่านสะพานญี่ปุ่นที่เป็นการแสดงตัวในลักษณะฉาบระยิบระยับ

การตอกย้ำการแสดงตัวของความเป็นแหล่งท่องเที่ยวอีกประการหนึ่งคือการเปิดปิดถนนภายในเมืองเก่าเป็นเวลา พื้นที่ถูกอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว และยังสร้างเส้นแบ่งขอบเขตอันชัดเจนในการใช้สอยพื้นที่ การแยกคนใช้สอยอย่างชัดเจน กฎระเบียบต่างๆ ได้สร้างข้อจำกัดของคนในพื้นที่ และกีดกันกิจกรรมที่ควรจะเป็นออกไปมิใช่น้อย ซึ่งอาจเป็นทั้งข้อดีและข้อเสียในเวลาเดียวกัน จะเห็นได้ชัดว่าการนิยาม การสร้างกฎเกณฑ์ ของเมืองมีผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของคนมากพอสมควร

ภาพที่ 70 บรรยากาศพื้นที่ริมน้ำ
(พิพิธภัณฑ์ Trading ceramics เมือง Hoi An, 2552 ดัดแปลงโดยผู้จัดทำ)

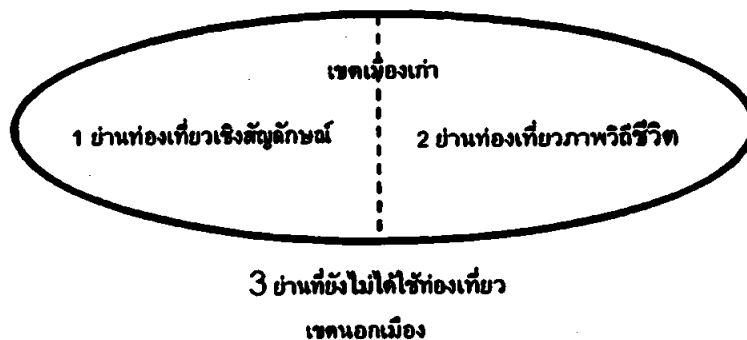
ภาพที่ 71 บรรยากาศของตลาดในสมัยเก่า (Hoi An Old Town : 80, 2529)

7.2 การสร้าง Image และภาพจำของเมือง

การรับรู้และการจดจำสภาพแวดล้อมของเมือง ตามทฤษฎีของ Kevin Lynch ได้เสนอการลครูป เพื่อสร้างภาพจำของเมืองไว้ห้าประการ คือ เส้นทาง ที่รวมกิจกรรม ขอบ ที่หมายตา และย่าน หากนำเอาองค์ประกอบเหล่านี้ประกอบกันเป็นโครงข่ายที่ชัดเจน แข็งแรง จะทำให้รับรู้จดจำได้ง่าย ทำให้สามารถดำเนินกิจกรรมต่างๆ ในสภาวะแวดล้อมนั้นได้โดยสะดวก ทำให้เกิดความประทับใจในสภาวะแวดล้อมนั้น ทำให้จดจำได้ง่าย และถือว่าเป็นความงาม (รุจิโรจน์ อนุบุตร, 13-28) สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์ภาพจำของเมืองเพื่อการรับรู้ของนักท่องเที่ยวได้ ซึ่งจะทำให้เราสามารถทำความเข้าใจกิจกรรมการท่องเที่ยวของฮอยอันได้ในระดับหนึ่ง

ภาพของเมืองฮอยอันถูกตอกย้ำให้ชัดเจนขึ้นเพื่อรองรับการท่องเที่ยว เส้นทางถูกกำหนดชัดเจน ว่าส่วนใดเป็นเส้นทางท่องเที่ยวหลัก และส่วนใดเป็นทางท่องเที่ยวรอง ถูกตอกย้ำจากการเปิดปิดถนนเป็นเวลา มีการกำหนดจุดที่เป็นจุดท่องเที่ยวที่น่าสนใจแน่นอนจากการขายบัตรชุดเยี่ยมชม ดังนั้นเส้นทางที่มีจุดท่องเที่ยวมากก็จะมี ความชัดเจนของเส้นทางมากตามไปด้วย กิจกรรมเพื่อการท่องเที่ยวมีความหนาแน่นมากที่สุดคือ สะพานญี่ปุ่น ถือเป็นจุดที่นักท่องเที่ยวทุกคนต้องมา เพราะเป็นสัญลักษณ์ของเมือง นอกจากนี้ยังมีพื้นที่ต่อเนื่องไปสู่ริมน้ำที่เปิดโล่ง ซึ่งเป็นขอบเขตธรรมชาติที่ชัดเจนทำให้สามารถจดจำภาพของเมืองได้ไม่ยาก จุดหมายตาต่างจะสามารถรับรู้ได้ดีในพื้นที่ส่วนนี้ แต่พื้นที่ ที่ห่างจากริมน้ำอาจจดจำได้ยากเพราะรูปร่างหน้าตาอาคารที่ใกล้เคียงกันเรียงรายเป็นแถวยาว

จากการสำรวจพื้นที่เมืองสามารถรับรู้ภาพของเมืองได้สองลักษณะ คือ ย่านสถาปัตยกรรมเพื่อ นักท่องเที่ยว และย่านตลาดของคนเวียดนาม เนื่องจากพื้นที่ทั้งสองมีบรรยากาศของกิจกรรมต่างกัน อย่างชัดเจน เพราะส่วนแรกจะเป็นกิจกรรมที่เป็นกิจกรรมระหว่างนักท่องเที่ยวกับชาวเวียดนาม ใน ส่วนที่สองจะเป็นกิจกรรมของชาวเวียดนามด้วยกัน ทั้งสองส่วนจะถูกนับเป็นฉากภาพสำหรับการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีพื้นที่อีกส่วนหนึ่งที่ยังไม่ถูกนับรวมในการเป็นภาพจำสำหรับการท่องเที่ยว คือ พื้นที่นอกตัวเมืองเก่า ซึ่งส่วนนี้จะเป็นส่วนวิถีชีวิตปัจจุบันจริงๆ ของคนฮอยอัน หากไม่ใช่คนในพื้นที่ จะสามารถรับรู้ลักษณะกายภาพของเมืองในส่วนนี้ไม่มากนัก

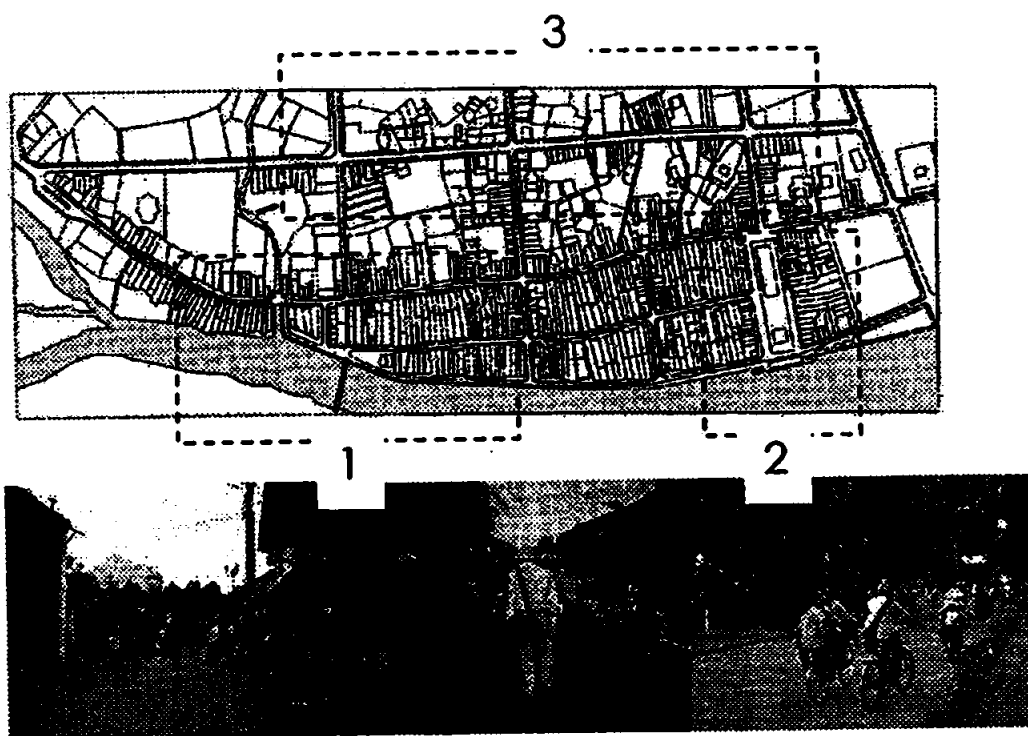
ภาพที่ 72 การจำแนกย่านของฮอยอัน

เราสามารถจำแนกพื้นที่ของเมืองจากการรับรู้ของนักท่องเที่ยวได้กว้างๆ สามส่วน

1) ย่านท่องเที่ยวเชิงสัญลักษณ์ เป็นย่านที่มีการท่องเที่ยวเข้มข้น เพราะมีองค์ประกอบของสัญลักษณ์ความหมายของความเป็นเมืองเก่า สถาปัตยกรรมจะถูกรักษาสภาพให้มีสภาพที่ดีเพื่อสะท้อนภาพความเจริญแห่งยุคสมัยเพื่อเล่าเรื่องราวในเชิงประวัติศาสตร์ การใช้สอยอาคารเปลี่ยนรูปแบบการใช้สอยไปจากเดิม ส่วนใหญ่ถูกปรับเป็นร้านอาหารของชายอาหารสำหรับนักท่องเที่ยวมากกว่าที่จะขายคนในพื้นที่ด้วยกัน ด้วยปริมาณนักท่องเที่ยวที่มากทำให้ย่านนี้มีความคึกคัก มีระบบระเบียบ สะอาดและปลอดภัย

2) ย่านท่องเที่ยวภาพวิถีชีวิต ย่านนี้จะอยู่แถวตลาดสด เป็นย่านที่มีคนในพื้นที่มาซื้อขายสินค้ากัน การรับรู้ได้ชัดเจนเนื่องจากกิจกรรมของคนวัยคนงานที่เกิด เป็นภาพวิถีชีวิตจริงของที่นี่ นักท่องเที่ยวที่เข้ามาจะเสพสิ่งที่เห็นทางสายตา และจะเริ่มรู้สึกว่าตนเองเป็นคนนอกซึ่งต่างจากย่านแรก สถาปัตยกรรมและการใช้พื้นที่ในส่วนนี้จะไม่ได้จัดระบบสำหรับการท่องเที่ยวโดยตรง แต่ถูกสร้างความหมายในการแสดงภาพวิถีชีวิตอันคึกคักของคนชอยอัน

3) ย่านที่ยังไม่ได้ใช้ท่องเที่ยว ย่านนี้จะอยู่รอบนอกของส่วนเมืองเก่า ปริมาณนักท่องเที่ยวจะเบาบางลงไป สถาปัตยกรรมไม่ได้ถูกกระทำในการที่จะต้องแสดงอัตลักษณ์ใดๆ เพื่อการท่องเที่ยว กิจกรรมต่างๆ เป็นไปตามวิถีชีวิตประจำวันของคนในพื้นที่ มีนักท่องเที่ยวบางส่วนออกมาท่องเที่ยวเพื่อชมสภาพแวดล้อมจริง บ้างก็มีจุดหมายเพื่อไปคู่อาคารสถานที่บางหลัง เช่น วัด โบสถ์ สิ่งที่นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ได้คือ บรรยากาศที่ไม่เป็นทางการของการท่องเที่ยว รู้สึกถึงการผจญภัย เพราะไม่สามารถคาดเดาสິงต่างๆ ได้ รวมถึงความรู้สึกความเป็นคนนอก

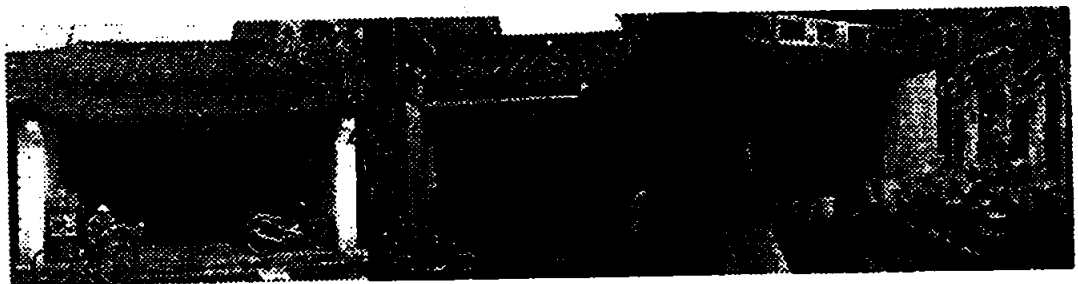
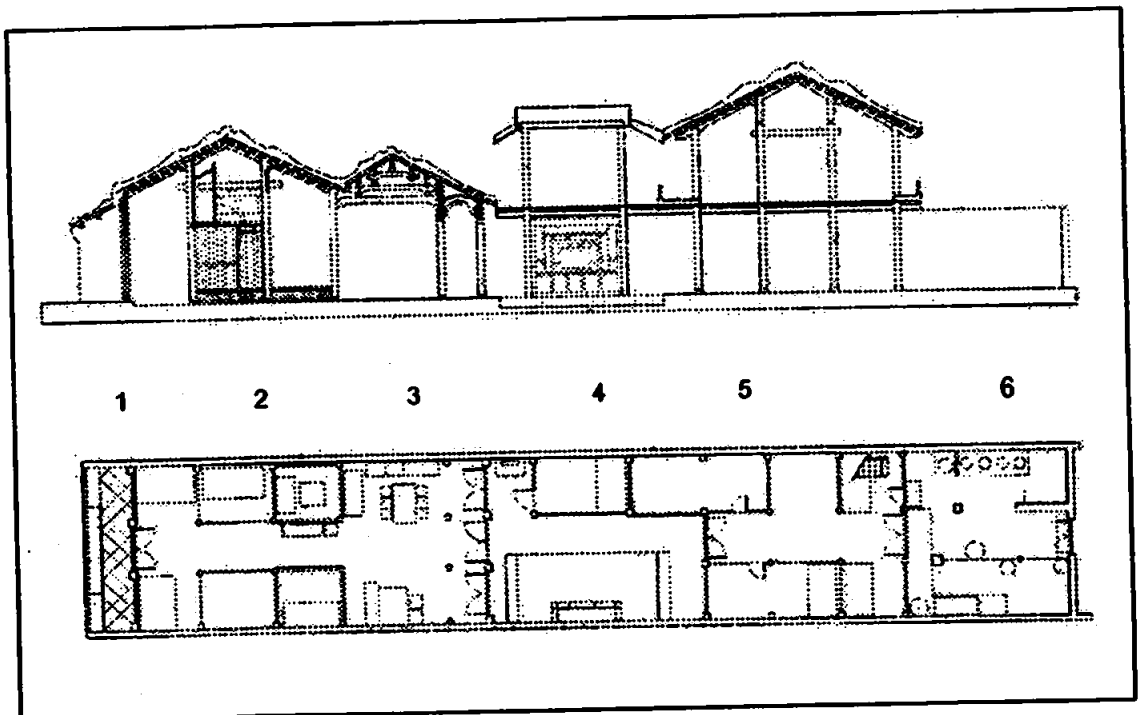

ภาพที่ 73 ลักษณะกายภาพของย่านต่างๆ

7.3 สถาปัตยกรรมต่างๆ ในฮอยอัน

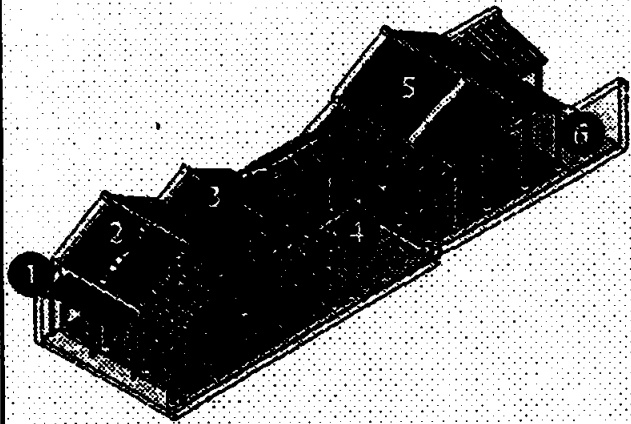
สถาปัตยกรรมในเขตเมืองเก่านี้มีอาคารใช้งานหลากหลายประเภท ทั้งที่อยู่อาศัย ร้านค้า ศาลเจ้ามีการจัดเรียงตัวหนาแน่นทอดยาวเรียงต่อกันไปตามแนวถนน ส่วนใหญ่เป็นอาคารแถวหนึ่งหรือสองชั้น ถ้าเป็นอาคารรุ่นใหม่ก็จะมีจำนวนชั้นมากกว่านั้น เรือนแถวแต่ละหลังมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงลักษณะเรื่อยมา มีการสร้างใหม่และต่อเติม มีลักษณะเป็นลูกผสม แล้วแต่ความสัมพันธ์กับการค้าขายกับต่างชาติ ทั้งจีน ญี่ปุ่น และประเทศตะวันตก แต่ก็ถูกปรับใช้ในแบบของฮอยอันเอง

อาคารตึกแถวร้านค้า (Shop house) ลักษณะอาคารจะมีการทอดตัวตามยาวประกอบด้วยสามส่วน คือตัวอาคารหลักส่วนหน้าซึ่งส่วนใหญ่จะมีการทำระเบียงเล็กๆ ที่ด้านหน้า ถัดเข้าไปเป็นส่วนอาคารรองส่วนตกแต่ง ตรงส่วนกลางจะมีพื้นที่เปิดโล่งก่อนจะไปสู่อาคารส่วนหลัง ซึ่งมีทางเดินมีหลังคาคลุมเชื่อมต่อกัน ส่วนท้ายสุดของพื้นที่จะเป็นส่วนครัว ห้องน้ำและพื้นที่ซักล้างด้านหลัง หากเป็นอาคารสองชั้น ชั้นสองจะมีการเชื่อมถึงกันด้วย ลำดับการจัดเรียงของตึกแถวจะคล้ายๆ กันทั้งหมด

ภาพที่ 74 องค์ประกอบส่วนต่างๆ ของ Old House of Quan Thang

Plan and section of a one-storey shophouse with wooden walls

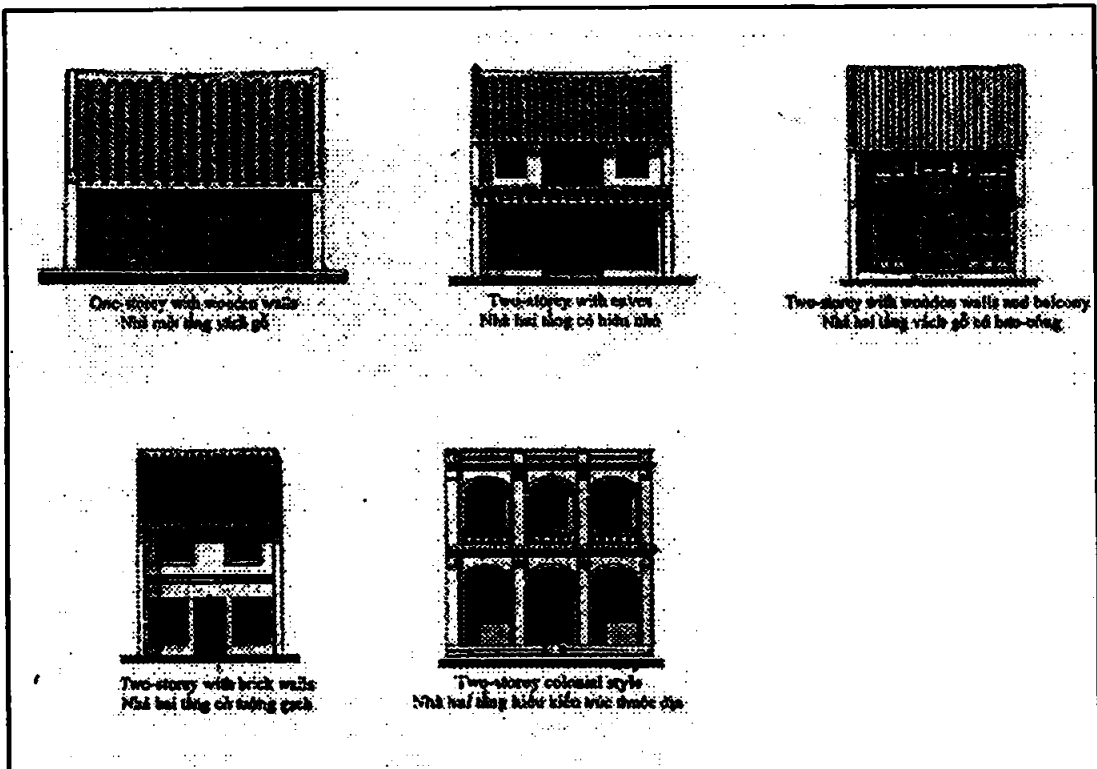

- 1. Deep overhang
- 2. Main building
- 3. Decorative small building
- 4. Courtyard and bridge-building
- 5. Rear building
- 6. Backyard with kitchen, toilet and shower

The shophouse is composed of the front (main), bridge and rear buildings.

ภาพที่ 75 องค์ประกอบส่วนต่างๆ ของเรือนร้านค้าชั้นเดียว

(Hoi An Center for Monuments Management and Preservation : 16, 2551)

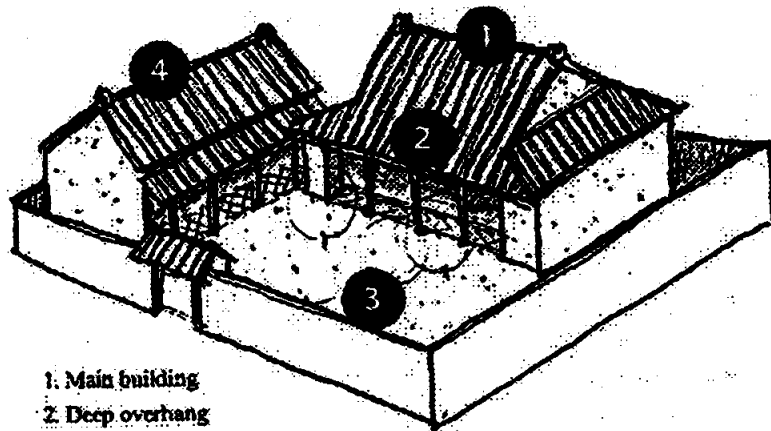

ภาพที่ 76 ลักษณะของอาคารแบบต่างๆ

(Hoi An Center for Monuments Management and Preservation : 16, 2551)

อาคารบ้านพักอาศัย (Family chapel) เป็นอาคารที่สร้างในพื้นที่เฉพาะของตัวเอง โดยมีรั้วรอบ มีพื้นที่สวน และอาคารหลักลอยตัวซึ่งมีลักษณะการวางลำดับคล้ายอาคารหลักของเรือนร้านค้า มีอาคารประกอบซึ่งเป็นอาคารพักอาศัย

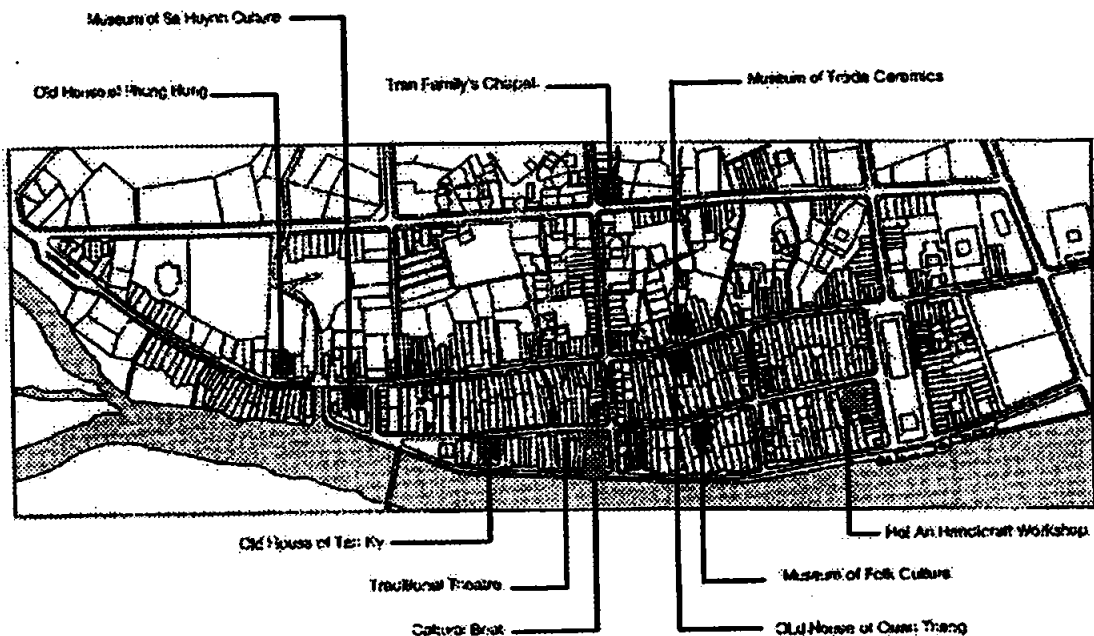
Family chapel

- 1. Main building
- 2. Deep overhang
- 3. Front garden
- 4. Residential building

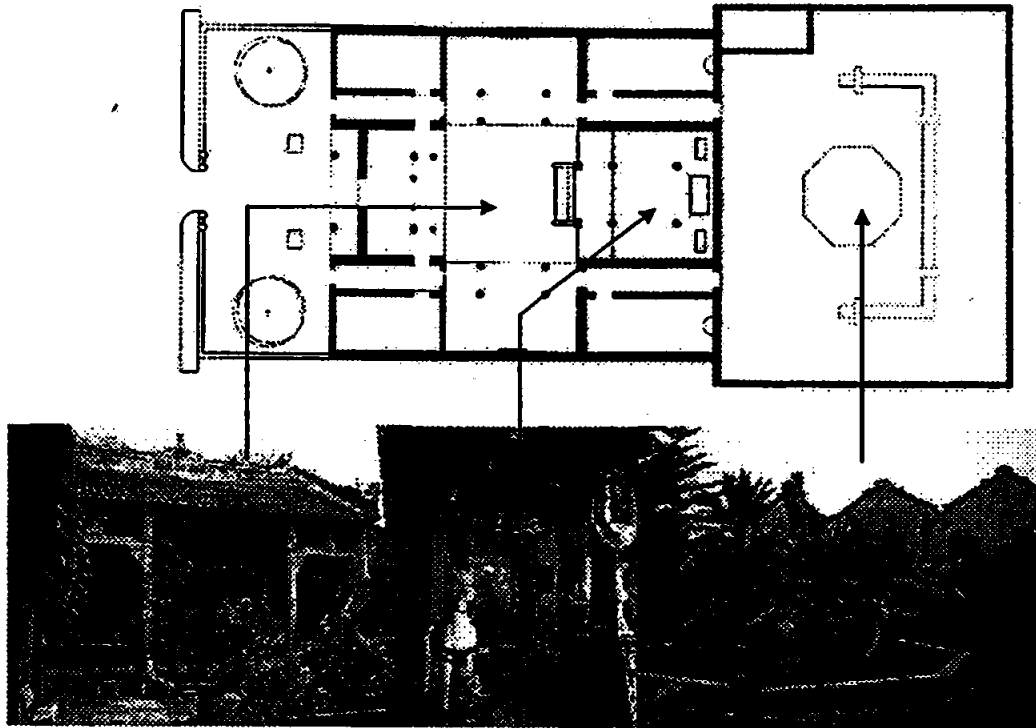
ภาพที่ 77 ลักษณะการวางตัวอาคารที่พักอาศัย

(Hoi An Center for Monuments Management and Preservation : 17, 2551)

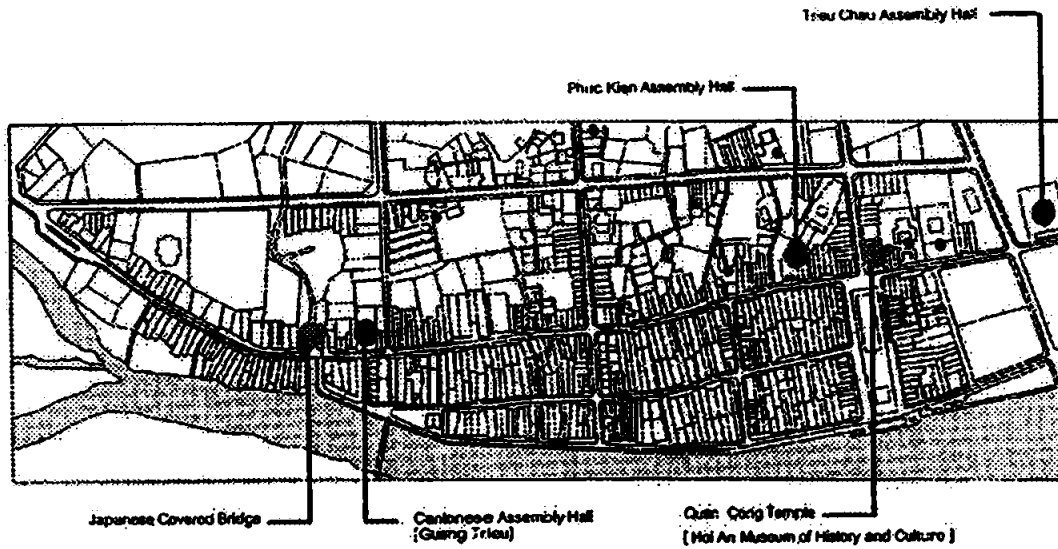
ภาพที่ 78 ตำแหน่งของตึกแถวร้านค้า และบ้านพักอาศัยเก่า

อาคารศาลเจ้า (Temple and Assembly Hall) เป็นอาคารที่ประกอบพิธีกรรมทางความเชื่อ ซึ่งกระจายตัวอยู่ทั่วเมืองฮอยอัน ส่วนพหุเป็นอิทธิพลแบบจีน

ภาพที่ 79 การวางผังของศาลเจ้า GUANG TRIEU

การวางผังของศาลเจ้าหรือวัด จะมีการแบ่งส่วนของที่ว่างและตัวอาคารเป็นจังหวะ ด้านหน้าจะมี ชุมประตูทางเข้ามีป้ายชื่อที่ชุมประตู ก่อนถึงตัวอาคารจะมีพื้นที่เปิดโล่งก่อนจะถึงตัวอาคารส่วนหน้า ที่ หันด้านยาวออกคล้ายกับสถาปัตยกรรมแบบจีน ถัดเข้าไปภายในจะพื้นที่คอร์ทกลางที่เปิดโล่ง ซึ่งถูกปิด ล้อมด้วยอาคารทั้งสี่ด้านจากตรงส่วนนี้จะมองเห็นอาคารประธาน ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานองค์เทพเจ้า ซึ่งจะ ถูกแบ่งเป็นสามส่วน แม้จะเป็นพื้นที่ภายในที่ถูกปิดล้อม แต่การออกแบบที่เปิดผนังด้านหนึ่งเต็มที่แล้ว หันเข้าหากัน ทำให้พื้นที่ตรงส่วนนี้ไม่ทึบตัน ทางด้านหลังสุดของศาลเจ้ามีพื้นที่สวนเปิดโล่ง มีการตั้ง ประติมากรรมรูปมังกรไว้ด้านหลัง จากการศึกษาวัดอื่นๆ ก็มีลักษณะการจัดพื้นที่ใกล้เคียงกัน ที่จะจะมี คอร์ทตรงกลาง อันเป็นเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมที่นี่

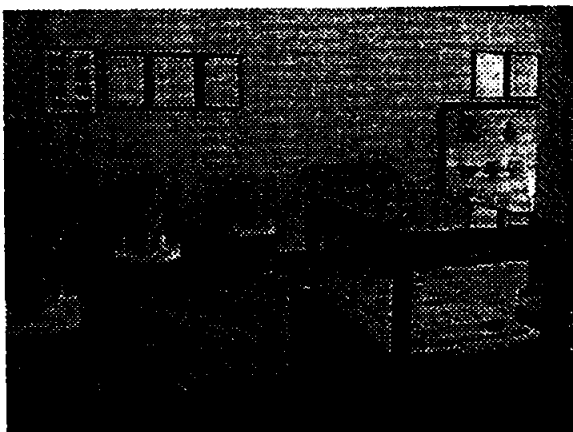
ภาพที่ 80 ลักษณะการวางตัวของวัดศาลเจ้า วงกลมใหญ่คือพื้นที่ ที่เข้าร่วมโครงการ

จากการศึกษาสถาปัตยกรรมโดยภาพรวมทั้งหมด ทำให้เห็นถึงลักษณะร่วม บางประการของสถาปัตยกรรม คือ ตัวอาคารแต่ละประเภทของฮอยอันจะมีลักษณะไม่ใหญ่โตมากมายนัก มีการใช้พื้นที่อย่างเต็มที่ ให้ความสำคัญของพื้นที่เปิดโล่งเพื่อการถ่ายเทอากาศ และเพิ่มสุนทรียะทางการอยู่อาศัยในพื้นที่จำกัด การเปิดคอร์ทส่วนพื้นที่ไม่ว่าจะเป็นของอาคารร้านค้า หรือศาลเจ้านั้นทำให้ได้รับแสงสว่างธรรมชาติเต็มที่ และมีประสิทธิภาพในการใช้สอย นอกจากนี้ขนาดสัดส่วนของอาคารก็สัมพันธ์กับผู้ใช้สอย ทำให้อาคารมีความรู้สึกอบอุ่น แต่อาคารรุ่นใหม่ที่เกิดขึ้นจะมีการให้ความสำคัญกับพื้นที่ส่วนนี้ลดลง อาจเนื่องมาจากการใช้ไฟฟ้า และต้องการใช้สอยพื้นที่ให้ได้สูงสุด อาคารรุ่นเก่าในเขตพื้นที่ท่องเที่ยวมีการปรับการใช้สอยไปอย่างมาก ทุกอาคารดูเหมือนว่าจะถูกตกแต่งเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยว มีการใช้วัสดุใหม่ๆ เข้ามาใช้มากขึ้น บางส่วนถูกปรับให้เป็น พิพิธภัณฑ์ ปรับให้เป็นที่พักอาศัยที่ระลึก มีการใช้ตัวสินค้าอย่างเข้มข้น และมีความซ้ำเหมือนๆ กัน อาจทำให้ความหมายที่ต้องการสื่อของการจัดการการท่องเที่ยวเปลี่ยนประเด็นไป บดบังความน่าสนใจที่มีอยู่ในตัวสถาปัตยกรรม กลายมาเป็นตัวสินค้าแทน สิ่งที่ควรระวังในอนาคตของสถาปัตยกรรมที่นี้คือ การถูกบดบังโดยสินค้าที่มาพร้อมกับการท่องเที่ยวที่มากเกินไป

7.4 สถาบันที่ร่วมโครงการ 15 จุด

7.4.1 MUSEUM

7.4.1.1 Museum of Sa Huynh Culture

ภาพที่ 81 การจัดแสดงภายในของ Museum of Sa Huynh Culture

7.4.1.2 Museum of Trade ceramics

ภาพที่ 82 ด้านหน้าอาคารของ Museum of Trade ceramics

7.4.1.3 Hoi An Museum of History Culture

ภาพที่ 83 การจัดแสดงภายในของ Hoi An Museum of History Culture

7.4.1.4 Museum of Folk Culture

ภาพที่ 84 การจัดแสดงภายในของ Museum of Folk Culture

7.4.2 Assembly Halls

7.4.2.1 Trieu Chau Assembly Halls

ภาพที่ 85 ด้านหน้าของ Trieu Chau

7.4.2.2 Cantonese Assembly Halls

ภาพที่ 86 ด้านหน้าของ Cantonese

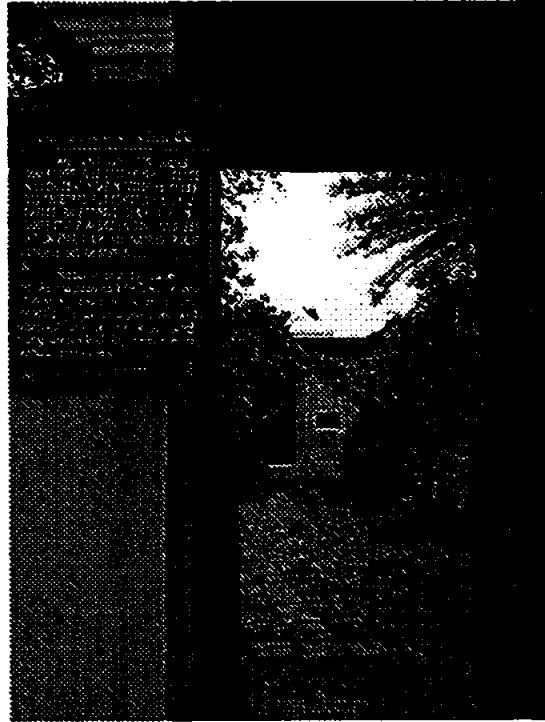
7.4.2.3 Phuc Kien Assembly Halls

ภาพที่ 87 ด้านหน้าของ Phuc Kien

7.4.3 Old Houses

7.4.3.1 Tran Family Chapel

ภาพที่ 88 ด้านหน้าของ Tran Family Chapel

7.4.3.2 Old house of Phung Hung

ภาพที่ 89 ภายในของ Old house of Phung Hung

7.4.3.3 Old house of Quan Thang

ภาพที่ 90 ภายในของ Old house of Quan Thang

7.4.3.4 Old house of Tan Ky

ภาพที่ 91 ด้านหน้าของ Old house of Tan Ky

7.5 Intangible Culture

7.5.1 Traditional Music Concert และ Cultural Boat

ภาพที่ 92 ด้านส่วนริมน้ำ บริเวณ Traditional Music Concert

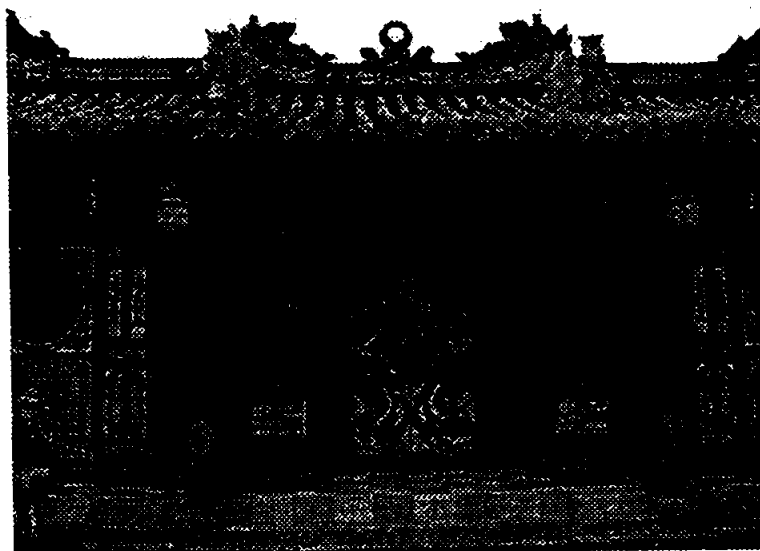
7.5.2 Handicraft Workshop

ภาพที่ 93 ด้านหน้าของ Handicraft Workshop

7.6 Others

7.6.1 Quan Cong Temple

ภาพที่ 94 ด้านหน้าของ Quan Cong Temple

7.6.2 Japanese Bridge

ภาพที่ 95 ด้านหน้าของ Japanese Bridge

บทที่ 8

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

งานวิจัย "การวิเคราะห์การจัดการการท่องเที่ยวมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตของเมืองมรดกโลกฮอยอัน ประเทศเวียดนาม" ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ในการศึกษา 3 ข้อ คือ

1. เพื่อศึกษาข้อมูลด้านการท่องเที่ยวของเมืองมรดกโลกฮอยอัน
2. เพื่อวิเคราะห์ระบบการจัดการท่องเที่ยวของเมืองมรดกโลกมีชีวิตฮอยอัน
3. เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาเมืองมรดกโลกมีชีวิตสำหรับเมืองอื่นๆในโลก

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ศึกษาข้อมูลด้านการท่องเที่ยวของเมืองมรดกโลกฮอยอัน

การศึกษาข้อมูลด้านการท่องเที่ยวของเมืองมรดกโลก ด้านมรดกวัฒนธรรม โดยแบ่งเป็น มรดกวัฒนธรรมแบบรูปธรรม (Tangible Heritage) และมรดกวัฒนธรรมไร้รูป (Intangible Heritage) โดยใช้การสัมภาษณ์ที่ไม่มีแบบมาตรฐาน (Unstructured Interview; UI) เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่ได้มีการกำหนดกลุ่มหรือชุดของคำถามและเรียงลำดับที่จะใช้สัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้า ไม่มีรายการสัมภาษณ์เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้สัมภาษณ์ได้สอบถามปัญหาได้อย่างอิสระและกว้างขวาง ใช้ในการสืบหาข้อมูลปฐมภูมิในค้ำหน้าทั่วไปของมรดกวัฒนธรรมนามธรรม ซึ่งเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถหาได้จากหน่วยงานราชการ และการสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured observation) เป็นการวิจัยที่ใช้การพรรณนา (Descriptive)

ฮอยอัน แบบอย่างการอนุรักษ์ที่ดีเลิศ (UNESCO, 2009)

ฮอยอันถือได้ว่าเป็นเมืองที่มีความสำคัญมาตั้งแต่ยุคกลาง (เมื่อเปรียบเทียบกับประวัติศาสตร์ตะวันตก) ตั้งอยู่บนแม่น้ำทูโบน มีการเชื่อมโยงระหว่างอาณาจักรจามปาและราชวงศ์เวียดนาม ซึ่งก็คือพื้นที่จังหวัดกวางนามที่เมืองฮอยอัน เคยรุ่งเรืองเมื่อครั้งเป็นศูนย์กลางการค้าขายที่สำคัญในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีการเดินเรือจากจีน ญี่ปุ่น อังกฤษ ฮอลแลนด์ และโปรตุเกส ถนนหนทางที่สำคัญต่างๆมีการผสมผสานระหว่างเรือนค้าขายแบบจีนและเวียดนาม โดยความร่วมมือของเทศบาลฮอยอันและการวางแผนการอนุรักษ์อย่างดีเยี่ยมโดย Hoi An Centre for Monuments Preservation and Management จึงทำให้ฮอยอันถือได้ว่าเป็นเมืองที่การจัดการเมืองประวัติศาสตร์ที่ดีที่สุดในเอเชีย

การจ่ายค่าเข้าชมเพื่อแบ่งแยกประเภทโบราณสถาน สะพาน ศาลเจ้า พิพิธภัณฑสถาน บ้านเก่า หรือสถานที่บูชาบรรพบุรุษ โดยได้รับทุนสนับสนุน 80% จากค่าใช้จ่ายเพื่อซ่อมแซมโบราณสถาน นักท่องเที่ยวสามารถเข้าชมสถานที่ต่างๆได้ผ่านระบบการจัดเก็บค่าเข้าชมนี้ ทำให้ถือได้ว่าฮอยอันเป็นเมืองประวัติศาสตร์เดียวในเวียดนามที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกเมื่อเดือนธันวาคม ปี 1999 (ICOMOS, 2000) โดยผ่านเกณฑ์ 2 ข้อ จาก 10 ข้อ ดังนี้

2. เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลยิ่งในการผลักดันให้เกิดการพัฒนาสืบต่อมาในด้าน การออกแบบทางสถาปัตยกรรม อนุสรณ์สถาน ประติมากรรม สวน และภูมิทัศน์ ตลอดจน

การพัฒนา ศิลปกรรมที่เกี่ยวข้อง หรือการพัฒนาการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ ซึ่งการพัฒนาเหล่านั้นเกิดขึ้นในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง หรือบนพื้นที่หนึ่งพื้นที่ใดของโลก

5. เป็นตัวอย่างของลักษณะอันเด่นชัด หรือของชนบทรรมนิยมประเพณีแห่งสถาปัตยกรรม วิธีการก่อสร้าง หรือการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ ที่มีความเปราะบางด้วยตัวมันเอง หรือเสื่อมสลายได้ง่าย เพราะผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่ไม่สามารถกลับคืนดั้งเดิมได้ หรือการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ

(องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม แห่งสหประชาชาติ, 2546)

มรดกวัฒนธรรมนามธรรม ที่เกิดจากการผสมความเป็นเวียดนาม จีน ญี่ปุ่น และฝรั่งเศสผ่านทางสถาปัตยกรรม ตัวอย่างเช่น Tran Family Chapel, Tran Phu Street no. 77 (Quang Thang House) (Vietnam Administration of Tourism, 2005) คือตัวแทนของเรือนค้าขายชั้น (Showa's Women University, 2000) Nguyen Thai Hoc Street No. 22 and No. 101 (Old House of Tan Ky) is a representative of mezzanine type house in Hoi An. (Showa's Women University, 2000) Nguyen Thi Minh Khai Street No. 4 (Phung Hung House) มีเสาไม้ 80 ต้น จากหมู่บ้านกิมบง และ No. 7 (Vietnam National Administration of Tourism, 2005)

Chinese Assembly Hall: Trieu Chau Assembly Hall, Phuoc Kien Assembly Hall, Cantonese Assembly Hall (Quang Dong) ถูกสร้างขึ้นเพื่อตอบสนองการใช้งานของชุมชนชาวจีนทางด้านศาสนา โดยใช้หลักฮวงจุ้ย ผสมผสานกับอาคารเวียดนาม (UNESCO, 2008) Quan Cong Temple (วัดเทพเจ้ากวนอู) Japanese Covered Bridge (สะพานญี่ปุ่น) เป็นสะพานโบราณแห่งเดียวที่ยังคงเหลืออยู่ในฮอยอัน ถือได้ว่าเป็นสัญลักษณ์ของเมืองก็ว่าได้ (Vietnam National Administration of Tourism, 2005)

มรดกวัฒนธรรมไร้รูป (Intangible Heritages) ประกอบด้วยพิพิธภัณฑ์ Sa Huynh Culture Museum ที่มีการจัดแสดงไหเครื่องปั้นดินเผาที่บรรจุโครงกระดูก ข้าวของมีค่า เครื่องประดับ หรืออาวุธ เครื่องมือที่ใช้ในการดำรงชีวิต (Vietnam National Administration of Tourism, 2005) Trade Ceramics Museum ตัวอาคารเป็นตัวแทนของบ้านสองชั้น จัดแสดงเซรามิกที่ใช้ในการค้าขาย History-Culture Museum แสดงข้อมูลการก่อสร้างเมือง เครื่องปั้นดินเผา เซรามิก บรอนซ์ เหล็ก กระจก ไม้ และอื่นๆ โดยแบ่งเป็นสามยุค คือ and Folk Culture Museum pre-history, Champa, and Dai Viet Period. (Vietnam National Administration of Tourism, 2005) Folk Culture Museum เป็นบ้านไม้สองชั้นที่ใหญ่ที่สุดในฮอยอัน แสดงมรดกวัฒนธรรมไร้รูปโดยให้ข้อมูลเรื่องของชนบทรรมนิยม การสร้างสรรค์ การอุทิศตนของบรรพบุรุษเพื่อสร้างเมือง รวมไปถึงศิลปะที่แสดงวิถีชีวิต การแสดง อาชีพ และอุปกรณ์ต่างๆที่แสดงถึงการใช้ชีวิตของคน อีกที่หนึ่งที่สำคัญคือ อาคารแสดงดนตรีพื้นเมือง Traditional Music Concert (UNESCO Bangkok, 2001) และอาคารแสดงงานฝีมือ

(Handicraft Workshop) โดยมีการขายของที่ระลึกและแสดงวิธีการทำ เช่น โคมไฟ งานไม้ฝีมือ ประณีตจากหมู่บ้านกิมบง (Nguyen, 2002)

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2. การวิเคราะห์ระบบการจัดการท่องเที่ยวของเมืองมรดกโลกมีชีวิตชอยอัน

ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Schedule Interview; USI) เป็นการสัมภาษณ์ที่กำหนดข้อมูลที่ต้องการจากผู้ถูกสัมภาษณ์แต่ละคน มีคำถามเฉพาะแก่ผู้ถูกสัมภาษณ์ โดยในส่วนี้ใช้สำหรับการเก็บข้อมูลส่วนที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับระบบการจัดการการท่องเที่ยว โดยประยุกต์การศึกษาโครงสร้างระบบการจัดการการท่องเที่ยวเริ่มจากภาพรวมอย่างง่ายของ Clare Gunn, 1972 / Leiper, 1995 ที่เสนอการวิเคราะห์เพิ่มเติมของรายได้จากนักท่องเที่ยว R. C. Mill & A. Morrison (1985) เสนอเพิ่มเติมเรื่องการศึกษาการตลาด แต่เนื่องจากชอยอันยังไม่มีระบบการตลาดเต็มรูปแบบ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาจากส่วนประสมทางการตลาด Cooper (1992) ปรับจาก Leiper โดยเพิ่มประเด็นของความทันสมัยเช่น สังคม เศรษฐกิจ การเงิน ข้อมูลนักท่องเที่ยว สำหรับเรื่องของการตลาด Cooper เสนอให้ครบทุกสาขาลดด้วย

ระบบการจัดการการท่องเที่ยว

ประกอบด้วย

การคมนาคมขนส่ง ทางถนน ผ่านทาง Ho Chi Minh Road, 1A, 14B, 14D, 14E National roads 14 (14B, 14D, 14E) การข้ามผ่านทางชายแดนลาว Hoi An- Da Nang โดยเฉพาะ Open tour ซึ่งชอยอันถือเป็นศูนย์กลางการเชื่อมต่อของนักท่องเที่ยวไปยัง Ha Noi, Ho chi Minh City, Hue, Nha Trang, Dalat โดยเป็นรถของบริษัทเอกชนมีการออกเดินทางแทบทุกวันสามารถเลือกวันเดินทางและติดต่อซื้อตั๋วได้ที่เรือนพักแรมที่มีโดยส่วนมาก เป็นวิธีที่นักท่องเที่ยวนิยมมาก Pedicab (รถสามล้อ) นิยมใช้นั่งเล่นชมเมืองเก่า แท็กซี่ มอเตอร์ไซด์ และจักรยาน (Quang Nam Tourism Department, 2010)

ทางรถไฟ ผ่าน Tra Kieu, Phu Cang, Tam Ky, Diem Pho, Chu Lai stations.

ทางทะเลผ่าน Ky Ha port ซึ่งอยู่ใกล้ Dung Quat Economic Zone (Quang Ngai province) และแม่น้ำ 8 สาย เช่น Thu Bon, Vu gia, Truong Giang, Tam Ky โดยอาจมีเรือไฮสปีดไปยังเกาะจาม (Cham Island) และเรือธรรมชาติไปที่หมู่บ้านช่างไม้กิมบง (Quang Nam Tourism Department, 2010)

ทางอากาศ Chu Lai airport ซึ่งเคยเป็นฐานทัพอากาศอเมริกันเก่าก่อนปี 1975 (Quang Nam Tourism Department, 2010)

ที่พัก

ที่พักขนาดใหญ่ไม่สามารถสร้างได้ในเขตเมืองเก่า ทำให้เกิดการตัดแปลงนำบ้านร้านค้าเก่ามาทำเป็นเรือนพัก ซึ่งสามารถเดินทางท่องเที่ยวในเมืองเก่าได้สะดวก หรืออาจเป็นแถบ Cua Dai Beach หรือริมน้ำ ที่ราคาจะค่อนข้างสูง (Frommer's, 2010)

ร้านอาหาร

ในฮอยอันมีร้านอาหารหลายประเภทเนื่องจากเป็นเมืองท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นอาหารพื้นบ้านเช่น *cao lau* เป็นก๋วยเตี๋ยวทำจากแป้งข้าว ถั่วอก เกี้ยวกรอบ และผักสด หรือจะเป็น *white rose dumplings of shrimp* และร้านอาหารนานาชาติที่ตั้งเรียงรายอยู่ตามริมแม่น้ำในเมืองประวัติศาสตร์นี้ โดยถือได้ว่ามีความหลากหลายของอาหารอยู่พอสมควร โดยหนังสือ Frommer's (2010) ได้มีการจัดแบ่งประเภทและระดับของดาวให้แก่ร้านอาหารในฮอยอันไว้ทั้งหมด 14 แห่งอีกด้วย

บริษัทนำเที่ยว

มีมากมายหลายหลายบริษัทให้นักท่องเที่ยวได้เลือกใช้บริการทั้งของเวียดนามเอง หรือของต่างชาติ โดยมากแล้วนักท่องเที่ยวที่มากับบริษัทนำเที่ยวจะมาเพราะคำแนะนำของเพื่อนญาติ หรือบริษัททัวร์ในประเทศของตนเอง กลุ่มมือสำหรับการท่องเที่ยวไม่มีมากนัก ส่วนมากประชาสัมพันธ์การขายนำเที่ยวผ่านทางสื่อท้องถิ่น เช่น โทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ เป็นต้น (UNESCO Bangkok, 2001) และโดยมากสัญลักษณ์ที่บริษัทต่างๆ มักใช้ในการดึงดูดนักท่องเที่ยวคือ รูปหญิงสาวชาวเวียดนามใส่ชุด "Ao dai" โดยจากหลังเป็นเมืองโบราณฮอยอัน (Kinki Nippon Tourist and H.I.S). (Le Tuan Anh, n.d.)

การตลาดการท่องเที่ยว

รัฐบาลและภาคเอกชนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของฮอยอันพยายามที่จะช่วยกันทำให้ยั่งยืน The Vietnam National Administration of Tourism ถือเป็นหน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่เปรียบเสมือน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์และการตลาด กำหนดกรอบนโยบายการตลาดการท่องเที่ยว โดยเป็นหน่วยงานหนึ่งในกระทรวงวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว เป็นที่น่าสังเกตว่าวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวถูกรวมอยู่ในกระทรวงเดียวกัน ทำให้ความสามารถในการประสานงานด้านวัฒนธรรมให้เป็นทุนทางวัฒนธรรมสามารถพัฒนาต่อไปได้ ในส่วนของภาคเอกชนก็ได้ตั้งนโยบายที่รัฐใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวไปใช้ โดยในตอนนี้ได้ตั้งนโยบายหลักที่สำคัญมาใช้ ดังนี้

- Vietnam's Tourist Development Strategy (2001-2010)
- แผนปฏิบัติการแห่งชาติเพื่อการท่องเที่ยวในปี 2006-2010
- แผนแม่บทการท่องเที่ยวเวียดนาม ปี ค.ศ. 2006-2010

- ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 2001-2010
- แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมห้าปี (2006 -2010)

ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

ภาครัฐ

Ministry of Culture, Sports and Tourism
 General Department of Tourism
 Hoi An Centre for Monument management and Preservation
 The Hoi An Sport Culture Center
 People's Committees
 Quang Nam Provincial department of Cultural, Sport and Tourism
 Quang Nam department of Natural Resources and Environment
 Hoi An Sport-Information-Culture Bureau
 The Hoi An Sport Information - Culture Bureau
 Hoi An Centre for Monument management and Preservation
 The Hoi An Sport-Culture Centre
 The Cross-Sectoral Inspection Team
 Hoi An Police

กลุ่มอาสาสมัคร

Youth Union
 Women's Union
 Veteran's Union
 Farmers' Union
 Senior Citizens' Union
 Education Promotion Union

(UNESCO, 2008)

กลุ่มต่างๆเหล่านี้ล้วนมีบทบาทในการพัฒนาการอนุรักษ์แหล่งมรดกทางวัฒนธรรมไว้ โดยการจัดกิจกรรมให้กลุ่มต่างๆเข้ามาร่วมกับนักท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3. ข้อเสนอแนวทางการพัฒนาเมืองมรดกโลกมีชีวิตสำหรับเมืองอื่น ๆ ในโลก

เรียกตนเอง โดยเฉพาะเมืองฮอยอันขนาดนี้ ถือได้ว่าการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกำลังเป็นการสร้างกระบวนการเปลี่ยนแปลง (Transformation) ในกระบวนการของมันเอง (Alexandros Apostolakis, 2546) ประเด็นนี้เป็นที่ถกเถียงกันว่าการท่องเที่ยวเชิงมรดกเป็นปรากฏการณ์ซึ่งขึ้นอยู่กับแรงกระตุ้นของนักท่องเที่ยว และการรับรู้มากกว่าตัวพื้นที่เอง (Yaniv Poria, Richard Butler and David Airey, 2544) โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศที่เคยเป็นคอมมิวนิสต์มาก่อน ที่กำลังก้าวเข้าสู่ยุคหลังคอมมิวนิสต์ (Post Communist) ที่กำลังค้นหาอัตลักษณ์ของตนเองผ่านกลุ่มนักท่องเที่ยวเฉพาะ (Niche Tourism) โดยใช้การท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรมเป็นสัญลักษณ์ (David Harrison, 2544) และการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเองก็เป็นเหตุให้มีการเปลี่ยนแปลงต่อมรดกด้วย (Priscilla Boniface และ P. J. Fowler, 2536)

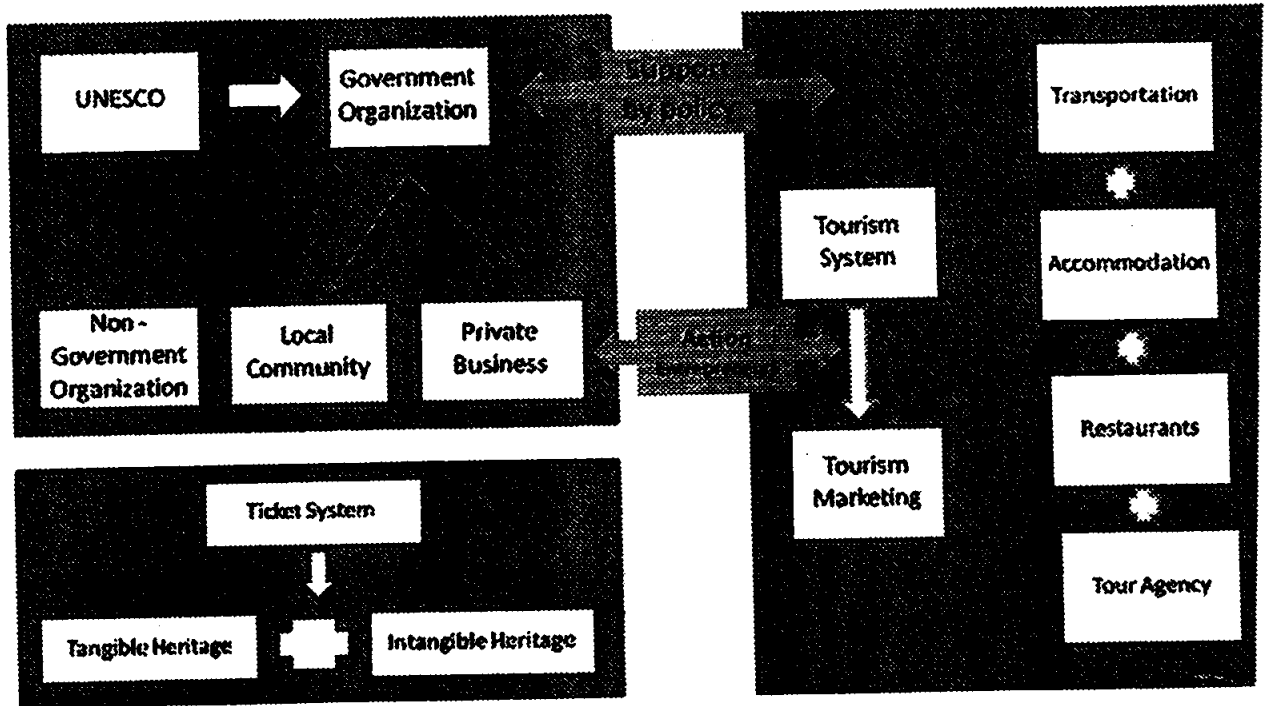
South African Heritage Resources Agency (2542) กล่าวถึง มรดกวัฒนธรรมแบบนามธรรม และมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตว่าคือ อย่างเดียวกัน (Consensio, 2551 และ UNESCO, 2546) หมายความว่า ระบบความรู้ที่บรรจุความรู้ไว้แต่ไม่สามารถมีหลักฐานยืนยันได้ โดยอาจถูกถ่ายทอดผ่านการใช้งาน การสังเกต ผ่านปัจเจกบุคคล ครอบครัว ชุมชน หรือสังคม โดยปากเปล่า โดยอาจถูกรวบรวมในรูปแบบของขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ทักษะ องค์ความรู้ ผ่านคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง ผ่านทางความทรงจำ และเรื่องราว (Sean Field, 2545) โดยทำให้เกิดเป็นรูปแบบเอกลักษณ์เฉพาะตัว หรือเฉพาะพื้นที่

วิธีการปกป้องรักษามรดกวัฒนธรรมมีชีวิต (Safeguarding Intangible Heritage) (UNESCO, 2551) สามารถทำได้หลากหลายวิธี โดยวิธีที่นิยมมักใช้วิธีการจัดแสดงเป็นพิพิธภัณฑ์ เช่น พิพิธภัณฑ์ในโครงการมรดกโลกที่เก็บค่าเข้าชมเป็นกลุ่ม ผ่านทางโปรแกรมการสื่อความหมาย (Interpretation Program) เป็นโครงการที่ผสมผสานระหว่างมรดกทางสถาปัตยกรรมเข้ากับมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตที่ต้องผสมผสานสอดคล้องกันอย่างกลมกลืน (UNESCO, 2551) การใช้วิธีการถ่ายทอดกระบวนการทำงาน แกะสลักไม้โดยกรรมวิธีท้องถิ่นดั้งเดิม ผสานกับการตลาด (Heritage Lottery Fund, 2536) เพื่อเป็นเครื่องมือในการปกป้องรักษามรดกวัฒนธรรมมีชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับกระบวนการจัดทำฐานข้อมูลของ UNESCO หน่วยงานระดับนานาชาติ ที่สำคัญที่มีส่วนริเริ่มในการจัดทำ (Asia Cultural Co-operation Forum, 2550) คือ UNESCO โดยองค์กรนี้ได้มีการเสนอข้อตกลงการปกป้องมรดกวัฒนธรรมประเภทนามธรรม (Convention for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage) ที่กรุงปารีส เมื่อ ปี พ.ศ. 2546

ตามที่เคยกล่าวแล้วในวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เกี่ยวกับเรื่องการจัดการรายได้จากการเข้าชมมรดกวัฒนธรรม 5 กลุ่ม ที่เริ่มใช้เมื่อปลายปี 1995 รายได้ 75 % กลับสู่กิจกรรมการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรม และ 25 % แบ่งสู่กลุ่มสำนักงานของมณฑลเทศกัและเจ้าของบ้าน อาคาร ร้านค้าเก่าที่ร่วมโครงการ

เมื่อพิจารณาโครงการนำร่องของ UNESCO หลายโครงการ พบว่า ฮอยอัน ถือได้ว่ามีรูปแบบการพัฒนาบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่เฉพาะตัว และโดดเด่น โดยเฉพาะเรื่องของการจัดการรายได้เพื่อกลับสู่กระบวนการอนุรักษ์ (UNESCO, 2008)

โดยแผนภาพด้านล่างนี้แสดงให้เห็นถึงแนวทางการเชื่อมโยง การสนับสนุนกันของกลุ่มต่างๆที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมและระบบการจัดการการท่องเที่ยว

ภาพที่ 96 แผนภาพแสดงระบบการจัดการมรดกวัฒนธรรมมีชีวิตฮอยอัน

บรรณานุกรม

- บุญเลิศ จิตต์วัฒนา. (2548). การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. กรุงเทพฯ: เพรส แอนต์ ดีไซน์ จำกัด.
- รุจิโรจน์ อนุบุตร. เอกสารประกอบการสอน วิชา 264 102 ภูมิสถาปัตยกรรม. กรุงเทพมหานคร : คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2543
- Al., N. C. (2007). Some Typical Relics and Scenic Spots of Hoi An. Hoi An: Chiu trach nhiem xuat ban.
- Anh, Le Tuan (n.d.). Vietnam's Image as a Tourism Destination in Japan: an Analysis. *Ritsumeikan Research Repository*.
- Anna Leask and Alan Fyall. (2006). Managing World Heritage Sites. Oxford : Elsevier
- Godfrey, Kerry and Clarke, Jackie. (2000). The Tourism Development Handbook. Cornwall : Thomson.
- Lynch, Kevin. (1960). The Image of the City. Massachusetts : Massachusetts Institute of Technology and the President and Fellows of Harvard College.
- Nguyen Van Xuan. Hoi An Old town. Da Nang : Da Nang Publishing House, 1986
- Showa women's University. Hoi An World Heritage. Japan : Showa women's University, 2000.
- Storey, Robert. Vietnam. Singapore: SNP Printing Pte Ltd, 1997.
- The Cultural Information Publishing House. (2006). World Heritage Sites in Viet Nam. Viet Nam: Tourism Information Technology Center.
- UNESCO. (2008). IMPACT: The effects of Tourism on Culture and the Environment in Asia Pacific: Cultural Tourism and Heritage Management in The World Heritage Site of the Ancient Town of Hoi An, Viet Nam. Bangkok : UNESCO Bangkok.
- UNESCO Bangkok. (2001). Final Report Implementation of the Action Plans Hoi An – Vietnam. Bangkok: UNESCO Bangkok.
- UNESCO Bangkok, UNESCO Hanoi. (2008). Heritage Homeowner's Preservation Manual : Hoi An World Heritage Site Vietnam. Da Nang : Representative Office of Vietnam News Agency in Da nang.
- Vietnam National Administration of Tourism. (2005). World Heritage Sites in Vietnam. Hanoi: Vietnam National Administration of Tourism.
- Xuan, N. V. (2008). Hoi An. Danang: Danang Publishing House.
- Xubaco. (2006). Viet Nam Tourism Information. Viet Nam: Xubaco.

อินเทอร์เน็ต

กองอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรม. [ออนไลน์]. มรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ. จาก http://www.onep.go.th/ncecd/natural/cultureN_1.html. ค้นเมื่อ วันที่ 25 สิงหาคม 2549,

กองอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรม. [ออนไลน์]. มรดกโลก. จาก <http://www.onep.go.th/ncecd/natural/culture.html>. ค้นเมื่อ วันที่ 25 สิงหาคม 2549,

Frommer's. [Online]. Accessed from Wiley Publishing:

<http://www.frommers.com/destinations/hoian/2407010028.html>. Retrieved 12 May 2010.

ICOMOS. [Online]. Accessed from ICOMOS, International Council on

Monuments and Sites: <http://www.icomos.org/iwsc/symposium12.htm>. Retrieved 9 May 2010.

Ministry of Culture, S. a. [Online]. Accessed from Ministry of Culture,

Sport and Tourism: http://www.culturalprofiles.net/viet_nam/units/2356.html. Retrieved 9 May 2010.

Quang Nam Tourism Department. (n.d.). [Online]. Accessed from:

<http://www.quangnamtourism.com.vn/en/news.asp>. Retrieved 12 May 2010.

The Joint United Nations Programme on HIV / AIDS. (2008). Role of the Viet Nam Youth Union. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.unaids.org.vn/local/partneryu.htm>. (วันที่ค้นข้อมูล: 25 มีนาคม 2553).

UNESCO. (2004)., Accessed from UNESCO: <http://whc.unesco.org/en/criteria>.

Retrieved May 9 , 2010

UNESCO. **Best Conservation Practices in Asia**. [Online]. Accessed from

http://www.unescobbkk.org/no_cache/information/news-display/article/hoi-an-protocols-for-best-conservation-practice-in-asia-professional-guidelines-for-assuring-and-pr/.

Retrieved 9 May 2010.

United Nations Educational, S. a. (1998). Accessed from UNESCO:

<http://whc.unesco.org/en/lis/948>. 9 April 2010.

Vietnam Government. (1995, August 8). From **Laws of Vietnam**. [Online]. Accessed from

<http://www.asianlii.org/vn/legis/laws/oosotgdot648/>. Retrived 9 May 2010.

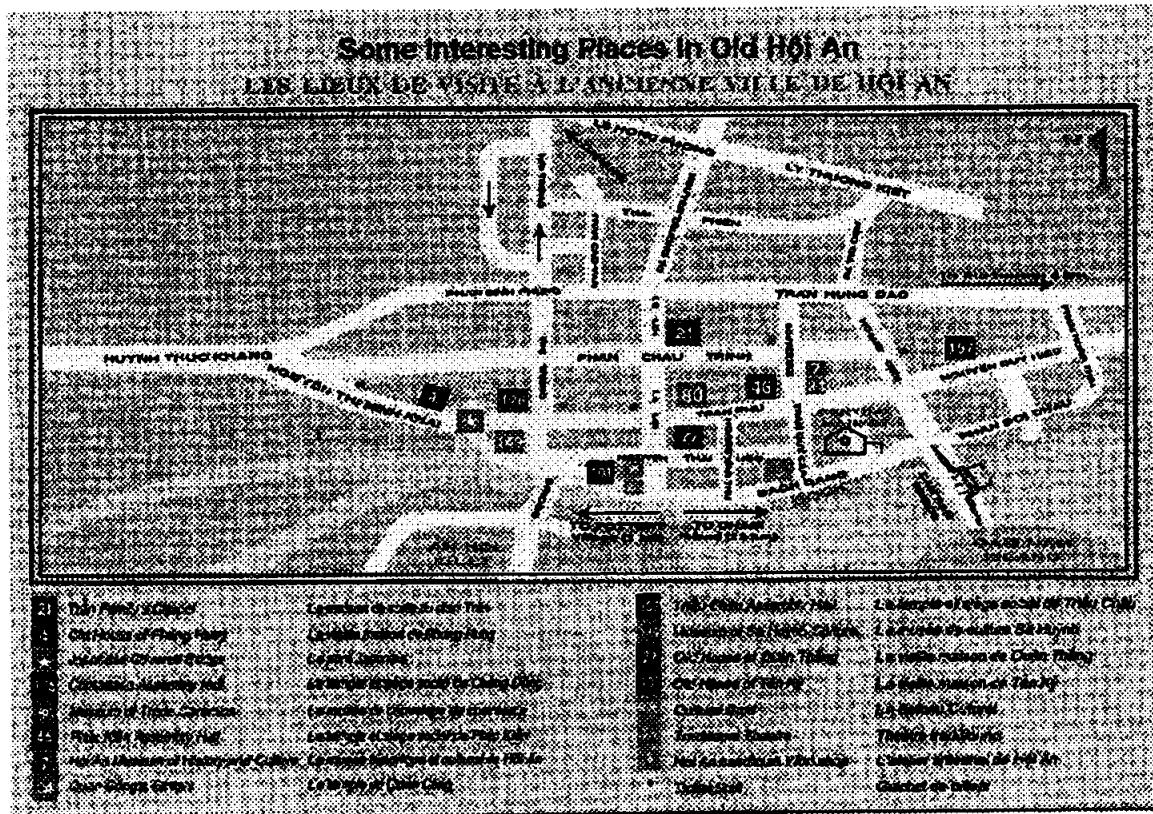
www.asiantravel.com. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราเวียดนาม. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<http://asianatravel.com.vn/Tours/Vietnam/Cruise-Trips>. (29 มีนาคม 2553).

www.meetawee.com. การเดินทาง-ข้อมูล. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<http://www.meetawee.com/home/vietnam-intro.html>. (29 มีนาคม 2553).

ภาคผนวก ก
แบบสังเกตจุดท่องเที่ยวที่เป็นตัวอย่างในการอนุรักษ์ทางสถาปัตยกรรม
และมรดกวัฒนธรรมมีชีวิต

ชื่อ

ที่อยู่ หรือ ทำเลที่ตั้ง

เจ้าของ

อายุ

โครงสร้างสถาปัตยกรรม

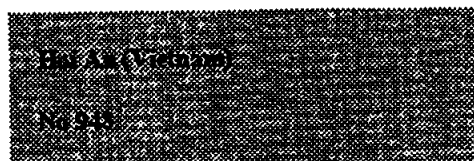
ลักษณะการใช้งาน

การใช้งานในอดีต

การใช้งานปัจจุบัน

ព្រឹត្តិបត្រ

Advisory Body Evaluation of Hoi An Ancient Town

Identification

Number	Hoi An Ancient Town
Location	Hoi An Town, Quang Nam Province
State Party	Socialist Republic of Vietnam
Date	28 July 1998

Justification by State Party

Hoi An ancient town is a special example of a traditional trading port in South-East Asia which has been completely and assiduously preserved: it is the only town in Vietnam that has survived intact in this way. Most of the buildings in Hoi An are in the traditional architectural style of the 18th to 20th centuries. They are aligned along narrow lanes of traditional type. They include many religious buildings, such as pagodas, temples, meeting houses, etc, which relate to the development of the development of a port community. The traditional life-style, religion, customs, and cooking have been preserved and many festivals still take place annually.

Criteria ii, iii, v, and vi

Category of property

In terms of the categories of cultural property set out in Article 1 of the 1972 World Heritage Convention, this is a *group of buildings*.

History and Description

History

Archaeological finds and excavations have shown that there was a port and trading centre of the local Sa Hryuh people along the Thu Bon river as early as the 2nd century BC. This continued to expand, and by the 15th century Hoi An (known in Vietnam and abroad under various names - Fayfo, Haifo, Kaifo, Faifo, Foifo, Hoi Pho) was already the most important port of the powerful Champa Kingdom. It continued after the Vietnamese absorption of the Champa Kingdom in the same capacity, becoming one of the most important centres of mercantile, and hence cultural, exchange in South-East Asia, attracting ships and traders from elsewhere in Asia and from Europe, especially during its most flourishing period from the late 16th century to the early 18th century. It was through Hoi An that Christianity penetrated Vietnam in the 17th century.

It retained its role as the main port of the central region throughout the 19th century, when the Nguyen dynasty kings operated a "closed trade policy." By the end of the century, the rise of other ports on the coast of Vietnam, in particular Da Nang, and silting of its harbour, led to the final eclipse of Hoi An. As a result of this economic stagnation, it has preserved its early appearance in a remarkably intact state.

Description

The ancient town, nominated for inscription on the World Heritage List, is situated on the north bank of the Thu Bon river and covers an area of 0.3km² (300m by 1000m). There is a street running east-west along the river's edge and three further streets parallel to the river. They are intersected at right-angles by streets and alleys. Within this area there are houses (often combined with shops), religious monuments such as pagodas, temples, communal houses, and family cult houses, a ferry quay, and an open market.

The architecture of Hoi An, which is entirely of wood, is of considerable interest. It combines traditional Vietnamese design and techniques with those from other countries, whose citizens settled there to trade and built houses and community centres to their own designs. These influences came principally from China, but Japanese styles can also be discerned in certain details.

The typical house conforms with a corridor plan, the following elements occurring in sequence: house, yard, house. They are of timber-framed construction with brick or wooden walls. There are several forms of roof timbering, showing influences from various regions. The houses are tiled and the wooden components are carved with traditional motifs.

Family cult houses, dedicated to the worship of ancestors, consist of two parts, one behind the other coming from the street. They are distinguished from one another by the roof support system adopted. Between them two small side buildings form a small courtyard.

The community houses, used for worship of ancient sages, founders of settlements, or the legendary founders of crafts, are single rectangular timber-framed structures. Those that survive are mostly from the 19th century.

Like the community houses, the pagodas are almost all from the 19th century, though inscriptions show them to have been founded in the 17th and 18th centuries. They conform with a square layout and decoration is largely confined to the elaborate roofs. In the case of the larger examples, they constituted nuclei of associated buildings with religious and secular functions. For example, some of the larger pagodas also served as meeting halls. These are located along the main street (Tram Phu). Small wooden buildings with structures similar to those of the cult houses were used as ancestral and community shrines. Two of them are associated with pagodas.

There is a fine wooden bridge, reminiscent of Japanese examples, with a pagoda on it. It has existed from at least the early 18th century, as an inscription indicates, but it has been reconstructed many times.

There is a number of ancient tombs within the buffer zone. There are in Vietnamese, Japanese, and Chinese style, reflecting the wide trading connections and ethnic origins of the inhabitants of Hoi An.

The survey of important historic buildings carried out in 1993-95 shows that there are eighteen community houses, fourteen pagodas and shrines, five meeting (or office) halls, nineteen cult houses, and fifteen large tombs. In their present form most of these date to the 19th century, but a considerable proportion have earlier features going back to the 17th and 18th centuries. In addition to these exceptional buildings, the majority of the domestic architecture is in traditional form - wooden structures with tiled roofs.

Management and Protection

Legal status

State Council Decree No 14 for "Protecting and using cultural-historical relics and landscapes" was promulgated in 1954. In the following year Hoi An ancient town was designated a National Cultural-Historical Site by Resolution 506/VH-QĐ of the Ministry of Culture and Information. This was followed successively by Statute 1796/QĐ-UB of the People's Committee of Quang Nam-Da Nang Province (1987) and Statute 161/QĐ-UB of the People's Committee of Hoi An Town (1997).

These legislative instruments imposed strict controls over all actions that might have adverse impacts on the cultural and historical qualities of Hoi An.

Management

The entire town is State property. There is a succession of agencies with increasingly detailed responsibilities for the protection and preservation of the National Cultural-Historical Site of Hoi An - the Ministry of Culture and Information (Office of Conservation and Museology), the People's Committee of Quang Nam Province (Department of Culture, Information and Sport), and the People's Committee of Hoi An Town.

The 1997 Hoi An Town Statute defines regulations that are implemented by the Hoi An Monuments Conservation and Management Centre, which was established as the responsible agency of the People's Committee of the town. These are very detailed, relating, for example, to the materials approved for use in rehabilitation and restoration projects, permissible colours for facades, and tree planting. There are separate provisions for the ancient town proper, the subject of the nomination, the buffer zone, and the later town development beyond the buffer zone (in which there are constraints on the height of new constructions).

There is a Master Plan for the centre of Hoi An up to 2010, approved in 1994. Associated with this are separate plans for transportation, tourism, public lighting, water supply, new residential areas, and improvement of the environment. The promulgation of the 1997 Town Statute was associated with the approval of the management plan for "The investigation, conservation, restoration, and exploitation of the ancient town for the period 1997-2005," which is implemented by the Monuments Conservation and Management Centre.

The Centre has a permanent staff of 25 professional and support staff. It is intended to increase this level of manning progressively in the coming years. It works in collaboration with specialized technical agencies at state and central government level.

Conservation and Authenticity

Conservation history

Survey, recording, conservation, and restoration of Hoi An began in 1982 when the initial survey was carried out by a Polish architect from PKZ. A conservation and research group was set up by the Town Council in the following year to continue this work, which continued over subsequent years. Scientific seminars were held in 1985 and 1990 to study the problems of Hoi An and the necessary solutions to be applied.

A series of research projects was set up, dealing with different periods of the archaeology and history of the town, resulting in the creation of three museums dealing with various aspects of its history.

Currently the management plan is being implemented, with phased and prioritized conservation and restoration projects on the most significant buildings and those in most urgent need of attention.

Authenticity

The aspect of authenticity that is most significant in the case of an historic town is that of the overall townscape rather than that of individual buildings. The historic street pattern which was formed as the commercial port developed survives intact.

The building plots on the streets are also for the most part preserved, and the buildings on them retain the traditional types of facade and roof line. Because most of the buildings were constructed in wood it was necessary for them to be renewed at intervals, and so many buildings with basic structures from the 17th and 18th centuries were reconstructed in the 19th century. The economic decline of the town in the later 19th century meant, however, that there has been no pressure to replace older buildings with new ones in modern materials such as concrete and corrugated iron.

As a result the traditional streetscape has been preserved to a remarkable degree, enhancing the overall authenticity of this historic town.

Evaluation

Action by ICOMOS

An ICOMOS expert mission visited Hoi An in January 1999.

Qualities

Hoi An is an exceptionally well preserved example of a Far Eastern port which traded widely, both with the countries of South-East and East Asia and with the rest of the world. Its decline in the later 19th century ensured that it has retained its traditional urban tissue to a remarkable degree. It is very unusual for this region, since it is constructed almost entirely of wood.

Comparative analysis

Intensive trading activities between South-East Asia and other countries, first in East and South Asia and then with Europe from the 16th century onwards, led to the creation of many flourishing commercial ports, such as Malacca and Penang. However, almost all of these either decayed totally or became large modern international ports. In both cases the

original townscape was lost through neglect or demolition respectively.

The only South-East Asian trading port with which Hoi An can be compared is Vigan in The Philippines (which is by coincidence also nominated for the World Heritage List in 1999). It is difficult to differentiate between the two in terms of either architecture, which represent a blend of indigenous and imported styles, or level of intactness. There is, however, one significant difference between the two. The street plan of Vigan was laid down by the Spanish conquerors of The Philippines and is indistinguishable from that of the many Spanish colonial towns in the Americas. By contrast, the street plan of Hoi An is one that evolved organically as the town itself developed economically and socially. Hoi An is also exceptional in the predominance of wood as a building material.

Brief description

Hoi An is an exceptionally well preserved example of a South-East Asian trading port from the 15th to 19th centuries. Its buildings and its street pattern reflect the influences, both indigenous and foreign, that combined to produce this unique survival.

Recommendation

That this property be inscribed on the World Heritage List on the basis of *criteria ii and v*.

Criterion ii Hoi An is an outstanding material manifestation of the fusion of cultures over time in an international commercial port.

Criterion v Hoi An is an exceptionally well preserved example of a traditional Asian trading port.

ICOMOS, September 1999

ભાવનાઓ

Hoi An Protocols (UNESCO, 2009)

PREAMBLE

Background to the Preparation of the Protocols

The issue of authenticity and its practical application in heritage conservation is an ongoing discussion among experts and practitioners. The Nara Conference of 1994 and the resulting Nara Document on Authenticity have advanced the discussion, and broadened the issue and understanding of authenticity. The Nara Document underscores the importance of the cultural context for heritage conservation and compels us to link judgments of authenticity to a variety of sources of information that permit elaboration of the specific artistic, historic, social and scientific dimensions of the cultural heritage. However, practice has shown that in the day-to-day application of the concept of authenticity in restoration projects and planning it is still largely misinterpreted or wrongly applied.

To this end, UNESCO convened experts in conservation working in South, East and Southeast Asia¹ specialized in the various fields of archaeology, architecture, urban planning and site management at the UNESCO Regional Workshop "Conserving the Past - An Asian Perspective of Authenticity in the Consolidation, Restoration and Reconstruction of Historic Monuments and Sites", which was held in Hoi An, Viet Nam from 15 February to 3 March 2001. The workshop was supported and sponsored by the Government of Italy and the Government of Viet Nam.

The objectives of the workshop were:

- To provide a forum for discussion of issues relating to authenticity in the consolidation, restoration and reconstruction of physical heritage sites in Asia, including historic towns, buildings and monuments as well as archaeological sites;
- To provide an opportunity to share and learn from each other's professional experience;
- To establish a network to strengthen cooperation among the participants, and experts on heritage conservation.

The experts commenced a cross-cultural dialogue on the approaches to and methods of conservation by focusing on the concept of authenticity in conservation methodologies based on international standards and by examining the practical applications for heritage sites in the Asia region. They discussed the establishment and promulgation of regional standards of best conservation practice which will assure that the values inherent in the heritage sites of Asia are safeguarded and that their authenticity is preserved and truthfully explicated during the process of conservation, restoration, rehabilitation and subsequent maintenance and use. The concrete outcome of the workshop was a set of practical guidelines for the conservation of cultural landscapes, archaeological sites, monuments and historic towns, which form the basis of the Hoi An Protocols for Best Conservation Practice in Asia.

1. Experts from the following countries were present at the meeting: Australia, Cambodia, China, Indonesia, Japan, Malaysia, Myanmar, the Philippines, Thailand, Sri Lanka, and Viet Nam; as well as from Canada, Germany, Italy, Portugal, the United Kingdom, the United States and UNESCO. A list of expert participants is included on page II.

The formulation of the Hoi An Protocols by the experts in 2001 was done in the context of conventions, principles and declarations available at that time. Since the workshop, several new standard-setting documents concerning cultural heritage have been issued. The Protocols have taken into full cognizance these new documents as well as the established standards, and is therefore up-to-date with the current state of conservation best practice in the region. The references and standards most relevant to the Protocols are listed in Annex A.

The current version of the Hoi An Protocols is the outcome of a process of review and updating by a number of heritage professionals in the region, including leading ICOMOS members, that has taken place since 2001. While different drafts were made available to the public over the past years, this is the first official publication of the Hoi An Protocols.

The UNESCO Asia-Pacific Regional Workshop on the 2001 Convention on the Protection of the Underwater Cultural Heritage was held in Hong Kong SAR, 18 – 20 November 2003. The objective of this workshop was to promote the ratification of the Convention by member states as well as to bring together the leading authorities on underwater cultural heritage to share their knowledge. Among the many important topics discussed, the conservation of the authenticity of underwater heritage was highlighted. As a result of these proceedings, which are of extreme relevance to conservation in Asia, it was decided to extend the Protocols to include underwater cultural heritage.

The Significant Role of Cultural Heritage and its Diversity in Sustainable Development

In Asia, the physical, human-made components of heritage are not only inextricably linked to but also arise from the natural geography and environmental setting of their respective cultures and serve as the setting for more intangible expressions of cultural traditions. The experts underscored the inter-relatedness of practices for the conservation of physical heritage sites, intangible heritage and cultural landscapes.

The experts emphasized the importance of the preservation of heritage values represented in heritage sites as fundamental to the preservation of diverse and enduring cultural identities throughout the region, and pointed to the importance of the conservation of local, national and regional cultural resources as the basis for sustained and equitable social and economic development.

In November 2001, this notion of cultural diversity as a resource for sustainable development was enshrined in the Universal Declaration on Cultural Diversity as follows:

Cultural diversity meets the range of claims open to each one of us as the fruit of development, understood not simply in terms of economic growth, but also as a means to achieve a more satisfactory intellectual, emotional, moral and spiritual existence. (Article 2)

Increasing Threats within the Region

The experts noted with concern that the heritage of Asia is under-protected, as evidenced by the relative under-representation of cultural sites from the region inscribed on the World Heritage List, the erosion of the heritage fabric of Asian urban areas and by the relatively low contribution of cultural enterprises to the gross domestic product of Asian economies.

The experts collectively noted that the heritage of Asia is under increasing threat from a variety of forces linked to population growth, environmental degradation, rural-to-urban migration, urban redevelopment, industrialization and globalization of both the economies of the region and the traditional sociocultural fabric.

It was also recognized that both tourism and the very process of restoration and presentation for tourism purposes introduced new and more subtle threats to authenticity that are only beginning to be understood in the Asian context.

With regard to the conservation of heritage sites in many places in Asia, the experts noted that the unaddressed threats from development and modernization have too often resulted in negative consequences such as:

- Dismemberment of heritage sites, with resultant loss of integrity;
- Dilapidation and structural deterioration of the fabric of the region's built environment to the point where it can no longer adequately support the human uses for which it is intended;
- Replacement of original components with counterfeit and non-indigenous technologies and materials;
- Loss of the sense of place of the region's heritage sites, through inappropriate reconstruction processes which homogenize their unique characteristics; and
- Disenfranchisement of heritage from the traditions of community use.

Absence of clear definitions of what constitutes heritage, lack of regulatory controls, inadequate financing and incentives all currently compromise heritage conservation work in Asia. The experts concluded that these are symptomatic of the greatest danger to longer-term safeguarding of the heritage in Asia, which is inadequate public understanding of the need to conserve heritage and inadequate localization of stewardship responsibility over heritage resources.

Need for Effective Guidelines for Better Protection and Management of Cultural Resources

It was noted with alarm that these and other threats to the region's heritage threaten the survival and compromise the authenticity of the cultural heritage of Asia and endanger its truthful transmission to future generations. There is an urgent need to establish guidelines to assist political leaders and planners in the protection and management of the heritage and to establish standards of best conservation practice to guide the conservation, restoration and adaptive reuse of heritage properties.

Defining and Assessing "Authenticity" in an Asian Context

The experts further noted that in the application of the 1972 World Heritage Convention, the nomination, evaluation and periodic reporting processes all require an assessment of success in achieving conservation of the authenticity values of nominated and inscribed properties.

Considering these issues, the experts concluded that safeguarding of authenticity is the primary objective and requisite of conservation, and that professional standards of conservation practice everywhere in Asia should explicitly address issues of identification, documentation, safeguarding and preservation of the authenticity of heritage sites.

The experts however recognized that in Asia, conservation of heritage should and will always be a negotiated solution reconciling the differing values of the various stakeholders, and underscored that this "negotiated state of mind" is a value inherent in Asian cultural processes.

The Relevance of International Guidelines on Authenticity

The experts took due note that international standards of conservation practice already existed as codified in the 1972 World Heritage Convention and other UNESCO Conventions and Recommendations, as well as in the International Charter for the Conservation and Restoration of Monuments and Sites (the Venice Charter), and the guidelines issued by UNESCO, ICOMOS and ICCROM for its implementation. The experts called attention, in particular, to the high continued relevance in Asia of the Venice Charter in guiding the conservation of, inter alia, historic structures built in non-perishable materials. The value and relevance in the Asian context of the ICOMOS Charter for the Conservation of Historic Towns and Urban Areas, drawn up to complement the Venice Charter, was also reiterated.

The experts duly noted that the provisions of the Venice Charter have been given culturally-specific application through the Nara Document on Authenticity, the provisions of which are particularly relevant to the establishment of standards of conservation practice relevant to the preservation of the heritage of Asia, and the integration of the preservation of the intangible cultural heritage together with the safeguarding of sites and monuments.

The experts also noted that within the region, there are national charters of conservation best practice which are extremely important for the establishment of national conservation standards and which can serve as models for other countries of the region in the development of their own national standards. In this regard, the experts called attention to the regional relevance of the provisions of the Australia ICOMOS Charter for the Conservation of Places of Cultural Significance (the Burra Charter), in particular its importance in establishing guidelines for the preservation of a "sense of place" during the conservation process, and called upon ICOMOS and its national chapters to assist in the development of similar National Charters elsewhere in Asia.

Other examples of national charters include the *ICOMOS New Zealand Charter for the Conservation of Places of Cultural Heritage Value* (1992), the *China Principles for the Conservation of Heritage Sites in China*, developed between 1998 and 2002 in collaboration between China's State Administration for Cultural Heritage (SACH), the Getty Conservation Institute and the Australian Department of the Environment and Heritage (DEH), the *Indonesia Charter for Heritage Conservation* issued in 2003 by the Indonesian Network for Heritage Conservation and ICOMOS Indonesia and the *INTACH Charter for the Conservation of*

Unprotected Architectural Heritage and Sites in India (2004).

Reference was also made to the Suzhou Declaration on International Cooperation for the Safeguarding and Development of Historic Cities, 1998, which details priorities in the legal, planning and infrastructure needs of historic urban districts. Similarly, the International Roundtable of Mayors of World Heritage Fortress Cities which met in Suwon City, Republic of Korea in 2000 delineated management tool and action plan recommendations relevant to situations in some Asian cities.

Having noted these relevant precedents, the experts re-affirmed the provisions of the Venice Charter and endorsed the provisions contained in the Nara Document and, in principle, those of the Burra Charter, as relevant to the conservation of Asian heritage sites.

The *UNESCO Convention on the Protection of the Underwater Cultural Heritage* was adopted on 2 November 2001 by the Plenary Session of the 31st General Conference (Doc. 31C/24). This document and the *Annex Rules Concerning Activities Directed at Underwater Cultural Heritage* were the main points of reference for the addition of underwater heritage issues to the Protocols.

The Need for Regional Protocols

The experts agreed that regionally-specific protocols are needed to give practical operational guidelines for conservation practitioners working in Asia, thereby establishing high standards of best conservation practice for the region, with specific regard to the safeguarding of the cultural authenticity of heritage sites. These sites include archaeological sites, both excavated and unexcavated; monuments and other standing structures, whether ruined or intact; buildings and other structures of historic or other cultural, social, economic, political or ideological significance; architectural ensembles, historic urban areas and townscapes; underwater cultural heritage and landscapes and environments of historical, cultural and/or socioeconomic significance.

Therefore, the experts have established the following Hoi An Protocols for Best Conservation Practice in Asia, and call upon regional, national and local bodies, both governmental and non-governmental, as well as individuals, responsible for and/or engaged in heritage conservation work, to adopt these standards when undertaking any and all work to protect, conserve, restore or adapt heritage sites in Asia.

The Intended Audience and Implementation of the Protocols

The Hoi An Protocols have been prepared with several target audiences in mind:

- The custodians and managers, both public and private, of heritage properties and places in Asia;
- National, state/provincial and local governments and concerned departments involved in strategic and physical planning within heritage sites and in their environs;
- Non-governmental organizations (NGOs), community and voluntary organizations involved in the conservation of cultural heritage resources;
- Private sector commercial practitioners, including planners, architects, archaeologists, landscape architects and others.

- Teachers and trainers of heritage professionals, theorists and technicians;
- The tourism industry involved in development and promotion of cultural tourism in Asia; and
- Members of the general public with a vested interest in the conservation and development of their communities' cultural resources and assets.

The Protocols are intended to provide guidance at both the theoretical and practical level to all those making decisions and carrying out actions which will directly or otherwise affect the authenticity of heritage resources.

The Protocols are divided into five categories of heritage resource: *Cultural Landscapes; Archaeological Sites; Underwater Cultural Heritage Sites; Historic Urban Sites and Heritage Groups; and Monuments, Buildings and Structures*. Each category is clearly defined and the overall concepts which frame the approach to each type of heritage are stated. There follows identification of the main threats to preservation of these resources, followed by guidelines entitled "Tools for Preservation of Authenticity". These focus on tools for the identification and documentation of heritage and its authentic elements and tools and approaches to ensure its preservation. Preservation of the intangible aspects which form an essential part of every cultural resource is given special attention. The final section highlights the important role to be played in preservation by the community in which heritage is embedded. Special reference is made to the risks and benefits of cultural tourism to the authenticity of heritage sites and places in Asia.

ประวัติผู้วิจัย

ดร. คลฤทัย โกวรรณะกุล

ตำแหน่งทางวิชาการ

อาจารย์

สาขาที่มีความชำนาญพิเศษ

- การจัดการการท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน
- มัคคุเทศก์
- การตลาดการท่องเที่ยว

ประวัติการศึกษา

ระดับ	ชื่อปริญญา (สาขาวิชา)	ชื่อสถาบัน, ประเทศ	ปี พ.ศ.ที่จบ
ปริญญาตรี	ศิลปศาสตรบัณฑิต (วิชาเอกภาษาฝรั่งเศส, วิชาโทมัคคุเทศก์)	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	2545
ปริญญาโท	M.A. (International Program, Architectural Heritage Management and Tourism)	มหาวิทยาลัยศิลปากร	2547
ปริญญาเอก	Ph.D. (International Program, Architectural Heritage Management and Tourism)	มหาวิทยาลัยศิลปากร	2551

ประวัติการทำงาน

2545 - 2548	Customer Relationship Representative, Citibank N.A.
2548 - ปัจจุบัน	อาจารย์ กลุ่มวิชาการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ทุนการศึกษา อบรม

2548	ทุนศึกษาต่อระดับปริญญาเอก ทุนพัฒนาและผลิตอาจารย์ (University Development Committee) สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา
2548	ทุนการผลิตสื่อ E-Learning สำนักนวัตกรรม มหาวิทยาลัยขอนแก่น

- 2551 Asian Productivity Organization "Workshop on Agrotourism Development for the Creation of Rural Jobs and Diversified Income. Bandung and Jakarta, Indonesia. 4 – 8 November 2008.
- 2552 Certified Train the Trainer "วิทยากรการตลาดการท่องเที่ยวไทย" โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

วารสารวิชาการ

- Kovathanakul, Donruetai. "The Dimensions of Economic Development through Cultural Heritage in Tourism Perspective – Khon Kaen, Thailand." E-Journal of International Thai Tourism, (September 2005) : 319 - 326.
- Kovathanakul, Donruetai. "Impact of Modernization VS Architectural Tourism." MIS Journal, 1, 1 (May 2006) : 163 - 177.
- Kovathanakul, Donruetai. "Local Administration Authorities: The Role of Tourism Planning." Journal of Management Science, 5, 2 (July – December 2006) : 31 - 40.
- Kovathanakul, Donruetai. "The World Heritage Tourism Development Guideline for Phu Phrabat Historical Park." Journal of Thai Hospitality and Tourism, 2,2 (July – December 2007) : 66 – 80.
- Xu, Yanmei, Kovathanakul, Donruetai, and Piandee, Tanawit. "Preserving Ethnic Culture in Sustainable Tourism Development ; Mosuo community, Lugu Lake, China." Annual of International Thai Tourism, (2009).

การเสนอผลงานวิชาการระดับนานาชาติ

- Kovathanakul, Donruetai. "Silpakorn Charter: Case Study – The Setting for the City of Nan." Proceedings of Scientific Seminar on 2 Decades of ICOMOS Thailand : Cultural Heritage Conservation towards Thailand Charter on Conservation and ICOMOS Thailand Annual Meeting 2005, (November 2005) : 240 – 248.
- Kovathanakul, Donruetai. "Cultural Heritage Tourism Management in Sustainable Perspective: Case study at Bann Nong Jarn, Loei Province." Proceedings of Rajabhat Nakorn Ratchasima, (2006) : 101.

- Kovathanakul, Donruetai. "The Comparative of Cultural Heritage Management of Nan City and Luang Prabang: Sustainable Tourism Perspective." Proceedings of ICOMOS Thailand 2006 Annual Meeting: The First Regional Meeting and The International Conference on Sustainable Local Heritage Conservation : The Transdisciplinary Approach, 3,3 (November 2006).
- Kovathanakul, Donruetai. "The Tendency of International Charters and Declarations related to Sustainable Tourism." Tourism 2007 in East Asia: Development and Sustainability Proceedings, (September 2007) : 75 - 84.
- Kovathanakul, Donruetai. "Identity, Place, Interpretation and Tourism: Bann Kaeng Chang Neam, Mukdahan Province." International Council on Monuments & Sites Thailand Proceedings, (November 2007).
- Kovathanakul, Donruetai (Moderator, Speaker & Commentator). "Phu Tai in Kurn Cha E District, Mukdahan Province, Thailand - Architectural Heritage Tourism VS Identity." 9th International Joint World Cultural Tourism Conference 2008, (14 - 16 November 2008).
- Kovathanakul, Donruetai. "The Databank of Historical Tourism Destinations along Route No.9, Mukdahan - Savannakhet." International Council on Monuments & Sites Thailand Proceedings, (February 2009).
- Kovathanakul, Donruetai. "Internet VS Interpretation of Intangible Cultural Heritage Tourism in the Non Salao Village". International Conference on Sustainable Tourism: Issues, Debates & Challenges, (22 - 25 April 2010).
- Kovathanakul, Donruetai. "Casinos VS Historical Tourism Destinations Along Route No.9 Savannakhet City". Tourismos Journal (ได้รับการตอบรับ และรอการตีพิมพ์).
- Kovathanakul, Donruetai. "The Internet VS Interpretation of Intangible Cultural Heritage Tourism in the Non Salao Village". Proceedings of International Conference on Sustainable Tourism: Issues, Dabates, & Challenges. 22 - 25 เมษายน 2553 ณ เมืองเฮราคลิโอ สาธารณรัฐเฮเลนิก (กรีซ)
- Kovathanakul, Donruetai. "Hoi An; Heritage Tourism Management VS Best Conservation Practice in Asia". Proceedings of International Congress on Tourism : Heritage & Innovation. 21-23 มิถุนายน 2553 ณ เมืองปอร์โต ประเทศโปรตุเกส

Training and Seminar

- Setting, New concept for conservation by ICOMOS Thai 30 April 2005, Silpakorn University
- Research Experience in Laos, Dr.Nakata Tomoko 19 July 2005, Princess Maha Chakri Sirindhorn Anthropology Centre
- Southern Yunnan Today: Sipsong Panna and Muang Laem by Prof.Volker Grabowsky, Institut fur Ethnologie, University of Munster 14 August 2005 Center for Research on Plurality in the Mekong Region, Khon Kaen University
- Discovery Museum: A New Learning Space Seminar By National Discovery Museum Institute 16 August 2005 Princess Maha Chakri Sirindhorn Anthropology Centre
- A Step of Unity forward: Collaborative Tourism Approaches for Asean One Destination (Asean Tourism Roadmap Conference Symposium 2005) By The Thailand Research Fund 21 September 2005 United Nation Conference Center
- Cross-Cultural Perspectives on Museums and Communities: an International Conference 28-29 September 2005 Princess Maha Chakri Sirindhorn Anthropology Centre
- ICOMOS 15th General Assembly and Scientific Symposium: Monuments and Sites in Their Setting – Conserving Cultural Heritage in Changing Townscapes and Landscapes 17-21 October 2005 Xian, China
- Workshop UNESCO Cultural Survival and Revival in the Buddhist Sangha: Documentation, Education and Training to Revitalize Traditional Decorative Arts and Building Crafts in the Temples of Asia, 10-11 December 2005 Nan, Thailand
- Ministry of Culture, Thailand and UNESCO; International Workshop on Sub Regional Expert Meeting in Asia on Tangible Culture Heritage: Safeguarding and Inventory – making Methodologies. 13-16 December 2005
- คณะกรรมการอุตสาหกรรมและการท่องเที่ยว วุฒิสภา. ทิศทางท่องเที่ยวไทย บนฐานแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง. 25 พฤษภาคม 2550.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. ร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ. 28 พฤษภาคม 2550.
- โครงการพัฒนาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการบริหารจัดการของผู้ประกอบการท่องเที่ยว. สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 17-19 สิงหาคม 2550

- สถาบันวิจัยสภาวะแวดล้อม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในประเทศไทย: วิธีปฏิบัติสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. 21 กันยายน 2550.
- สมาคมนักวิชาการการท่องเที่ยว (ประเทศไทย). การผลิตและพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยวในยุคการค้าเสรี. 21-23 พฤษภาคม 2551.
- SEAMEO-SPAFA. International Symposium on the challenges in Heritage Tourism. 24-26 กันยายน 2551.
- Pacific Asia Travel Association; PATA Tourism Strategy Forum 2008: Applying Tourism Research – Moving from Research to Strategy. 30 October – 1 November 2008
- Asian Productivity Organization. Workshop on Agrotourism Development for the Creation of Rural Jobs and Diversified Income. 4 – 8 November 2008.
- PATA Thailand Chapter. "Quality or Quantity ?" What is best for Thailand and its tourism industries ?. 18 กุมภาพันธ์ 2552.
- คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. โครงการเสวนาวิชาการด้านธุรกิจ ครั้งที่ 1 "วิกฤตเศรษฐกิจไทยกับทางรอด SMEs อีสาน". 4 มีนาคม 2552.
- คณะกรรมการการศาสนา คุณธรรม จริยธรรม ศิลปะ และวัฒนธรรม - วุฒิสภา ร่วมกับ International Council on Monuments & Sites, Thailand. กฎบัตรการบริหารจัดการมรดกวัฒนธรรมในประเทศไทย ครั้งที่ 2. 21 เมษายน 2552.